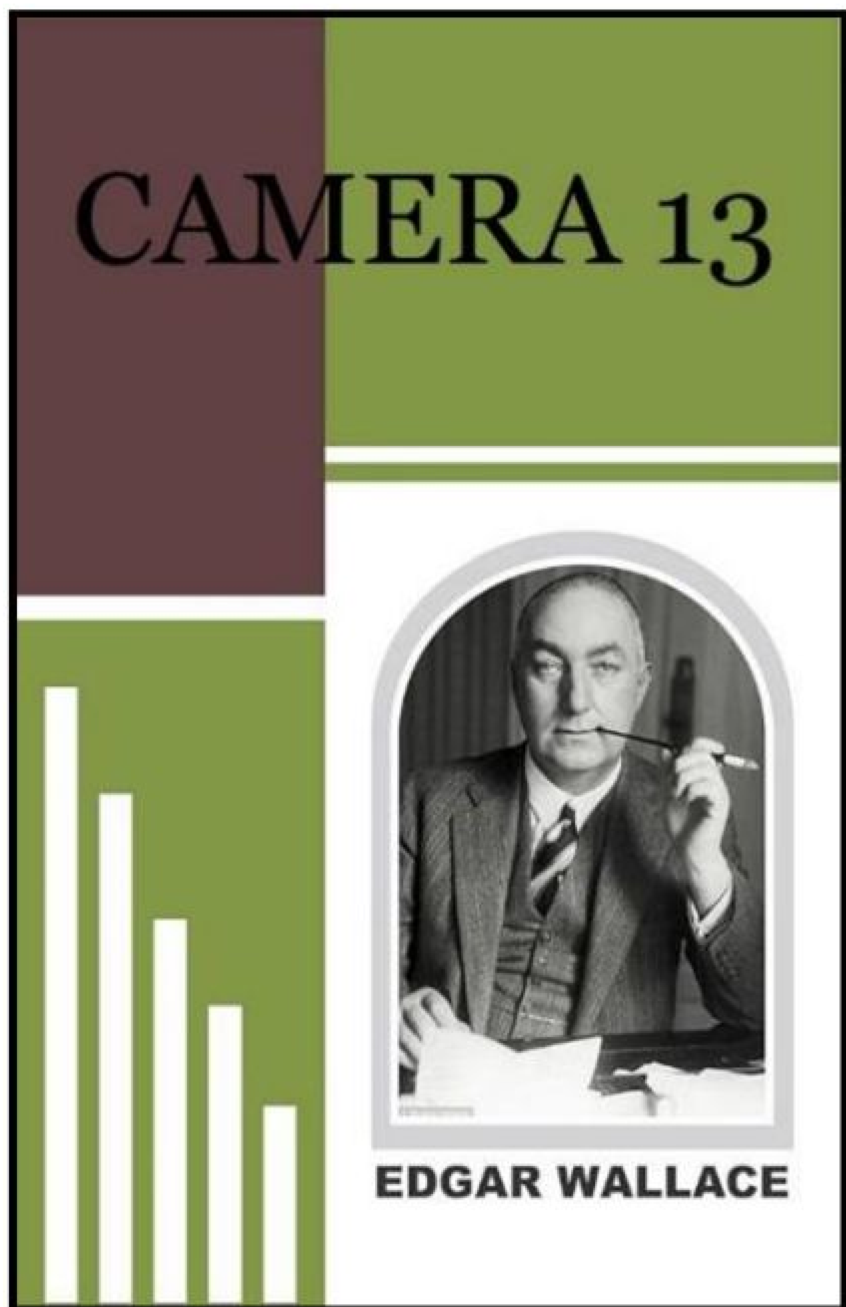

CAMERA 13
EDGAR WALLACE

Edgar Wallace

CAMERA 13

Mr. J. G. Reeder #1

Traducerea de

LIVIU RADU

Editura CONCEPT S.R.L.

Bucureşti, 1992

Edgar Wallace
© 1992, « Camera 13 »
Mr. J. G. Reeder #1
Editura CONCEPT S.R.L.
Room 13 (1924), John Long, London

1

Pe frontonul de piatră al intrării sinistre erau scrise cuvintele PARCERE SUBIECTIS (ajutaţi-i pe cei închişi). Zi după zi, Johnny Gray şi Lal Morgon, înhămaţi, trăgeau căruciorul pe povârnişul denivelat, zi după zi priveau neatenţi cum gardianul cu barbă roşcată introducea cheia în broască şi deschidea uşa. Apoi, micul grup de deţinuţi, însoţit de un paznic înarmat, ieşea, iar uşa se închidea în urma lor. Spre ora patru după-amiaza se întorceau, şi acelaşi gardian descuia uşa şi-i lăsa să intre, cu cărucior cu tot.

Toate clădirile închisorii le deveniseră groaznic de familiare: zidurile goale, date cu catran ca să reziste intemperiilor, clădirea birourilor, cu acoperiş turtit; cuptorul vechi; spălătoria uriaşă; curtea de trecere cu asfaltul crăpat; biserica, cu picturi de proastă calitate; băncile uzate, cu spătar înalt, destinate paznicilor; în sfârşit, micul cimitir, în care cei condamnaţi pe viaţă, acum liberi, se odihneau după truda grea a vieţii.

Într-o primăvară, Johnny a ieşit pe poartă împreună cu un grup de deţinuţi, mergând la muncă. Trebuiau să construiască o baracă. Ei erau zidarii. Munca asta le convenea de minune, pentru că puteau să vorbească mai liber, iar Johnny voia să audă tot ce-i putea spune Lal Morgon despre „regele falsificatorilor”.

— Să nu flecăriţi prea mult, le spuse paznicul care-i supraveghea, aşezându-se pe o grămadă de cărămizi acoperite cu un sac.

— Nu, domnule, răspunse Lal.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, slab şi uscat. Avea o singură dorinţă: să trăiască suficient de mult pentru a fi condamnat din nou.

— Să fiu condamnat, dar nu pentru spargere, Gray, explica el, aşezând cu grijă o cărămidă la locul ei. Nici pentru că am împuşcat pe cineva, ca bătrânul Legg. Şi nici pentru că am trucat un cal, cum ai făcut tu cu Spider King.

— N-am fost condamnat pentru că l-am trucat pe Spider King, răspunse Johnny. N-am ştiut că fusese trucat când l-am înscris în cursă. L-au trucat ca să mă compromită. Dar nu mă plâng.

— Ştiu, eşti nevinovat, răspunse Lal. Toţi sunt, doar eu sunt vinovat. Aşa spune şi directorul: „Morgon, îmi face plăcere că-i pe aici şi un vinovat, care nu-i o victimă a împrejurărilor, aşa cum sunt ceilalţi, din Dartmoor”.

Johnny nu încercă să-l convingă. N-avea nici un rost. Vina sa părea indiscutabilă. Toţi ştiau ce înşelătorii se făceau la curse, iar el fusese amestecat în trucarea unui cal. Acceptase condamnarea la trei ani de muncă silnică fără să facă recurs, fără să se plângă. Nu pentru că ar fi fost vinovat. Pentru un alt motiv, mult mai important.

— Dacă te-ai lăsat înşelat, înseamnă că eşti un fraier, spuse Lal. De aceea există fraieri, ca să fie înşelaţi. Ce-a zis Kane?

— Nu l-am văzut pe domnul Kane, răspunse Johnny.

— Şi el ţi-ar fi zis că eşti un fraier... Dă-mi o cărămidă. Băgăreţul ăla blestemat vine încoace. Fii atent.

„Băgăreţul blestemat”, adică paznicul, nu era mai băgăreţ decât colegii săi. Venea încet, cu bastonul de cauciuc ieşindu-i din buzunar. Avea centura desfăcută.

— Nu mai pălăvrăgiţi atât! spuse, trecând pe lângă cei doi deţinuţi.

— Îi cerusem o cărămidă, explică Lal. Astea de aici nu sunt bune.

— Mi-am dat seama, spuse paznicul, examinând cu ochi de cunoscător o jumătate de cărămidă, nemulţumit de calitatea materialului.

— Bineînţeles! nimeni nu se pricepe ca dumneavoastră! răspunse Lal, vulpe bătrână, cu un ton în care se amestecau admiraţia şi teama.

Apoi, după ce paznicul trecu, continuă:

— Animalul ăsta nu-i în stare să deosebească o cărămidă de o sobă. Pe ăsta l-a corupt bătrânul Legg, când era aici, să-i ducă scrisori afară. Pe atunci, Legg avea bani. El şi Peter Kane spărseseră casa de bani de pe Orsonic şi luaseră două sute de mii de lire. Kane n-a fost prins. Legg a împuşcat un poliţist şi a fost condamnat la cincisprezece ani

Johnny auzise povestea de cel puţin o sută de ori, dar Lal Morgon era în acel stadiu al vieţii în care i se părea că povesteşte numai lucruri noi. Aşa că a continuat:

— De aceea, Legg îl urăşte pe Kane, iar fiul lui îi calcă pe urme. Tânărul Legg a luat treaba în serios! Are treizeci de ani şi este cel mai priceput falsificator din lume. Dacă ai şti ce bancnote face! Când le văd, cei mai mari experţi rămân uimiţi şi nu ştiu dacă sunt false sau sunt scoase chiar de Banca Angliei. Poliţia şi serviciul secret îl vânează de ani de zile, dar nu l-au prins!

Ziua era caldă, iar Morgon îşi scoase haina de lucru în dungi roşii şi albastre. Ca şi ceilalţi deţinuţi scoşi la muncă, purta

pantaloni galbeni, roşi de prea mult purtat, o cămaşă roşie de bumbac şi o beretă pe care nişte litere misterioase indicau motivul condamnării. Când, o săptămână mai târziu, s-a renunţat la acele litere, Lal s-a simţit ca un soldat căruia i-au fost luate decoraţiile.

— Nu l-ai cunoscut pe Jeff Legg, nu-i aşa? reluă vorbăreţul deţinut, pe un ton mai mult afirmativ decât interogativ.

— L-am văzut, dar n-am vorbit cu el, răspunse scurt Johnny.

Ceva din tonul lui îl făcu pe deţinutul mai în vârstă să ridice privirea.

— Din cauza lui am ajuns aici. De ce a făcut-o, nu ştiu, dar a făcut-o.

Lal Morgon îşi arătă surpriza faţă de o asemenea afirmaţie, clătinând din cap. Johnny continuă:

— El a trucat, sau a ordonat trucarea calului, m-a făcut să-l prezint în cursă, iar apoi a dezvăluit totul. Până în ultima clipă n-am ştiut că, ceea ce considerăm că este Spider King, era în realitate alt cal, Boy Saunders, foarte bine machiat.

— Urât lucru! spuse Lal, dezgustat. Fiul lui Emmanuel Legg! De ce ar fi făcut aşa ceva? A fost vreo chestie de bani între voi?

— Nu ştiu. Dacă e adevărat că familia Legg îl urăşte pe Peter Kane, s-ar fi putut s-o facă din răzbunare, ştiind că eram prieteni şi că... eram prieteni. De altfel, Peter îmi atrăsese atenţia asupra indivizilor.

— Terminaţi cu vorba! se auzi glasul paznicului.

Un timp, cei doi deţinuţi lucrară în tăcere. Apoi Lal comentă, cu un ton de disperare liniştită.

— Într-o zi sau alta, paznicul ăsta va nenoroci, pe cineva... Din vina lui, micuţul Lew Morse a fost biciuit... Îi dăduse cu puşca în cap. Bietul Lew! Era aproape mort!

La ora patru au terminat munca, iar deţinuţii, aliniaţi câte doi, se întoarseră la închisoare.

— Parcere subiectis, citi încă o dată Johnny Gray şi făcu cu ochiul spre firma amară. I se păru că, la rândul său, şi frontonul îi făcu cu ochiul...

La patru şi jumătate, Johnny intră în celulă, iar uşa se închise în urma lui, cu un scrâşnet metalic.

Era o celulă largă, iar zugrăveala de culoare deschisă îi dădea o oarecare notă veselă. Pe masa din colţ era fotografia unui foxterier, un câine frumos care întorcea capul întrebător spre Johnny. Tânărul umplu un pahar cu apă şi-l bău, privind prin fereastra zăbrelită. Peste puţin timp era ora ceaiului, apoi uşa rămânea închisă douăsprezece ore şi jumătate. În acest timp putea să-şi piardă vremea cum voia. Putea să citească, pentru că era încă lumină. Sau să scrie, sau să deseneze câini şi cai, sau să rezolve probleme complicate de matematică. Sau ar fi putut să se gândească...

Să se gândească era lucrul cel mai rău. Johnny se duse şi luă fotografia uzată şi privi, zâmbind uşor, ochii mari ai câinelui.

— Păcat că tu nu ştii să scrii, bătrâne Spot! Alţii ştiu să scrie, şi scriau altădată, îşi spuse, punând la loc fotografia.

Dar Peter Kane nu-i scria nimic despre fiica lui, Mara, iar ea nu-i mai scrisese de... de mult timp. Era ceva care-l îngrijora, ceva care-i părea hotărâtor. Kane se limita la câteva cuvinte: Mara e bine, îţi mulţumeşte pentru salutări, şi atât. Era clar. Peter Kane îşi iubea fata şi era hotărât să n-o lase să se căsătorească cu un om care stătuse la puşcărie. Adoraţia lui pentru Mara devenise o manie. Fericirea şi viitorul fotei erau pe primul loc.

Johnny era convins că Peter îl plăcea, cu afecţiunea pe care un om poate s-o aibă pentru un fiu adult, şi dacă prostia lui nu l-ar fi dus la puşcărie, s-ar fi putut căsători cu Mara.

— Şi asta-i totul! concluziona filozofic Johnny.

Au venit cu ceaiul, apoi uşa a fost închisă pentru restul zilei, iar apoi... apoi au început gândurile...

De ce l-a atras în cursă Jeff Legg? Îl văzuse doar o singură dată, iar falsificatorul nu ştia că el îl cunoaşte. Nu era uşor să-l vezi pe Jeff Legg. Nu era întâlnit în locurile pe care le frecventează, de obicei, delincvenţii.

Cheia scârţâi în broască şi Johnny se ridică. Uitase că era ziua în care capelanul închisorii îşi făcea vizita.

— Aşează-te, Gray, spuse capelanul.

Se aşezară amândoi pe pat, şi, legându-se în mod ciudat cu gândurile care-l frământau pe deţinut, capelanul spuse:

— Văd că te gândeşti doar la Legg fiul. Nu e bine să te frământi asupra greşelilor, reale sau nu, care ne-au fost făcute. Îţi vei termina pedeapsa şi te vei întoarce în lume, unde resentimentele tale s-ar putea manifesta. Vezi, Gray, n-aş vrea să te mai văd aici!

— N-am intenţia să mă întorc, zâmbi Johnny. Cât despre Jeff Legg, ştiu puţine lucruri despre el, în general ce se vorbeşte.

Capelanul dădu din cap, gânditor.

— Am auzit şi eu câte ceva. E cel căruia i se spune „regele falsificatorilor", nu? Am auzit despre valul de bancnote false care s-a abătut asupra Europei, iar poliţia nu reuşeşte să afle autorul. Este Jeff Legg, nu?

Johnny nu răspunse. Capelanul surâse trist, apoi reluă, dezinvolt.

— Mă tem că am fost indiscret. Când ţi se termină pedeapsa?

— Peste şase luni.

— Şi ce vei face? Ai ceva bani?

Deţinutul zâmbi.

— Am un venit de trei mii de lire pe an. Lucrul ăsta nu s-a spus la proces, din motive care mă privesc. Nu, părinte, nu-i aceasta problema... Ce voi face? Voi călători, probabil. Nu voi încerca să trăiesc ca în trecut.

— Înseamnă că nu-i nici un pericol să te văd reîntorcându-te aici. Directorul mi-a dat o scrisoare pentru dumneata, iar eu uitasem.. A sosit astăzi...

Scrisoarea era deschisă, ca toate plicurile primite de deţinuţi. Johnny aruncă o privire rapidă asupra plicului. Era scrisul lui Peter Kane. Aşteptă să plece capelanul, apoi deschise plicul.

„Dragă Johnny, sper că ştirea pe care ţi-o transmit nu te va tulbura prea tare. Mara se va căsători cu maiorul Floyd, din Toronto, şi ştiu că ai un suflet prea generos ca să nu le doreşti decât bine. Floyd este un om minunat, care o va face fericită."

Johnny puse scrisoarea pe masă şi rămase câteva minute cu mâinile la spate. Aşadar, Mara se mărită! Era palid, cu faţa schimonosită. Ochii îi ardeau. În cele din urmă se stăpâni, umplu paharul cu apă, îl ridică cu o mână tremurătoare şi se duse spre fereastră, ca şi cum ar fi ţinut un toast.

— Mult noroc, Mara, spuse el cu vocea tremurând un pic. Şi bău paharul până la fund.

2

Două zile mai târziu, Johnny Gray a fost chemat în biroul directorului, pentru a afla ceva important.

— Gray, spuse directorul, am ştiri bune. Am primit, cu puţin timp înainte, ordinul de a fi eliberat.

— Mulţumesc, domnule director

Un paznic îl conduse la baie. Acolo îşi scoase hainele de deţinut şi i se aduseră hainele civile. Le-a îmbrăcat cu o oarecare stinghereală, ca şi cum s-ar fi dezobişnuit de ele, apoi se întoarse în celulă. Paznicul îi aduse o oglindă şi un brici, ca să şi completeze toaleta.

Restul zilei se plimbă prin închisoare, îmbrăcat atât de ciudat pentru acele locuri, invidiat de oamenii pe care îi cunoscuse şi de nebunii care îi şoptiseră, timp de doi ani, prostiile lor. În timp ce se afla într-o sală, intră un grup de oameni. Erau gardieni care ţineau un nenorocit ce se zbătea, cu faţa plină de sânge.

— Este Fenner, şopti cineva în spatele lui. A pocnit un paznic. Dar nu pot să-l biciuiască din nou.

— Fenner? Nu-i acela care a fost condamnat la 12 ani? întrebă Johnny. Nu trebuia să fie eliberat?

— Chiar el, răspunse ce-l care-i vorbise prima dată, un deţinut însărcinat cu diverse servicii în interiorul închisorii. Ar fi scăpat

doar cu nouă ani, dacă bătrânul Legg n-ar fi depus mărturie împotriva lui. Curajos până la sfârşit, nu? Comisia de disciplină se reuneşte numai peste o săptămână, iar poimâine va fi liber...

Johnny îşi aminti povestea de care vorbise celălalt. Un paznic, care fusese ulterior scos din slujbă, îl lovise cu brutalitate pe Fenner, iar acesta, pierzându-şi cumpătul, îl lovise şi el. Mărturia lui Legg ar fi putut să-l scape de biciuire, dar Legg era prieten cu paznicul, sau mai bine spus, paznicul era prieten cu el, aşa că Fenner a fost biciuit.

În ultima noapte petrecută în celulă, Johnny n-a închis ochii. Se gândea continuu la Mara. Nu-i purta ranchiună lui Peter. Era drept, era normal ca acesta să facă pentru fiica lui ceea ce credea că-i în interesul ei. Teama lui constantă pentru viitorul ei devenise o obsesie. Johnny era convins că, atunci când l-a cunoscut pe canadian, Peter făcuse totul pentru a favoriza căsătoria.

În dimineaţa următoare, Johnny parcurse, pentru ultima dată, povârnişul denivelat. Cheia se răsuci în broască şi se trezi afară, liber. Paznicul cu barbă roşie îi întinse mâna, spunându-i morocănos:

— Noroc, şi să nu te mai întorci aici!

Johnny fusese, mai înainte, la director, iar acum, singurul lucru care-i amintea de închisoare era paznicul care-l însoţea la gară. Întrucât au aşteptat un pic trenul, Johnny a profitat de ocazie ca să afle, şi din alte surse, câte ceva despre Jeff Legg.

— Nu-l cunosc pe Jeff Legg, răspunse paznicul. Pe tatăl lui, da. A fost, până acum un an, aici. Dar erai şi dumneata, nu?

Johnny dădu din cap, apoi întrebă ironic:

— Jeff n-a fost aici?

— La Dartmoor, nu. Nici la Parkhurst sau Portland, după câte îmi amintesc. Am lucrat în aceste trei închisori. Am auzit

vorbindu-se de el. Se zice că-i îndemânatic, dar într-o zi sau alta, îl vom pescui şi pe el. A sosit trenul, Gray. Adio şi să fii cuminte.

Johnny strânse mâna care-i fusese întinsă, dar odată ajuns în tren, îşi scoase batista şi-şi şterse mâinile, ca şi cum ai fi vrut să ştergă ultimul contact cu închisoarea.

Când ajunse, în cursul după-amiezii, în staţia Paddington, îl văzu pe servitorul său, care îl aştepta, ţinând în lesă un foxterier mic, cu urechile pleoştite. Johnny se aplecă şi luă căţelul în braţe, în timp ce acesta lătra de bucurie, lingându-i faţa. Când îl puse jos, Johnny avea ochii umezi.

— Aveţi multe scrisori, domnule Gray, spuse servitorul. Cinaţi acasă?

Parker n-ar fi fost mai impasibil dacă şi-ar fi salutat stăpânul revenind de la Monte Carlo.

— Da, cinez acasă, răspunse Johnny, şi se urcă în taxiul pe care-l oprise Parker. Spot se căţără lângă el.

— Nu aveţi bagaje? întrebă cu gravitate Parker, stând lângă uşa deschisă.

— Nu, n-am bagaje, răspunse, la fel de grav, Johnny. Mai bine urcă-te în maşină.

Parker ezită.

— Mi-aş permite prea mult, domnule.

— Nu-i nimic, în comparaţie cu cele pe care le-am suportat în ultimele douăzeci şi una de luni.

În timp ce maşina trecea prin Chapel Street, curajosul Parker îndrăzni:

— Sper că n-aţi dus-o prea rău, domnule.

— Nici nu m-am distrat. E cam dificil să te distrezi în puşcărie...

— Cred, a fost de acord Parker, adăugând, fără să fie nevoie: Eu n-am fost la închisoare, domnule...

Apartamentul lui Gray era în Queen's Gate. Când ajunse în pacea luxoasă a salonului, Johnny oftă profund, spunându-şi:

— Eşti un neghiob, Johnny!

— Da, domnule, a fost, ca întotdeauna, de acord, Parker.

În cursul serii veniră mai mulţi oameni în apartamentul din Queen’s Gate. După ce sosise primul, Johnny îl chemase pe Parker şi-i spusese:

— Parker, după câte am aflat, în timpul în care am lipsit cinematograful a ajuns la modă. Se duc şi oameni serioşi, nu-i aşa?

— Aşa este, domnule, chiar şi mie îmi place cinematograful.

— Atunci, du-te şi uită-te la un film care se termină la ora unsprezece.

— Dar..

— Vreau să lipseşti până la ora unsprezece.

Parker se simţi jignit, dar, pentru că era un servitor fidel, se mulţumi să răspundă;

— Foarte bine, domnule.

Şi ieşi, întrebându-se cu tristeţe ce proiecte ciudate frământă mintea stăpânului său.

Pe la zece şi jumătate, ultimul vizitator se pregăti să plece.

— Îl voi vedea mâine dimineaţă pe Peter, concluzionă Johnny, scuturând scrumul ţigării în cămin. Ştii ceva despre căsătorie, ştii când va avea loc?

— Nu, căpitane. Nu-l cunosc bine pe Peter.

— Cine-i mirele?

— Un domn, din toate punctele de vedere. Peter e un om deştept, a ales bine. Se zice că-i un maior din armata canadiană, un bărbat frumos.

Când se întoarse, la unsprezece şi un sfert, Parker îşi găsi stăpânul stând în faţa căminului, în care se vedeau resturi de hârtie arsă.

Johnny Gray ajunse în Horsham în primele ore ale după-amiezii următoare. Cei care vedeau făptura lui atletică trecând în pas rapid şi elastic pe străzile din Horsham, nu-şi puteau imagina că nu trecuseră patruzeci de ore de când ieşise din puşcărie.

Se dusese la Horsham să facă o ultimă încercare, disperată, pentru propria lui fericire. Nu ştia dacă avea vreun rost. Avea un singur argument, dar pe acela nu-l putea folosi. În timp ce mergea pe Down Road, trecură două limuzine mari, una după alta, şi se întrebă ce eveniment social avusese loc.

Vila Hyacinth (zambila), o clădire boierească, deosebită de celelalte clădiri din cartier, era o construcţie sobră, din cărămidă roşie, cu pereţii acoperiţi de iederă. Johnny evită intrarea principală şi pătrunse printr-o poartă laterală, care-l conduse într-o grădină din spatele casei, unde, după câte ştia, Peter Kane obişnuia să stea la soare.

O cameristă vorbea cu un bărbat mai în vârstă care purta, fără multă distincţie, livreaua de servitor. Avea faţa zbârcită şi ciupită de vărsat şi-şi ţinea capul aplecat ascultând, deşi doar dacă ar fi fost complet surd n-ar fi auzit ce-i spunea fata.

— Nu ştiu în ce case ai mai servit. Dar dacă te mai prind în camera mea, căutându-mi printre lucruri, îi voi spune domnului Kane! Ai înţeles, Ford?

— Bine, bine, răspunse servitorul, cu o voce răguşită.

După câte ştia Johnny, răguşeala nu exprima nici un fel de emoţie, pentru că Barney Ford avusese vocea răguşită încă din tinereţe.

— Dacă ai fi un hoţ, aş înţelege, continuă fata. Dar îmi imaginez că eşti o persoană respectabilă. Nu vreau să ştiu ce căutai în lucrurile mele. Dar să-ţi intre în cap odată pentru totdeauna că n-ai ce căuta acolo! Ai înţeles?

— Am înţeles, am înţeles...

Gray observa scena, amuzat. Îl cunoştea bine pe Barney şi ştia că-şi părăsise viaţa necinstită atunci când Peter Kane a considerat oportun să renunţe la afacerile lui riscante. Fost puşcăriaş, fost hoţ, fost boxer, trecutul său păcătos părea să fie înlăturat de ataşamentul său pentru omul care-i dădea de mâncare şi pe care-l servea, fiind însă cel mai prost servitor care îmbrăcase vreodată livreaua. Fata era drăguţă, cu un păr blond, auriu, cu un corp drept şi elastic. Mai mult ca sigur, Barney păstrase obiceiuri proaste din vremurile vechi. Alţi servitori părăsiseră casa pentru motive mai puţin importante, dar, în ceea ce îl privea pe Barney, Kane se mulţumise să-i facă scandal, fără a reuşi să-l schimbe complet.

Fata se întoarse şi intră în casă, fără să-l vadă pe vizitator. Acesta se îndreptă spre Barney şi-i spuse:

— Ai supărat-o!

Barney Ford se întoarse şi rămase cu gura căscată:

— Johnny! Aici! Când te-ai întors?

— Ieri. Ce face Peter?

Înainte de a răspunde, servitorul îşi suflă nasul, apoi întrebă:

— De cât timp eşti aici?

— Am ajuns la sfârşitul discuţiei, zâmbi Johnny. Barney, Barney, nu te ai schimbat deloc!

Ford avea o expresie dispreţuitoare.

— Unii văd hoţi şi când na există. Ce ştie fata asta despre viaţă? Nu l-ai văzut pe Peter? Este în casă. Mă duc să-i spun că eşti aici. Îi merge bine, foarte bine. Tot ce face, face pentru fată.

Nu-i normal să-ţi iubeşti atât de mult copilul. Eu, de exemplu, n-aş fi răzgâiat-o atât. Cum spuneau bătrânii: Fă economie la nuiele şi-ţi strici copilul.

Se auziră paşi pe aleea care ducea spre vilă şi Johnny se întoarse. Era Peter Kane, radios şi emoţionat. Era încă drept ca un plop, deşi avea şaizeci de ani împliniţi şi părul alb. Purta o haină de culoare deschisă, de dimineaţa, şi o vestă gris-perle: o noutate. Timp de o secundă, surâsul îi îngheţă pe buze, iar surpriza îl pironi locului. Apoi înaintă, cu mâna întinsă, spre vizitator.

— Johnny! Cum e, băiatule? Ai trecut prin zile grele!

— Nu e cazul să mă compătimeşti prea mult.

Peter îl luă de braţ şi îl conduse spre un scaun de răchită, aşezat pe peluză, sub o umbrelă japoneză. Era ceva ciudat în modul lui de a se comporta, ceva ce vizitatorul nu reuşea să înţeleagă. Apoi îi spuse:

— Ai cunoscut pe cineva acolo pe care să-l cunosc şi eu?

— Legg, răspunse scurt tânărul, privindu-l drept în ochi.

— La el mă gândeam. Ce face?

Tonul lui Peter era banal, de parcă întrebarea era lipsită de importanţă, dar Johnny nu s-a lăsat înşelat: bătrânul era plin de interes.

— A ieşit de şase luni. Nu ştiai?

Faţa lui Peter se înnourǎ.

— De şase luni? Eşti sigur? Nu ştiam...

— Eram convins că nu va întârzia să-ţi facă zile fripte, observă liniştit Johnny. Nu-ţi vrea, în nici un caz, binele.

— Ştiu, zâmbi Petei. Ai vorbit cu el?

— De câteva ori. Era la spălătorie, putea să facă ce voia, pentru că-şi făcuse prieteni printre paznici. Zicea că tu l-ai băgat la puşcărie.

— Minţea, răspunse Peter, fără să se enerveze. N-aş băga la puşcărie nici pe cel mai mare duşman al meu. Singur şi-a făcut-o. Dragă Johnny, poliţia, are faima că a prins mulţi delincvenţi, dar adevărul este că, de cele mai multe ori s-au arestat singuri, ca să zic aşa. N-au nici o abilitate, nu-şi iau nici o precauţie. Îşi pun mânuşi, ca să nu lase amprente, dar îşi trec numele în registrul vizitatorilor. Legg şi cu mine am spart casa de bani de pe Orsonic. A fost ultima lucrare pe care am făcut-o. Era foarte uşor să dispari, dar Legg a început să se laude cu îndemânarea lui şi să bea. Un om cinstit poate să bea şi să se ducă la culcare, dar un hoţ care bea nimereşte la închisoare!

Apoi, deodată, Kane opri discuţia şi puse mâna pe umărul tânărului.

— Johnny, nu eşti supărat?

Acum începea partea cea mai dificilă, iar Johnny Gray se pregăti pentru a o înfrunta.

— Din cauza Marei? Nu, doar...

— Băiatul meu, trebuia să fie aşa! Ştii ce înseamnă Mara pentru mine. Îmi plăceai mult şi ţi-aş fi dat-o, dar când ţi s-a întâmplat nenorocirea, m-am frământat mult. Gândeşte-te, Johnny! Dacă eraţi căsătoriţi? Aş fi murit! N-aş fi suportat s-o văd plângând. Apoi a apărut maiorul Floyd... Un om drept, integru, un adevărat gentleman. Şi atunci, ca să-ţi spun adevărul, l-am ajutat. Când îl vei cunoaşte, îţi va place. E un om care place tuturor. Iar Mara îl iubeşte..

Urmă o scurtă tăcere, iar tânărul răspunse:

— Nu sunt supărat, bineînţeles. Ar fi absurd să mă supăr Dar, Peter, mi-ar place ca, înainte de a se căsători...

— Înainte de a se căsători? îl întrerupse Kane, iar vocea îi tremura puţin. Nu ţi-a spus Barney? S-au căsătorit azi dimineaţă!

3

— Căsătorit...

Johnny repetă cuvântul de parcă nu îi pricepea înţelesul. Mara căsătorită! Era incredibil! O clipă i s-a părut că sensul existenţei sale s-a prefăcut în pulbere, că viaţa i s-a prăbuşit în haos. Îl auzi pe Kane, care continua.

— S-au căsătorit azi-dimineaţă, cum îţi spuneam. Ai să vezi, soţul ei îţi va place. Nu e unul ca noi, o curat... Înţelegi? Am muncit pentru ea, m-am gândit doar la ea, toţi anii ăştia, şi ar fi o prostie să-i compromit viitorul.

Vocea lui Kane era rugătoare şi, ţinând mâna pe umărul tânărului, arăta, prin expresia feţei, că se temea să nu-l fi rănit într-un mod iremediabil.

— Trebuia să-mi fi telegrafiat, spuse Johnny.

Dar Kane îl întrerupse, încăpăţânat:

— Ar fi fost acelaşi lucru, Johnny. Aşa trebuia să fie. Chiar dacă ai fost condamnat pe nedrept, n-aş fi putut s-o las pe Mara să se căsătorească cu un fost puşcăriaş, n-aş fi suportat nesiguranţa viitorului ei. Până acum cincisprezece ani am fost hoţ, şi vedeam lucrurile altfel decât le văd acum. Mara nu ştie nimic despre asta. Cât despre Craig...

— Craig? Inspectorul de poliţie?

Peter îl aprobă, şi în ochi îi apăru un licăr ironic, în timp ce răspundea:

— Da, suntem prieteni buni. Ştii ce mi-a spus azi-dimineaţă? „Peter, ai făcut bine că ţi-ai dat fată după un om cinstit” şi avea dreptate.

Johnny se rezemă de speteaza scaunului şi-şi duse mâna la ochi, ca şi cum l-ar fi supărat lumina. Apoi zâmbi şi-i strânse braţul lui Peter, zicând:

— Fii liniştit, nu sunt supărat pe tine. N-ai de ce să te temi că vei avea un alt duşman. Cred că-ţi ajunge Emmanuel Legg.

Se opri, văzând că se apropie Barney Ford.

— Peter, şopti ciudatul servitor, cu vocea lui răguşită, a venit! Vrei să-l vezi?

— Cine a venit?

— Emmanuel Legg. E mai sălbatic ca oricând...

Faţa lui Peter deveni, brusc, lipsită de expresie, ca o mască.

— Unde-i domnişoara? Adică doamna Floyd...

— Se îmbracă pentru fotografii. A venit fotograful... I-am spus Marei...

— Vorbeşti cam mult, amice, îl întrerupse sec Peter. Adu-l aici pe Emmanuel. Vrei să-l vezi, Johnny?

— Nu, mulţumesc, răspunse Gray, ridicându-se. Mă duc să mă plimb prin grădină. Nu vreau să-mi amintesc de locul de unde m-am întors.

Când Barney reveni cu vizitatorul, Johnny dispăruse în spatele tufişurilor din grădină.

Emmanuel Legg era scund, subţire la trup şi la faţă, cărunt şi cu un început de chelie. Purta ochelari cu ramă de baga. Rămase un moment privind, cu capul ridicat. Era îmbrăcat neglijent. La ceas avea un lanţ simplu, de oţel. Şi, ca pentru a scoate în evidenţă îmbrăcămintea sărăcăcioasă, era încălţat cu pantofi noi,

de un galben strident. Aştepta, cu pălăria în mână şi privea, mişcând încet ochii, proprietatea duşmanului său. În cele din urmă, privirea i se opri asupra lui Peter Kane. Acesta întrerupse tăcerea:

— Vino, Emmanuel, stai jos.

Legg se apropie încet.

— O vilă elegantă, n-am ce zice! Tot ce-i mai bun! După cum văd, Barney e încă cu tine. Şi el s-a cuminţit? Aşa se aude...

Avea o voce subţire, plângătoare.

— Barney nu mai fură, dacă asta vrei să ştii, replică sec Peter.

O expresie penibilă strâmba figura vizitatorului.

— Nu folosi asemenea cuvinte!

— Dă-mi pălăria, spuse Peter, întinzând mâna.

Legg se dădu înapoi.

— Nu, mulţumesc. Am promis unui prieten tânăr că n-o să pierd nimic, cât timp voi rămâne aici. De cât timp locuieşti în vila asta?

— De aproape paisprezece ani.

Peter se aşeză. Oaspetele neinvitat îl imită, apoi spuse, gânditor:

— Paisprezece ani! O viaţă comodă, ai mâncat ce-ai vrut, ai venit şi ai plecat după cum ai avut chef. Ai dus-o bine! Mult mai bine decât într-o celulă... Chiar şi în închisoarea din Princetown... O, dar tu n-ai fost acolo!

— Am trecut cu maşina prin faţa ei, spuse rece Peter, iar gura vizitatorului se strânse, arătând că a fost atins într-un punct sensibil.

— Adevărat? Ai trecut cu maşina... Dacă ştiam, scoteam drapelele! Ai trecut cu maşina...

— Vrei o ţigară? întrebă liniştit Peter, dar vizitatorul îl refuză cu un gest.

— Nu, mulţumesc, m-am dezobişnuit să fumez. Uiţi multe, în cincisprezece ani. E mult timp, pentru viaţa unui om...

Era evident că Legg nu venise cu intenţii bune, şi-şi alesese bine ziua. Totuşi, Peter Kane nu se lăsă impresionat şi-i răspunse:

— Omul pe care l-ai împuşcat ar fi fost mulţumit să trăiască atât, pentru că a murit după doi ani.

— Sper să fie în iad, poliţistul blestemat!

Legg se stăpâni şi continuă:

— Ai trăit bine, tot timpul ăsta! O casă frumoasă, care a costat mult. Servitori, maşini... Eşti un om bogat.

— Nu te contrazic.

Mâinile omuleţului tremurau, iar buzele i se strângeau convulsiv.

— Ţi-ai lăsat tovarăşul la necaz şi ai şters-o! Fiecare pentru el! Asta-i legea junglei, nu? Iar dacă tovarăşul poate să-l cânte, faci un cadou cui trebuie, şi lucrurile se aranjează. Aşa se fac afacerile, nu?

Peter îl privi impasibil şi răspunse:

— N-am ce discuta cu tine.

— N-ai, pentru că am dreptate. Vilă asta costă enorm. Ia să vedem, cât înseamnă jumătate din două sute de mii? Ajută-mă, nu mă pricep la socotit.

Pentru că Peter nu-i răspunse, continuă:

— O sută de mii, nu-i aşa? Am doar şaizeci de mii. Îmi datorezi patruzeci de mii de lire.

— N-au fost decât o sută douăzeci de mii, dacă vorbeşti de afacerea aceea. Tu nu aveai cele şaizeci de mii, când te-au arestat. Ţi le-am depus eu, în contul tău de la bancă.

Legg surâse neîncrezător, murmurând:

— Ziarele vorbeau de un milion de dolari, adică de două sute de mii de lire!

— Sper că nu crezi ce spun ziarele. Vrei să mă şantajezi?

— Să te şantajez? se supără Legg. Nu se fac asemenea lucruri între prieteni, dragă Peter. Vreau doar dreptul meu.

Kane râse liniştit, iar Legg continuă:

— Un lucru comic, nu? Poţi să-ţi permiţi să râzi de un biet nenorocit care a zăcut cincisprezece ani în închisoare.

— Chiar dacă ai fi fost în iad, şi pentru cincizeci de ani, tot aş râde!

— Nu cred! Ai o fată, nu? S-a căsătorit, mi se pare.

— Aşa este.

— O căsătorie aşa cum scrie la carte, nu? Un gentleman?

— Un om cinstit.

— Care nu ştie cine eşti, nu-i aşa? întrebă Legg.

Kane îl privi.

— Nu. Şi ce vrei să spui cu asta? Crezi că poţi să obţii patruzeci se mii de lire?

— Am şi eu un fiu, ştiu ce înseamnă copii, răspunse vizitatorul. Tu nu ştii ce înseamnă să stai închis într-o celulă cu pereţii umezi şi să te gândeşti până înnebuneşti. Poţi să domini un om prin intermediul copiilor lui. Şi pe tine te pot domina în felul ăsta.

Kane se ridică în picioare, îndreptându-se ameninţător spre Legg. Spuse încet:

— În ziua în care se va întâmpla aşa ceva, inima ta va înceta să bată, înţelegi? Eşti bătrân, ţi-e frică de moarte. Fă ce vrei, nu mi-e frică. Acum pleacă, până nu te omor.

Speriat de ferocitatea din glasul lui Kane, Legg se dădu puţin înapoi.

— Ce-i cu ameninţarea asta cu moartea? Vreau doar ce i al meu. Doreşti doar binele pentru fiica ta. Te înţeleg. Se zice că eşti nebun după ea. E frumoasă? Nu seamănă cu tine atunci. Ştiu că

Johnny Gray îi făcea curte. Peter, prin intermediul ei o să te am la mână...

Atât a mai apucat să spună Legg, pentru că o mână de oţel îl apucă de gât şi-l trase de pe scaun. Kane nu scoase o vorbă, dar, târând corpul care se zbătea, ieşi în stradă şi-l aruncă în praf.

— Să nu te mai întorci, spuse, fără să aştepte răspuns.

Gray se îndepărtase, pentru ca să nu-i vadă şi să nu-i audă pe cei doi, nedorind să ştie ce ar fi putut să-i spună Legg fostului său complice, nici să reînnoiască o cunoştinţă făcută în puşcărie. Se aşeză pe o bancă din marmură. Liniştea era tulburată doar de un sturz gălăgios şi de o ciocârlie care cânta, nevăzută, în înaltul cerului. Stătea şi se gândea.

Deci, Mara era căsătorită. Pentru el, însemna sfârşitul. Cel puţin, ea era fericită. Un moment se îndoi că ar putea fi fericită cu altul, dar îşi spuse că doar vanitatea îl făcea să gândească astfel.

Atunci ajunse până la el o voce stridentă, neplăcută: vocea lui Legg, care vorbea de fată. Johnny simţi că îngheţă. Aici era punctul slab al lui Kane, aici putea fi lovit. Se ridică şi se grăbi spre peluză, sărind treptele câte trei. Dar peluza era goală. Era doar Barney, care aşeza o tavă pe masă. Kane şi vizitatorul său dispăruseră. Johnny traversă peluza şi zări, prin uşa întredeschisă, o umbră îmbrăcată în alb. Apoi, umbra deveni o formă precisă: o fată în rochie de nuntă, care îndrepta braţele spre el. Era atât de frumoasă, încât era să n-o recunoască.

— Johnny!

Lângă ea era un bărbat cu aspect milităros, şi, puţin mai departe, tatăl ei. Johnny n-o vedea, însă, decât pe Mara, care alergă spre el şi-i strânse mâinile.

— Johnny! Johnny!

El ridică ochii şi privi surâsul mirelui, omul acela cinstit, căruia Peter Kane nu se temuse să-i încredinţeze fiica atât de iubită. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, ochii maiorului Floyd şi ai fostului puşcăriaş, dar Johnny nu se trădă nici printr-o clipire.

Căci recunoscuse în soţul femeii pe care o iubea pe Jeff Legg, falsificator şi turnător, omul care jurase, împreună cu tatăl său, să-i sfărâme inima lui Peter Kane.

4

Johnny Gray se întreba, neliniştit, dacă s-a trădat cu ceva. Tot efortul său era concentrat spre a evita să se dea de gol. Un vârtej de pasiuni îl cuprinsese. Vedea figura maiorului prin ceaţă şi un instinct brutal îl împingea să se arunce asupra lui. Dar rămase impasibil. Nu-şi dădea seama dacă pălise sau nu. Oricum, soarele şi vântul din Dartmoor îl bronzaseră suficient. Un timp n-a fost în stare să vorbească, nici să se mişte, atât de puternic fusese şocul. Înţelesese oribila înşelătorie. Aceasta era răzbunarea lui Emmanuel Legg: să-şi căsătorească fiul cu fiica lui Kane!

Jeff îl privea fix, dar Gray nu dădea nici un semn că l-ar fi recunoscut.

Această scenă dură doar câteva secunde. Apoi, Johnny îşi aţinti privirea asupra Marei, surâzând mecanic. Fata părea că uitase totul, că lângă ea era un bărbat care-i devenise soţ şi care o privea ironic, că tatăl ei o privea cu teamă, că până şi Barney rămăsese cu gura căscată.

— Johnny, sărmanul meu Johnny! Nu mă urăşti, nu-i aşa?

Gray zâmbi şi strânse, cu blândeţe, mâna micuţă, apoi întrebă încet:

— Mara, eşti fericită?

— Da, sunt foarte fericită! Johnny, e un lucru groaznic, nu-i aşa? N-am încetat să mă gândesc la tine, dar n-am putut să-ţi mai scriu după ce... M-ai crezut fără inimă... Ştiu, eram fără inimă... Te-a durut, nu-i aşa?

Tânărul clătină din cap.

— N-ai timp să-ţi plângi singur de milă, la Dartmoor... Eşti fericită?

— Mă întrebi a doua oară. Fac ceva rău când spun că da, sunt fericită? Nu vrei să faci cunoştinţă cu Jeffrey?

Şi Johnny merse către Jeff Legg, care-l privea. Auzi, apoi, vocea Marei, un pic nesigură:

— Jeff, căpitanul Gray, un vechi prieten.

Mâna lui Jeff o strânse pe cea a lui Johnny

— Mă bucur să vă cunosc, căpitane Gray, spuse Jeff, întrebându-se dacă fusese recunoscut.

Se pare că nu, pentru că vizitatorul surâdea, puţin încurcat. Aşa că Jeff continuă:

— Se pare că vă întoarceţi din Africa Orientală. Aţi vânat ceva interesant?

— Nu, n-am vânat...

— Totuşi, sunt mulţi lei pe acolo...

— Pe acolo pe unde am fost eu, leii erau ciudat de îmblânziţi...

— Draga mea Mara, cred că eşti încântată să-l vezi pe domnul Gray în ziua nunţii, nu-i aşa? Aţi fost drăguţ că aţi venit să ne vedeţi. Soţia mea mi-a vorbit mult despre dumneavoastră...

Spunând acestea, Jeff cuprinse cu braţul mijlocul fetei, fără să-l piardă din ochi pe Gray. Voia să-l îndurereze, evident, voia să-i mâhnească pe amândoi. Mara rămase rigidă, nici cedând, nici rezistând braţului care o înlănţuia, palidă, abia respirând. Deodată, Johnny înţelese, primind brusc lovitura. Mara ştia! Ştia

că acel om era un impostor, ştia că tatălui ei îi fusese întinsă o cursă!

— Eşti mulţumită, draga mea? întrebă din nou Jeff.

— Foarte mult..

Vorbise de parcă ar fi avut un nod în gât, iar Johnny simţi o strângere de inimă. Lupta pe care o ducea, pentru a nu ceda impulsului de a se repezi asupra lui Jeff, era teribilă. Peter Kane salvă, pentru moment, situaţia.

— Johnny, îl vei cunoaşte mai bine pe Jeff. Este cel mai bun băiat din lume. Vei fi de acord cu mine că n-aş fi putut găsi unul mai bun pentru Mara.

Jeff Legg zâmbi.

— Domnule Kane, mă faceţi să mă simt jenat... Sunt departe de a fi demn de Mara, şi nu merit atât noroc.

Se aplecă şi sărută faţa palidă a fetei. Johnny continua să-l privească.

— Sunt fericiţi, suspină Kane.

Mara se îndepărtă de soţul ei.

— Tată, cred că asta nu-l amuză prea mult pe Johnny, spuse ea cu o voce tremurată, iar Gray înţelese că abia se stăpânea să nu plângă.

Găsi forţa să răspundă:

— Nu trebuie să vă sinchisiţi de mine. Fericirea tinerilor mă bucură. Zic a tinerilor, pentru că mă simt bătrân.. Sunteţi canadian, domnule maior?

— Da, franco-canadian, deşi, după nume, nu s-ar zice. Ar trebui să veniţi în Canada, domnule Gray. V-ar place acolo...

— Sunt convins...

Kane se îndepărtase, ţinând-o de braţ pe Mara. Jeff adăugă:

— În Canada nu sunt nici un fel de lei, nici îmblânziţi, nici sălbatici...

Johnny aprinse o ţigară. Era mai calm, iar inima îi era sigură.

— M-aş simţi singur, fără lei. Scuzaţi-mă, domnule maior, v-aţi căsătorit cu o fiinţă frumoasă şi bună.

— Cea mai bună care-i pe lume.

— Atunci, încercaţi s-o faceţi fericită. Eu mă voi întoarce printre lei.

Privirile li se întâlniră. În cea a mirelui era o expresie de provocare, în cea a lui Gray, o ameninţare rece. Legg coborî ochii.

— Bănuiesc că vă place să vânaţi. Ba nu, mi-aţi spus că nu vă place. Mă întreb de ce aţi plecat, atunci, în străinătate?

— Am fost trimis, răspunse Johnny, accentuând fiecare cuvânt. Cineva avea un motiv pentru a mă trimite în străinătate... Aş fi plecat oricum, dar cineva a grăbit lucrurile.

— Şi ştiţi cine a fost?

Povestea cu călătoria africană fusese lăsată de o parte. Jeff ştia adevăratul motiv al absenţei lui Johnny.

— Nu-l cunosc pe omul de care vorbiţi. Pentru mine era un necunoscut. Sunt puţine posibilităţi să-l fi cunoscut personal. Nu ştiu dacă există cinci sau şase persoane care-l pot identifica. Un singur funcţionar al poliţiei îl cunoaşte...

— Cine anume? întrebă repede Jeff.

— Un oarecare Reeder. Aşa se vorbea în închisoare. Bineînţeles, ştiţi că vin de la Dartmoor, nu?

Jeff dădu din cap, zâmbind, şi răspunse, străduindu-se să atenueze dispreţul cu care vorbea:

— O fi cel căruia i se spune „marele necunoscut”? Am auzit şi eu de el. Un om de vârstă medie, un neghiob care locuieşte în Leckham. După cum vedeţi, nu-i atât de necunoscut, cum este misteriosul dumitale adversar.

— Se poate. Deţinuţii atribuie, atât eroilor lor, cât şi inamicilor, calităţi extraordinare, pe care, probabil, nu le au. La Dartmoor se

susţine că Reeder ştie totul, că guvernul i-a dat depline puteri pentru a-l găsi pe regele falsificatorilor.

— Şi l-a găsit? întrebă cu nevinovăţie Jeff.

— Îl va găsi. Mai devreme sau mai târziu, va vorbi cineva...

— Mi-ar place să fiu de faţă şi să-l aud, încheie Jeff, arătându-şi dinţii albi într-un surâs forţat.

5

Johnny Gray era singur pe una din terasele grădinii, nevăzut pentru cei din vilă, care se strânseseră pe peluză. Avea nevoie să mediteze.

Deci, Mara ştia! Dar nu spusese nimic, iar Johnny bănuia de ce. Când îi spusese Jeff cine era el în realitate? Probabil după ce se întorseseră de la biserică. Iar ea nu voia ca tatăl ei să ştie, acel tată care îi credea viitorul asigurat. Ce putuse să-i spună Jeff? Nu prea mult, probabil. Poate o făcuse doar să înţeleagă că maiorul Floyd pa care-l cunoscuse, nu era totuna cu maiorul Floyd cu care urma să convieţuiască.

Johnny era calm. Înainte de a face ceva, trebuia să fie sigur, de o siguranţa indiscutabilă. Putea fi doar o asemănare între maiorul Floyd şi Jeff Legg, pentru că îl văzuse pe falsificator o singură dată, de departe.

Auzi un foşnet de fuste şi întoarse capul. Era camerista pe care o văzuse la sosire, certându-se cu Barney.

— Domnule Gray, domnul Kane ar dori să ştie dacă vreţi să faceţi parte din grupul celor ce se vor fotografia.

Johnny nu răspunse imediat. Privea fata, de parcă văzuse în figura ei ceva nou, care-l interesa în mod deosebit.

— Nu, răspunse în cele din urmă. Mulţumeşte-i domnului Kane din partea mea, apoi întoarce-te.

— Să mă întorc, domnule Gray? întrebă fata mirată.

— Da, vreau să-ţi spun ceva, confirmă, zâmbind, Johnny. Fie-ţi milă de un musafir singuratic, care n-are cu cine vorbi.

Fata ezită un moment, apoi surâse:

— Nu ştiu cât îi va place domnului Kane... Bine, mă voi întoarce.

După zece minute, când probabil că se făcuse fotografia, iar musafirii se întorseseră în casă, camerista apăru, puţin nesigură, dar curioasă.

— Ia loc, spuse Gray, invitând o pe bancă şi aruncând ţigara.

— Nu trebuia să renunţaţi la fumat din cauza mea, căpitane Gray.

— Spune, eşti de mult timp aici?

— De şase luni.

— Este o slujbă bună?

— Da, domnule Gray, foarte bună.

— Cum te cheamă?

— Lila. De ce mă întrebaţi?

— Lila, ar trebui să ne cunoaştem mai bine, spuse Johnny, şi o prinse de mână, iar ea nu şi-o trase.

În sine, Lila se amuza teribil, deşi se străduia să pară tulburată.

— Nu ştiam că vă place să alergaţi după femei, căpitane Gray. Sunteţi căpitan, nu-i aşa?

— Este un titlu onorific. Cred că vei simţi lipsa stăpânei, nu?

— Bineînţeles

— O fată bună...

— Şi un soţ foarte bun, spuse ea.

— Aşa crezi?

— Da. Nu ştiu multe despre el, dar mi se pare un om cumsecade.

— Ţine la domnişoara Kane, o adoră. N-am mai văzut un om aşa de îndrăgostit...

Lila oftă, apoi spuse nerăbdătoare:

— Aşa se pare. Mai aveţi nevoie de mine, domnule Gray? Am multă treabă...

— Nu pleca încă. Căsătoriile mă fac romantic, spuse Johnny. Da, maiorul este foarte îndrăgostit şi cred că ani de zile nu se va mai uita la altă femeie Şi de ce s-ar uita? Cred că a mai iubit în trecut. Dar, mai mult ca sigur, amoruri trecătoare, cu femei care cedează uşor şi se plictisesc repede...

Lila se înroşi, dar răspunse scurt:.

— Nu ştiu nimic despre maiorul Floyd.

Vru să se scoale, dar Johnny o ţinu de mână.

— N-am de ce să rămân, spuse ea cu vehemenţă. Nu vreau să discut despre maiorul Floyd şi nici despre altcineva.

— Vreau să-ţi vorbesc despre luna de miere a mirilor. Ţi-i imaginezi pe malurile lacului Como, printre trandafiri? Ţi-l imaginezi pe maior, mărturisind soţiei trecutul său, toate nebuniile, toate iubirile vechi...

Lila îşi eliberă brusc mâna, palidă ca o moartă.

— Ce vrei de la mine, Gray?

Din vocea ei dispăruse orice respect, orice serviabilitate.

— Mă mir, Lila Sain, spuse liniştit Johnny. Dacă încerci să fugi, te va costa scump!

Fata îl privi, respirând cu greutate.

— Şi te dai drept gentleman!

— Mă dau drept Johnny Gray, proaspăt eliberat din puşcărie. Stai jos. Ce plănuieşti?

— Nu ştiu ce vrei să zici.

— Te întreb ce plan ai, spuse Johnny calm. Jeff Legg te-a introdus aici pentru ca să aibă în casă pe cineva care să-l informeze despre tot ce se întâmplă.

— Jeff Legg? Nu-l cunosc... se bâlbâi fata.

— Eşti o mincinoasă, Lila. Eşti înţeleasă cu Legg, v-am văzut de mai multe ori împreună. Cine este maiorul Floyd?

— Întreabă-l pe el.

— Cine este maiorul Floyd? întrebă din nou Johnny, strângând-o de braţ.

— Ştii prea bine, recunoscu tata. Este Jeff Legg.

— Ascultă-mă bine. Dacă-i spui lui Jeff ceea ce am vorbit, vă denunţ pe amândoi! Iar Jeff va ajunge acolo unde vreau să-l văd: într-o celulă care acum este liberă la Dartmoor. Ai suferi, nu-i aşa?

Şi, pentru că Lila nu răspundea, repetă încet, deliberat:

— Îl voi trimite acolo unde vreau să-l văd, dacă nu vei face ce-ţi zic.

— Vrei să-l şantajezi?

— Cuvântul şantaj nu înseamnă nimic pentru mine, draga meu. Mă voi duce la Reeder şi-i voi spune totul, dacă nu faci ce vreau!

— Şi ce vrei să fac?

— Vreau să ştiu unde vrea Jeff să plece, ce planuri de viitor are. Eşti nevasta lui, nu-i aşa?

A fost suficient s-o privească pentru a primi răspunsul.

— Mai poţi să-i fii, încă. N-ai obosit să-l ajuţi în treburile lui murdare?

— Poate că da, poate că nu, răspunse ea sfidător Oricum, nu poţi face nimic, Johnny Gray! Ţi-a luat fata şi nimeni nu mai poate desface ce a făcut pastorul în dimineaţa asta! Jeff e prea deştept pentru tine, înţelege! Te va învinge.

— Da, dacă va şti ce-am vorbit, observă liniştit Gray. Dar dacă va afla el, va afla şi Reeder. Ai priceput?

— Ce vroi să faci? întrebă Lila, după un moment de tăcere.

— O glumă, răspunse printre dinţi Johnny. O mică glumă. Nu pot să-i spun lui Kane cum stau lucrurile, pentru că-ţi va ucide soţul, şi mi-ar displace să-l văd pe bietul Peter la închisoare. Tu nu poţi să-i spui lui Jeff, pentru că va intra la puşcărie, iar când va ieşi de acolo, vei fi bătrână. Nu cred că ţi-ar place asta. Acum spune-mi tot ce ai să-mi spui, dar vorbeşte rar, pentru că nu sunt stenograf.

Rostind aceste cuvinte, scoase din buzunar un carnet şi, în timp ce Lila vorbea, scria cu rapiditate. Când fata termină, se ridică, spunând:

— Acum poţi pleca, frumoaso!

— Dacă-l denunţi, te ucid, Johnny Gray! Nu mi-a plăcut ideea cu căsătoria, dar ştiam că bătrânul Legg voia să-l căsătorească pe Jeff cu fiica lui Kane, pentru a-l avea la mână pe duşmanul lor. Jeff a fost bun cu mine. În ziua în care va fi arestat, te voi căuta şi te voi ucide!

— Şterge-o! spuse brutal Johnny.

Aşteptă până când Lila dispăru şi porni şi el spre vilă. În spatele unui tufiş era Peter Kane, pe care nu-l văzuse. Figura lui Peter Kane era de nedescifrat.

6

— Salut, Johnny. Se pare că ai început să te consolezi.

— Vorbeşti de cameristă? Drăguţă, nu?

— Foarte.

Johnny îl privi pe bătrân, fără să-şi dea seama ce intenţii avea. Auzise discuţia cu Lila? Banca era la câţiva metri de locul în care era Kane, dar dacă acesta sosise de abia atunci...

— Mă aştepţi de mult?

— Nu, te-am văzut despărţindu-te de Lila... O fată atât de drăguţă.. Despre ce aţi vorbit?

— Despre timp, despre păsări, despre dragostea adevărată... răspunse, surâzând, Johnny.

Kane îl luă de braţ şi-l conduse de-a lungul peluzei.

— Lucruri trecătoare, nu? Hai să mâncăm ceva. Mara se schimbă. Cum ţi se pare ginerele meu?

Când intrară în salon, Peter puse mâna, cu afecţiune, pe umărul tânărului. Johnny suspină, uşurat. Slavă Domnului, nu auzise nimic. Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Peter ar fi cunoscut discuţia lui cu Lila, îl înspăimânta.

În jurul mesei mari din salon erau 36 de persoane. Contrar obiceiului, Mara, care stătea la locul de onoare, era îmbrăcată în haine de călătorie. Când intră, Johnny privi spre ea, dar ea îl ocoli

cu privirea. Kane se aşeză în stânga ei, lângă el stătea pastorul care celebrase căsătoria. Urma o fată, prietenă a miresei, un alt invitat, apoi Johnny, care-şi recunoscu vecinul. Era Craig, inspector şef în poliţie.

— Te-ai întors, Johnny? spuse Craig în şoaptă.

Barney se aplecă spre ei, să-i servească. Craig făcu cu ochiul.

— Peter îl păstrează încă pe bătrânul Barney... Te porţi cum trebuie, Barney?

— Sigur, răspunse, în şoaptă, servitorul. Şi nu numai când sunt poliţişti pe aici...

Figura dură a poliţistului se relaxă într-un zâmbet.

— Mulţi ar trebui să spună la fel, Barney...

După ce servitorul se îndepărtă, Craig îi spuse lui Johnny.

— Cred că duce o viaţă cinstită. Barney era un adevărat delincvent. Cred că a comis un singur delict. N-ar fi ajuns la puşcărie dacă avea mintea lui Kane...

— Mintea lui Kane? Ce vrei să spui?

— Nu mă refer la ce este Peter acum, ci la ceea ce era acum cincisprezece ani. Era cel mai deştept dintre toţi răufăcătorii. Şi-a planificat bine furtul, s-a retras în mod magistral, cu alibiuri atât de bine stabilite, încât dacă l-aş fi arestat, nu numai că ar fi fost achitat, dar mi-aş fi riscat cariera. Visul tuturor tinerilor poliţişti era să pună mâna pe el, să-i găsească o eroare, o fisură cât de mică în planul său. Dar nu comisese nici o eroare...

— S-ar ruşina, dacă te-ar auzi, spuse, sec, Johnny.

— Ăsta-i adevărul. Ce scrisori abile scria, pentru a se acoperi! Făcea oamenii să vină unde voia, unde prezenţa lor îi era utilă! Îmi aduc aminte că l-a făcut pe şeful meu să meargă în Charring Cross, lângă ceas, la ora 9 şi 10, ca să albă un alibi garantat de poliţie!

— Poate că lumea se miră când vede că sunteţi prieteni, observă Johnny.

— Nu numai că se miră, dar li se pare ceva suspect, mârâi poliţistul. Nu vrei? întrebă, luând o sticlă de vin.

— Nu, mulţumesc, beau rar. În munca noastră trebuie să ai mintea limpede, nu-ţi poţi permite să fii somnolent.

— Într-adevăr, conveni Craig. Dar de ce spui „în munca noastră”? Sper că nu te mai ocupi cu asemenea lucruri.

Johnny observă că Mara îl privea. O privire în fugă, dar în ea văzuse exact ceea ce îl speria: teamă, dezorientare, disperare. Strânse dinţii şi se întoarse spre Craig.

— Munca dumitale cum merge?

— Nimic deosebit. Cum a fost... la ţară?

Johnny zâmbi.

— Foarte bine. Dormitorul meu nu era tapetat, dar serviciul era satisfăcător.

— Te înveţi cu multe, cât trăieşti, suspină Craig. Mi-a părut rău, Johnny. Ţi s-a întâmplat o nenorocire. Dacă toţi cei care ar merita ar fi în puşcărie, n-ar mai exista problema spargerilor. Am auzit că erau acolo personaje de mâna întâia: Harry Decker, tânărul Lew Storing... Cred că l-ai prins şi pe bătrânul Legg... Şi mai era unul... Cum îl chema? Carper... L-ai văzut?

— Da. Am tras, o dată, împreună, căruciorul.

— Adevărat? Sigur ştia câte ceva... Carper nu ţi-a spus nimic?

— Ba da.

Craig se aplecă spre vecinul său, coborând şi mai mult vocea.

— Să presupunem că te-a trădat cineva. Să presupunem că eu îl caut... N-am putea să ne facem nişte confidenţe?

— Putem, dar n-o s-o facem. Nu pot să-ţi spun nimic despre „regele falsificatorilor”, Craig De altfel, Reeder ştie totul despre el.

— Reeder! replică poliţistul, ironic. Un diletant. Dacă ar abandona poveştile astea cu detectivi şi ar lăsa treaba în grija poliţiei, „regele falsificatorilor” ar fi fost arestat de mult. L-ai întâlnit vreodată?

— Da, răspunse tânărul.

— Reeder... continuă poliţistul, gânditor. Mai demult, era unul Golden, care-şi închipuia că poate prinde falsificatorii stând în birou şi gândind. Reeder nu-i mai grozav decât Golden. L-am văzut o dată, mi-a lăsat impresia unui om liniştit şi manierat, cam senilizat.

Craig oftă, apoi privi în jur şi concluzionă:

— Vorbind între patru ochi, se pot găsi uşor cinci sute de lire...

— Pentru ce? întrebă Gray.

— Hai, Johnny, suntem oameni de lume...

— Da, dar nu din aceeaşi lume.

Craig mai făcu o încercare disperată, ştiind că era la fel de greu să-l faci pe Johnny să vorbească, cât era de greu să-l faci pe Kane să spună ceva.

— Banca Angliei ar da o mie de lire pentru informaţia pe care o caut..

— Şi cine poate da mai mult decât Banca Angliei... Fii atent, Craig, cineva vrea să ţină un discurs.

Era pastorul care oficiase căsătoria. A fost un discurs idilic. Când s-a terminat, Craig s-a întors să-i spună ceva vecinului său, dar acesta se strecurase până la Peter Kane şi-i şoptise ceva. Acesta îl aprobase, iar Johnny ieşise din sală. Craig nu era singurul care observase. Şi mirele îl văzuse ieşind. Se părea că lucrul îl interesase, pentru că-i făcuse un semn cameristei, iar Lila ieşi, la rândul ei.

Johnny nu era pe coridor. Fata merse până la capăt, fără să-l vadă. Îl întâlni, în schimb, pe Emmanuel Legg, care-i făcu semn să se apropie.

— Spune-i lui Jeff că vreau să-l văd, înainte de a pleca în luna de miere. I-a vorbit fetei, dar nu-mi place figura pe care o are. Ce i-a spus?

— De unde vrei să ştiu? răspunse, cu asprime, Lila. M-aţi înnebunit, tu şi Jeff al tău! Aş vrea să nu fi fost amestecată în povestea asta! La ce vă foloseşte? Nenorocitul ăla ştie totul!

— Cine? Johnny Gray? A venit, totuşi? Ce-ai vrut să spui că ştie totul?

— L-a recunoscut pe Jeff.

— Şi i-a spus lui Jeff că l-a recunoscut?

— Când? N-au avut timp să schimbe o vorbă. Şi era tot timpul lângă fată...

— Las-o baltă. Spune-mi ce ţi-a spus Gray.

— Mi-a spus că, dacă-ţi spun ceva, o încurc. Ştie că mirele este Jeff. Poate că-l văzuse înainte de a intra acolo...

Bătrânul se gândi, sugându-şi buzele.

— Mda... E rău, dacă Johnny ştie cum stau lucrurile. Ţine la fată, şi poate să ne facă necazuri. Cheamă-l pe Jeff.

— Să nu te vadă Kane. Mergi pe terasă. Îl voi trimite pe Jeff acolo.

Lila pândi un moment în care putea să-i vorbească lui Jeff şi-l anunţă că bătrânul îl aşteaptă pe terasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi va spune el.

După ce privi în jur, să fie sigur că nu-l vede cineva, Jeff se duse pe terasă. Tatăl lui îl aştepta acolo.

— Ce s-a întâmplat?

— Jeff, Gray ştie totul.

— M-a recunoscut? întrebă tânărul, neîncrezător. Nici n-a clipit când m-a văzut.

— Gray se stăpâneşte foarte bine E individul cel mai periculos de pe lume. Am stat destul împreună acolo şi ştiu ce se spune despre el. Dar nu de asta trebuie să te sperii. Dacă-i spune lui Peter cine eşti şi ajungeţi să vă înfruntaţi, trage tu primul! Probabil că Peter nu-i înarmat, dar are un pistol prin casă, şi-i un trăgător bun. Te voi acoperi. Am doi oameni cu mine. Cât despre Johnny, singur şi-a căutat-o!

— Că trebuie să fac?

Emmanuel Legg se gândi un moment, rozându-şi unghiile, apoi răspunse:

— Ia fata de aici, repede. Trebuie să plecaţi cu maşina, nu? Du-o la hotelul Carlton. Trebuia să rămâneţi acolo o săptămână, rămâneţi doar o zi. Mâine plecaţi în Elveţia. Ai grijă să nu-i scrie tatălui ei. De Peter am eu grijă. Trebuie să plătească!

— Ce să plătească?

— Ca să-şi revadă fata. Patruzeci de mii de lire. Poate mai mult...

Jeff îl privi surprins.

— Nu aşa am văzut afacerea! E un fel de şantaj!

— Aşa şi e, răspunse bătrânul. Îţi voi da jumătate, ba chiar tot. Pe mine nu mă interesează. Ai grijă de fată, iar Peter vă plăti!

— I-am promis Lilei... spuse Jeff, ezitând.

— Nu i-ai promis nimic! Lila! Cum de-aţi ajuns împreună, tu, un om mare şi fandosita aia! Fă ce-ţi spun!

— Şi Gray?

— Am eu grijă şi de Gray.

7

Emmanuel Legg se întoarse şi ieşi repede la stradă.

Doi bărbaţi stăteau la umbră, mâncând sandvişuri cu brânză. Îi chemă cu un semn. Erau înalţi, cu umeri laţi. Nu erau raşi de câteva zile.

— Îl cunoaşteţi pe Johnny Gray?

— Am fost cu el la Dartmoor, răspunse unul. Ăla cu afacerea cu caii?

— Exact. E aici, în vilă, şi probabil că se va duce spre gară peste câmp. Va fi uşor pentru voi doi... Să-i daţi o lecţie bună, aţi înţeles? Dacă nu va fi singur, lăsaţi-l să se întoarcă la Londra.

Jeff reveni apoi la vilă, pentru că maşina era gata de plecare. În timp ce maşina trecea, Legg îşi privi fiul stând lângă mireasă, şi-şi frecă mâinile, satisfăcut. Peter Kane rămase în mijlocul drumului, privind automobilul care se îndepărta. Deci, nu ştia nimic! Zâmbetul lui Legg se şterse. Peter nu ştia nimic, nu-i spusese nimeni! De ce? Johnny, ştiind ceea ce ştia, n-ar fi lăsat-o pe Mara să plece, dacă n-ar fi avut un plan. Poate Lila minţea... Nu poţi să te încrezi în femei de soiul ei... Johnny era periculos... Dar Johnny stătea în drum, cu o mână în buzunar, iar cu cealaltă făcând semne spre maşina care pornise spre Shoreham Road, indiferent, de parcă problema nu-l interesa.

Porni şi un al doilea automobil. Unii oaspeţi plecau deja. Dacă ar fi avut un pic de minte, Johnny ar fi plecat împreună cu ceilalţi oaspeţi. Dar, evident, nu avea, pentru că ieşi singur, traversă strada şi porni pe drumul care trecea peste câmp. Legg se întoarse şi-l urmări cu privirea. Cei doi oameni ai lui îl văzuseră şi se mişcau paralel cu el.

În câmp, cele două drumuri se întâlneau. Johnny trecuse de intersecţie, când auzi paşi în urma lui. Se întoarse şi văzu o figură cunoscută. Înţelese imediat. Ar fi putut să fugă, dar preferă să-i înfrunte. Se întoarse, ţinând bastonul în mână.

— Salut, Gray, spuse cel mai robust dintre cei doi. Unde te grăbeşti aşa? Stai să-ţi spun o vorbă, spion ticălos! Tu m-ai turnat directorului că primesc tutun de la un paznic!

Era o invenţie, dar suficient pentru a justifica ceea ce trebuia să urmeze. Cei doi aveau în mâini bastoane grele, dar flexibile. Prima lovitură nimeri în gol, Johnny făcând un pas înapoi. Apoi, ceva lung şi tăios sclipi în soare. Johnny scoase din baston o sabie şi se aşeză în poziţie de apărare. Cei doi se opriră la vederea lamei subţiri, ameninţătoare.

— Băieţaşi! spuse, cu milă, Johnny.

Vârful lamei se roti, trecând de la o figură la alta. Cei doi agresori dădură înapoi. Unul dintre ei, simţindu-şi obrazul umed, duse mâna la faţă şi, când o privi, o văzu plină de sânge.

— Ţi-am făcut un semn pe faţă, râse Johnny, ca să-ţi aminteşti de mine de câte ori te voi uita în oglindă.

După care îşi puse liniştit sabia în baston şi plecă. Indiferenţa lui era la fel de impresionantă ca şi mila lui rece.

— Parcă-i de gheaţă, exclamă cel cu obrazul tăiat, îl omor!

Dar nu încercă să-l ajungă din urmă, iar tovarăşul său nici atât.

Johnny Gray grăbi puţin pasul şi ajunse curând la marginea oraşului. Luă un taxi până la gară, ajungând tocmai după ce

plecase trenul. Uitase că se modificase orarul. Peste o jumătate de oră, trecea un accelerat. Se duse la un han din apropiere şi se închise în cabina telefonică. Ieşi după un sfert de oră, plin de transpiraţie. Cabina părea un cuptor.

Când ajunse în gară, nu văzu nici un cunoscut, deşi se aştepta să-l vadă pe Emmanuel Legg. Cu câteva clipe înaintea sosirii trenului, Legg sosi alergând.

Era prima dată când cei doi se revedeau, de când ieşiseră de la Dartmoor, iar expresia de surpriză afişată de bătrân era potrivită circumstanţelor.

— Gray! Cine ar fi crezut că ne vom întâlni! Ce surpriză! Când ai ieşit?

— Termină cu povestea asta! îl întrerupse Johnny Să căutăm un compartiment gol. Vreau să ţi spun ceva.

— Ai fost la nuntă? Frumoasă fată! A făcut o căsătorie bună. Se zice că soţul ei este un milionar canadian. Ce norocos e Peter! Atât de norocos că, dacă ar cădea de la etajul trei, ar nimeri pe o saltea de puf!

Johnny nu răspunse. Când sosi trenul, găsi un compartiment liber şi-l ajută pe Legg să urce.

— Dacă ai nevoie de bani... începu acesta, dar Johnny îl întrerupse.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic. Ascultă-mă, vreau să-ţi dau un sfat.

Trenul pornise înainte să-şi termine fraza. Mirarea de pe faţa lui Legg părea foarte convingătoare, dacă ar fi putut fi convins.

— Nu înţeleg, Johnny. Ce-i cu discursul ăsta? Ai băut ceva?

Gray se aplecă spre el şi-i puse o mână pe genunchi.

— Emmanuel, spuse el cu blândeţe, cheamă-ţi băiatul înapoi şi voi tăcea. Nu face pe miratul, că nu avem timp de palavre.

Cheamă-l înapoi pe Jeff, trimite fata acasă până diseară, altfel voi vorbi. Ai înţeles?

— Înţeleg cuvintele, dar sensul lor îmi scapă. Despre ce băiat vorbeşti? Am un fiu, este la universitate...

— Mincinos bătrân! Vorbesc de Jeff Legg, care s-a căsătorit azi-dimineaţă cu fiica lui Peter Kane! V-am înţeles planul. Vrei să te răzbuni pe Peter. N-ai decât, dar alege-ţi altă cale.

— Fata s-a căsătorit de bunăvoie, răspunse Emmanuel, fără să se mai prefacă a nu înţelege. Nu-i nici o lege care să interzică aşa ceva. Şi e atât de plăcut să vezi doi tineri care se iubesc...

Dacă sperase să-l enerveze pe Johnny, se înşelase, pentru că tânărul rămase calm.

— Jeff poate anula căsătoria, dacă vrea. Ascultă-mă, Legg. Când ajungi la Londra, du-te la hotelul Carlton şi vorbeşte cu fiul tău. E un băiat înţelept, te va asculta.

— Şi dacă nu vreau?

— Voi vorbi.

Surâsul lui Legg se accentuă.

— Sunt căsătoriţi, dragul meu, nu pot divorţa. Poţi face negru un cal alb, dar nu poţi s-o mai faci pe doamna Mara Legg domnişoara Mara Kane!

Johnny se aplecă din nou spre bătrân şi-i răspunse, cu seriozitate:

— Aşa e, dar îl pot trimite pe Jeffrey Legg la Dartmoor, şi o voi face.

— Acuzându-l de ce anume?

— Voi spune că el este „regele falsificatorilor”!

Surâsul bătrânului se şterse.

— Guvernul a cheltuit mii de lire ca să-l prindă, fără să reuşească. Eu le voi da informaţia căutată. Ştiu unde ţine bancnotele, unde le imprimă. Cunosc patru dintre agenţii lui.

Crezi că doar voi şi ai voştri cunoaşteţi totul? Vă înşelaţi! Craig ştie că el este celebrul „rege al falsificatorilor”, mi-a spus o azi la masă, dar are nevoie de o dovadă, iar eu pot să i-o dau. Şi Reeder ştie. Crezi că Reeder e un caraghios, dar, în realitate, cunoaşte totul. Şi este unul dintre cei mai pricepuţi detectivi din lume.

Emmanuel Legg îşi umezi buzele uscate, apoi răspunse ironic, deşi tonul vocii contrazicea conţinutul cuvintelor.

— Vrei să-mi tragi o cacialma? Nu se potriveşte cu tine, care faci pe gentlemanul! O poveste ca asta nu mă înşeală pe mine, dragă Johnny, care sunt prea bătrân, cu prea multă experienţă, ca să cad într-o asemenea capcană!

— Nu-i nici o capcană. Îl am la mână pe fiul tău.

Câteva momente, Emmanuel Legg rămase tăcut în colţul său, privind fără să vadă peisajul. Apoi răspunse, liniştit.

— Îl ai la mână? Ţine asta. O bancnotă. Spune-mi dacă este bună sau este falsă.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi alese una din ele, o bancnotă de cinci lire

— Ei? E bună sau e falsă?

Cu toate că era senin, iar soarele era încă puternic, becurile din compartiment se aprinseră.

— Vom trece printr-un tunel, spuse Legg. Uită-te atent. Hârtia este la fel ca a bancnotelor bune.

Trenul intră în tunel. Legg întinse mâna cu bancnota.

— Are un punct slab. Filigranul. Îţi arăt un secret. Priveşte.

Se apropie, ridicând biletul spre bec. Gray se ridică şi el, pentru a privi mai bine, aplecându-se peste umărul bătrânului.

— Priveşte C-ul, strigă Legg, încercând să acopere zgomotul trenului. Fii atent, C-ul nu este suficient marcat!

În timp ce Johnny se aplecase să privească, bătrânul îl împinse cu umărul. Surprins, Gray se dezechilibră şi se sprijini de uşă,

dar aceasta cedă, fiind deschisă pe furiş de Legg. Încercă să se agaţe de ceva, dar lovitura fusese bine calculată. Uşa se deschise şi căzu în întuneric. Vru să se prindă de mânerul uşii, dar pumnul lui Legg îl lovi, şi căzu.

8

Johnny căzu pe o grămadă compactă de nisip şi se rostogoli. Se lovi de peretele tunelului, îşi juli un braţ şi alunecă spre tren. Se răsuci spre perete şi rămase întins pe pământ.

Era viu, iar trenul trecuse. Vedea felinarele roşii cum se îndepărtau. Mişcă încet un picior, apoi pe celălalt. Pipăi peretele, apoi rămase nemişcat. Inima îi bătea tare şi simţea că-l cuprinde ameţeala. Avea o senzaţie violentă de greaţă şi începu să tremure din tot corpul.

Trecură zece minute, apoi se ridică în genunchi şi se aşeză. Avea încă ameţeli, dar capul nu-l mai durea. Îşi pipăi braţul. Îl durea, dar osul nu era rupt.

Feroviarul de la capătul tunelului era gata să cadă jos de uimire, când l-a văzut ieşind din întuneric, cu hainele rupte şi şchiopătând.

— Am căzut din tren, îi explică scurt Johnny. Puteţi să-mi spuneţi de unde pot închiria o maşină?

Omul se oferi să-l conducă şi, ajutat de acesta, Johnny reuşi să ajungă la şosea tocmai când, ca un înger salvator, trecu o maşină ce se întorcea de la Gatwick. Automobilistul, la început suspicios, văzând figura ciudată a celui ce-l oprise, sfârşi prin a-l accepta.

Johnny îi spuse doar atât feroviarului:

— Ai aici cinci lire: două pentru că m-ai ajutat, iar trei ca să nu spui nimănui nimic. Nu vreau să se afle că am băut prea mult.

— Aveţi toată încrederea, răspunse feroviarul, caro se pare că manifesta multă înţelegere pentru asemenea slăbiciuni omeneşti.

Automobilistul nu era vorbăreţ După ce şi exprimă speranţa că nu i se va întâmpla nimic când va merge la curse, la Gatwick, şi-şi manifestă părerea că toate cursele erau trucate, iar pariorii nişte hoţi, nu mai scoase nici o vorbă, spre încântarea pasagerului.

La prima staţie de taxi, la Sutton, Johnny insistă să coboare, dar binefăcătorul tăcut se mulţumi să-i spună:

— Vă conduc unde aveţi nevoie.

Gray mulţumi, refuzându-i oferta, iar celălalt se prezentă, devenind brusc vorbăreţ.

— Mă numesc Lowford. Mi se pare că v-am mai văzut. Nu cumva la curse?

— În ultimii ani, în nici un caz...

— Semănaţi cu un tip pe care-l ştiu, un oarecare Gray, un ticălos. A ajuns la puşcărie...

— Mulţumesc, eu sunt, spuse simplu Johnny, iar tăcutul domn Lowford deveni chiar elocvent, încercând să se scuze.

Johnny îşi termină călătoria cu un taxi. Parker, deschizându-i uşa, nu făcu nici un comentariu când îl văzu. Singura aluzie pe care şi-o permise a fost că, atunci când s-a întors în camera în care se afla stăpânul său, să-i spună:

— Domnule Gray, v-am pregătit alte haine...

În baie, simţind cum apa caldă îi redă elasticitatea membrelor. Johnny îşi examină contuziile. Erau superficiale. Trecuse pe lângă moarte. Emmanuel Legg voise să-l ucidă, şi asta nu-l surprindea. Oamenii din această categorie aşa gândeau. Cunoscuse destui la Dartmoor: ucideau cu sânge rece, fără furie

sau disperare. Văzuse o dată un deţinut care luase un sac greu şi-l lăsase să cadă în capul unui alt deţinut, care lucra într-o groapă. Din fericire, paznicul îl observase şi atrăsese atenţia victimei printr-un strigăt. Agresorul găsise o singură scuză pentru gestul său nebunesc: celălalt nu-i arătase suficient respect. În sufletul unor asemenea oameni zăcea animalul, animalul care-l privise cu sute de figuri congestionate, care se manifestase în acţiuni de care nu voia să-şi amintească, şi care se strecurase un pic şi în sufletul lui.

Când ieşi din baie, îl luă în primire maseurul adus de Parker, şi timp de o jumătate de oră Johnny gemu sub mâinile pricepute care-i frământau membrele înţepenite.

Ziarele de seară, pe care i le cumpărase Parker, nu menţionau incidentul. Era puţin probabil ca Emmanuel Legg să fi spus ceva, cuiva.

După masaj, Johnny, înfăşurat într-un halat, se întinse pe o canapea, să se odihnească.

— M-a căutat cineva? îl întrebă pe Parker.

— Un oarecare domn Reeder.

— Domnul Reeder? Şi ce voia?

— Nu mi-a spus, domnule. A întrebat, doar, de dumneavoastră. E un domn de vârstă mijlocie, cu o faţă tristă. I-am spus că nu sunteţi acasă şi că, dacă doreşte, poate să vă lase un mesaj. Dar a plecat fără să spună nimic.

Johnny rămase tăcut. Vizita misteriosului Reeder îl preocupa mai mult decât aventura prin care trecuse, mai mult decât căsătoria Marei Kane.

9

Cât timp dură călătoria spre Londra, Mara rămase tăcută. Stătea într-un colţ al maşinii, simţind între ea şi bărbatul cate-i devenise soţ o distanţă incomensurabilă. De câteva ori, el o privise în fugă, timid, dar ea era atât de adâncită în gânduri încât nu-şi dăduse seama. Gândurile nu erau prea plăcute, după aspectul ei întunecat.

Abia când maşina traversă podul peste Tamisa, tensiunea scăzu un pic. Jeff întoarse capul către soţia lui, privind-o cu răceală.

— Mâine dimineaţă plecăm pe continent.

Mara simţi că i se opreşte inima.

— Credeam că rămânem o săptămână la Londra... I-am spus şi tatei...

— Şi ce dacă? o întrerupse grosolan Jeff.

Atunci, Mara găsi curajul să-i pună întrebarea care o chinuise tot timpul călătoriei:

— Ce-ai vrut să-mi spui azi-dimineaţă, în timp ce ne întorceam de la biserică? M-ai speriat...

Jeff zâmbi batjocoritor.

— Te-ai speriat? Dacă rămâi doar cu spaimă, eşti o fată norocoasă!

— Cât de mult te-ai schimbat! Eu nu voiam să mă căsătoresc, dar tata a decis aşa...

— Era dornic să te vadă măritată cu un om din înalta societate, plin de bani. Asta voiai să spui? Ei bine, aşa ai şi făcut. Când ţi-am spus azi-dimineaţă că-l am la mână pe tatăl tău, îţi spuneam adevărul. Ştii, bineînţeles, că Peter Kane este un hoţ.

Mara se înroşi, apoi deveni palidă.

— Cum îţi permiţi să afirmi aşa ceva? spuse ea, tremurând de furie. Ştii că nu-i adevărat!

Jeff Legg închise ochii, şi-i răspunse:

— Sunt câteva adevăruri pe care trebuie să le suporţi, fetiţo! Mai bine să aşteptăm să ajungem la hotel.

Din nou se aşternu tăcerea în maşină. Când ajunseră la hotelul Carlton, Jeff redeveni gentlemanul curtenitor şi zâmbitor care fusese în cursul dimineţii, şi rămase aşa până când închise în urma lor uşa apartamentului. Abia atunci spuse, aruncându-şi pălăria pe o canapea:

— Trebuie să-ţi spun un lucru. Nu mă numesc Floyd, ci Legg. Până acum şase luni, tatăl meu a fost la închisoare, iar cel care l-a băgat acolo este Peter Kane.

Mara asculta cu gura căscată, mută de uimire şi teamă. Jeff continuă:

— Tatăl tău este un hoţ, un spărgător... sau, mai bine zis, a fost până acum cincisprezece ani. A făcut o treabă împreună cu tatăl meu şi a fugit cu două sute de mii de lire, cântându-şi tovarăşul, care a ajuns la închisoare.

— Cântând? întrebă Mara, neînţelegând ce vrea să zică.

— Tatăl tău l-a trădat pe al meu, îi explică, răbdător, Jeff. L-a cântat, iar tata a stat închis cincisprezece ani!

— Nu-i adevărat! îl întrerupse ea, indignată. E o poveste inventată. Tatăl meu este un om cinstit, care n-a făcut nimic rău

în viaţa lui! Şi chiar dacă ar fi făcut, n-ar fi fost în stare să trădeze un prieten!

Legg o privi amuzat.

— Un om de afaceri cinstit! Cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit vreodată! Tatăl tău este un hoţ, draga mea! Johnny ştie, Craig ştie... Cum ai putut să crezi că un om de afaceri poate fi prieten cu un poliţist?

— Johnny ştie! repetă ea, zdrobită Johnny ştie că tata... Nu te cred! Spui minciuni! Şi dacă-i aşa cum spui, de ce te-ai căsătorit cu mine?

— Se pare că, în sfârşit, ţi-ai dat seama cum stau lucrurile. Ani de zile am aşteptat să-l am la mână cu ceva pe tatăl tău, iar acum am reuşit. Dacă vrei, spune-i! Telefonul este acolo. Sună-l! Spune-i că eu sunt Jeff Legg şi că toate visele lui de a te vedea fericită şi în siguranţă s-au dus pe apa sâmbetei! Hai, telefonează-i! Spune-i că nu voiai să te măriţi, că ai făcut-o ca să nu-l superi! Într-un fel sau altul, trebuie să primească această lovitură! Nu mai contează când o primeşte!

— Te va ucide, spuse Mara, cu o voce aproape stinsă.

— I-ar place, sunt convins! Şi ar fi o idee bună, pentru că sunt în stare să-mi risc viaţa pentru a-l vedea pe Kane la puşcărie! Dar cred că nu mă va ucide. Daca-l văd cu un pistol în mână, trag eu mai întâi şi-l omor ca pe un câine. Hai, scumpo, telefonează-i!

Întinse mâna spre ea. Mara se dădu înapoi, plină de oroare şi ură.

— Ăsta era planul vostru? Asta era răzbunarea voastră? Doamne! Iar Johnny nu ştie...

Se agăţa de ultima şansă de salvare şi văzu cum dispare siguranţa de pe figura lui Jeff.

— Ştie, deci! Ştie totul!

— Ştie, dragostea mea, dar m-a lăsat să te iau cu mine! E unul de-ai noştri, n-o să mă cânte. Adică n-o să mă trădeze. E unul de-ai noştri.

Mara îşi acoperi faţa cu mâinile. Jeff crezu că plânge, dar când ea îşi înălţă capul, ochii îi erau uscaţi şi faţa nu-i mai era plină de teamă.

— Johnny te va ucide, spuse, simplu, fata. Dacă ar fi ştiut, nu m-ar fi lăsat să plec aşa...

A fost rândul lui Jeff să nu se simtă în largul lui, nu datorită ameninţării cu o ipotetică răzbunare, ci datorită calmului de care dădea dovadă Mara. Parcă discuta cu un străin. Un moment, n-a mai fost stăpân pe situaţie. Ceea ce îi spunea soţia lui era atât de evident, de logic, încât, instinctiv, privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Gray. Îşi dădu seama de caraghioslâcul situaţiei şi râse nervos.

— Johnny! Ce vrei să facă Johnny? De-abia a ieşit de la puşcărie. Hai să terminăm! Poţi face două lucruri: să-i telefonezi tatălui tău şi să-i povesteşti totul, sau să accepţi captivitatea.

— Îl sun pe tata, spuse ea şi se ridică.

Înainte de a ajunge la telefon, Jeff o apucă de mijloc şi o trase deoparte.

— Nu vei suna pe nimeni, râse el. Nu-i nici un leac, micuţa mea. Eşti nevasta lui Jeff Legg şi trebuie să-mi mulţumeşti că m-am coborât până la fiica unui hoţ şi trădător. Sărută-mă, Mara! Nu mi-ai dovedit prea multă afecţiune, iar eu n-am insistat, ca să nu te sperii. Jeff Legg este un gentleman, ştie cum să se poarte..

Pe neaşteptate, Mara se găsi în braţele lui, zbătându-se disperată. Jeff încerca s-o sărute, dar ea îl împingea, cu groază. În cele din urmă, o strânse în braţe cu violenţă, exclamând, cu o voce răguşită de bucuria triumfului:

— Eşti a mea, Mara, în modul cel mai legitim! Eşti soţia mea! Nu-ţi dai seama? Nimeni nu se poate vârî între noi!

O trase pe Mara spre el, încercând s-o sărute. Cuprinsă de teroare, Mara se smuci, eliberându-se, alergă spre uşă şi o deschise... Se opri, uimită. În uşă apăru o femeie înaltă şi solidă, cu părul roşu şi cu zâmbetul pe buze. După cum era îmbrăcată, părea a fi una dintre cameristele hotelului.

— Ce cauţi aici? exclamă Jeff. Şterge-o!

— De ce vorbiţi aşa, domnule? Nu-mi place să fiu tratată astfel! Eu sunt camerista acestui etaj...

Mara văzu ocazia potrivită, alergă într-una din camere, trase uşa după ea şi se încuie.

10

Un moment, Jeff Legg rămase nemişcat, neştiind ce să facă, atât era de furios. Apoi încercă să forţeze uşa încuiată de Mara, dar nu reuşi. Lua telefonul şi voi să cheme un lăcătuş. Renunţă, pentru că trebuia să evite orice scandal şi, în primul rând, să se vorbească despre Jeff Legg... Era necesar să ajungă la o înţelegere...

— Mara, ieşi afară şi fii înţelegătoare! Înţeleg, toate astea te-au cam zdruncinat, dar nu-i nimic! Hai, vino!

Fata nu răspundea. Ce-o fi făcând? O fi avut curajul să-i telefoneze tatălui ei? Dormitorul avea şi o altă ieşire, pe coridor. Jeff se repezi şi văzu camerista roşcată ieşind din cameră. În urma ei, uşa a fost încuiată.

— Te voi reclama la direcţie, exclamă Jeff, furios.

Ar fi ucis-o pe femeia asta, fără nici o remuşcare. Furia lui n-o impresionă, însă, pe cameristă.

— Să ştiţi că direcţia are o părere bună despre mine, spuse ea liniştită, iar în cameră am fost pentru că aşa îmi cere serviciul. Nu-mi vorbiţi pe un asemenea ton!

Jeff se gândi rapid. Alergă pe coridor şi chemă un servitor.

— Du-te la director şi spune-i că-l rog să-mi trimită dublura cheilor din apartament. Soţia mea doreşte să-şi aibă cheia ei.

Şi strecură o bancnotă în mâna servitorului.

— Bine, domnule, se va rezolva...

— Sau, poate, îmi dai şperaclul tău...

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am. Există doar la direcţie. Vă voi aduce cheile.

După câteva minute, servitorul se întoarse, scuzându-se: nu existau dubluri ale cheilor... Jeff închise uşa apartamentului şi se apropie de uşa dormitorului.

— Mara, fii rezonabilă!

— Sunt foarte rezonabilă, se auzi vocea fetei.

— Vino afară, să vorbim!

— Prefer să rămân aici!

După o scurtă tăcere, Jeff reluă discuţia:

— Dacă te întorci la tatăl tău, te voi urmări şi-l voi ucide! După câte mi-ai spus, o să am grijă să trag primul! Gândeşte-te bine! Gândeşte-te, îţi las tot timpul necesar!

— Promiţi să mă laşi singură?

— Promit tot ce vrei! Vino afară! Nu poţi sta închisă acolo până mâine! Trebuie să mănânci!

— Camerista îmi va aduce mâncarea aici.

— Bine, fă cum vrei! Dar dacă până diseară nu ieşi, intru peste tine!

Era convins că nu încercase să intre în legătură cu tatăl ei. Ce va fi mâine... De fapt, a doua zi nici nu mai conta ce va face Mara. Dădu un telefon, dar omul pe care-l căuta nu sosise încă. După un sfert de oră, în timp ce desfăcea a doua sticlă de şampanie, sună telefonul. Era tatăl lui.

— Am avut probleme, îi spuse Jeff, cu voce scăzută.

Şi-i povesti ce se întâmplase. Întrucât bătrânul bombănea, încercă să se scuze:

— Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ştie.

— Eşti un prost, exclamă Emmanuel. Trebuia să mai aştepţi!

— Venea, oricum, cineva s-o vadă. Dacă îi telefonează lui Peter, e sfârşitul lumii! Şi mai e şi Johnny...

— Nu te mai gândi la Johnny. N-o să ne mai facă nazuri...

Emmanuel Legg nu dădu nici o explicaţie privitoare la această afirmaţie categorică, iar Jeff nu întrebă nimic, impresionat de siguranţa cu care vorbise tatăl său.

— Uită-te în broască şi vezi dacă cheia e acolo, îi spuse bătrânul. Îţi trimit nişte scule ca să deschizi uşa. Să aştepţi până la noapte, până adoarme...

Peste o jumătate de oră, la hotel a fost adus un pachet pentru maiorul Floyd. În el, Jeff găsi două mici instrumente, de formă ciudată. Timp de o oră exersă pe uşa celeilalte camere, până când reuşi să răsucească cheia de afară.

La ora cinei, auzi voci în camera Marei. Se apropie de uşă şi ascultă. Recunoscu vocea cameristei, auzi zgomotul farfuriilor şi zâmbi.

Se mulţumi să aştepte, cu un ziar în mână. Sună telefonul. Era portarul.

— O doamnă vrea să vă vadă şi vă roagă să coborâţi. Spune că-i ceva foarte important.

— Cine este?

— Domnişoara Lila.

— Lila! Spune-i să urce, zise Jeff, după un moment de ezitare.

Trase perdeaua peste uşa Marei şi aşteptă. Când o văzu pe servitoarea lui Peter Kane, Jeff îşi dădu seama că venea direct de la vilă. Sub pardesiu, Lila era în uniformă.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde-i Mara? Ai încuiat-o? spuse, arătând spre uşa acoperită de perdea.

— S-a încuiat singură, zâmbi forţat Jeff.

— Nu prea ai pierdut vremea, după cum se vede...

— N-ai de ce să te gândeşti la prostii. I-am spus cine sunt şi a făcut o scenă, asta-i tot. Ce voiai să-mi spui?

— Peter Kane a plecat de acasă cu un pistol în buzunar.

— Ah! făcu Jeff, pălind. Stai jos şi explică-mi ce s-a întâmplat.

— După ce aţi plecat, m-am dus în camera mea. Eram obosită. Nu-s de piatră, şi nu cred că există femeie pe lume care să poată privi liniştită cum soţul ei pleacă cu altă femeie...

— Lasă sentimentalismele, treci la fapte, o întrerupse Jeff.

— Dacă vrei să-ţi povestesc, lasă-mă s-o fac aşa cum mă pricep!

— Bine, spune mai departe!

— Nu eram de multă vreme în cameră, când l-am auzit pe Peter umblând prin camera lui, care este chiar sub camera mea. Vorbea de unul singur. Curiozitatea a fost mai mare decât supărarea, şi am deschis uşa, ca să-l aud ce spune. Peter tocmai ieşea, vârând un încărcător într-un pistol, pe care l-a pus în buzunar. Am rămas un timp, neştiind ce să fac. Expresia de pe figura lui nu-mi plăcuse. Era cenuşiu la faţă. Cât despre ochi... N-am mai văzut asemenea ochi diavoleşti!

A chemat o maşină, iar eu m-am dus la bucătărie, crezând că va pleca. Dar a aşteptat o jumătate de oră.

— Şi ce-a mai făcut?

— S-a întors în camera lui şi a scris ceva. Nu ştiu ce, pentru că a folosit o sugativă neagră, pe care nu se observau urmele cernelii. Dar a scris mult, pentru că fuseseră cinci-şase foi de hârtie în mapă, iar când a plecat, nu mai era nici una. N-a rupt nici o foaie, n-a ars nimic. A luat cu el tot ce-a scris. Am încercat să te sun, dar nu ajunseseşi încă şi atunci am venit aici.

— Cu ce ai venit, cu trenul sau cu taxiul?

— Cu taxiul. Nu era nici un tren timp de două ore.

— Nu l-ai depăşit cumva pe Peter?

— N-aveam cum. Ştii ce maşină bună are.

Jeff îşi rodea unghiile, gândindu-se. Apoi, după o scurtă tăcere, spuse:

— Mă îngrijorează pistolul lui Peter. Aşteaptă.

Se duse la telefon şi-l sună pe tatăl său, care-i răspunse imediat. Jeff îi spuse în câteva cuvinte ceea ce aflase de la Lila şi încheie, preocupat:

— Trebuie să mă ajuţi acum, când Peter ştie.

După o tăcere lungă, Emmanuel Legg răspunse:

— Probabil că i-a spus Johnny. N-aş fi crezut... Rămâi la hotel şi nu ieşi din cameră. O să pun de pază, la cele două intrări, oameni de-ai noştri şi te asigur că, dacă Kane se arată în Pall Mall, va fi vai de el!

Jeff puse receptorul în furcă şi se întoarse încet spre Lila.

— Îţi mulţumesc mult. Ai făcut pentru mine tot ce se putea face.

— Dar tu n-ai fi făcut pentru mine tot ce se putea! Jeff, ce se va întâmpla în continuare? Am încercat să te împiedic să faci lucrurile doar după capul tău, dar te-ai încăpăţânat! Mi-ai spus că era vorba de o căsătorie formală, care se va termina printr-un divorţ. Încep să mă îndoiesc că aşa se vor desfăşura lucrurile.

— Înseamnă că eşti o femeie deşteaptă, răspunse, liniştit, Jeff.

Un moment, Lila nu înţelese ce voia să spună.

— Sunt o femeie deşteaptă? Jeff, doar nu intenţionezi...

— Am dreptul să-mi păstrez roadele muncii mele, o întrerupse Jeff. Am o nevastă frumoasă, iar aventura noastră, dragă Lila, s-a terminat, cel puţin pentru moment.

— Nu cred că vorbeşti serios, răspunse Lila, nesigură. Nu te prosti! Mi-ai spus că tot ce doreşti sunt banii lui Kane, tatăl tău mi-a spus acelaşi lucru...

— Iar eu vreau fata. Lila, am petrecut împreună nişte zile plăcute, care s-au terminat. Totul este trecător, draga mea!

Lila se ridică, cu ochii scânteind de furie.

— Asta-i răsplata pentru că am fost sclava ta, că am fost spioana ta? Să-mi spui că totul s-a terminat? M-ai dus de nas, hoţule! Bine, dacă n-o să te fac să plăteşti, să nu-mi spui Lila!

— Nici nu te chemă Lila, răspunse calm Jeff, aprinzându-şi o ţigară. Te numeşti Joan, dacă nu m-ai minţit. Şi acum, fetiţo, dovedeşte că eşti o fată inteligentă. Am pentru tine cinci sute de lire.

— Sper că în bancnote bune, îl întrerupse ea. Ah, domnule Jeffrey Legg, m-ai dus de nas de la început. Dar, sau îţi ţii făgăduiala, sau...

— O să mă denunţi? Toţi mă ameninţă că vor vorbi, dar nu cred că poţi dovedi ceva împotriva mea. Ce ştii tu despre mine? Nimic care să nu fie cunoscut poliţiei sau lui Johnny Gray. Şi atunci? N-ai ce-i spune soţiei mele, pentru că ea ştie totul, ca şi tatăl ei. Atunci? Toţi ştiu totul şi nu m-aş mira ca mâine să apară şi în ziare. Şi ce-i cu asta?

Scoase din portofel cinci bancnote de o sută de lire, le puse pe masă şi încheie:

— Iată cele cinci sute de lire. *Au revoir*, frumoaso!

Lila luă bancnotele, le puse în poşetă, cu ochii în flăcări.

— Jeffrey Legg! Trei oameni te urmăresc, şi unul din ei te va distruge: Reeder, Johnny sau Peter. Dacă nici unul nu va reuşi, atunci fereşte-te de mine!

Şi, după această ameninţare, plecă, trântind uşa în urma ei. Jeff reîncepu să citească ziarul, cu satisfacţia pe care ţi-o dă realizarea unui lucru neplăcut, dar necesar.

11

Pe o stradă lungă şi liniştită, din cartierul Brockley, locuia un om care, în aparenţă, nu avea nici o ocupaţie precisă. Era înalt, slab ca un cadavru, iar vecinii considerau că suferă de insomnie. Puţini îl văzuseră ziua, iar curioşii, care încercau să afle ceva de la guvernantă, izbuteau puţin. Paznicii de noapte şi trecătorii foarte matinali îl văzuseră în Brockley Road în zori, întorcându-se, pe cât se părea, de la Londra. Era cunoscut sub numele de J. G. Reeder. Cel puţin acesta era numele trecut pe scrisorile pe care le primea, scrisori în plicuri albastre, cu ştampile oficiale. Poştaşii din cartier bănuiau că era un funcţionar de stat.

Poliţia locală nu-l deranja, pentru că era unul dintre acei cetăţeni pe care nimeni nu-i băga în seamă. Trăia retras şi, până în ziua în care a sosit Emmanuel Legg, nimeni nu-şi amintea să fi primit vreo vizită.

Emmanuel Legg se întorsese în lume, ieşind din închisoare, cu o concepţie despre lume mai clară decât o avea fiul său. Era delincvent de prea mult timp pentru a şi face iluzii. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, braţul legii se va întinde asupra lui Jeff. Cu înţelepciune, hotărâse să facă pasul cel mai îndrăzneţ din viaţa lui. Ceea ce îl împinsese nu fusese nici grijă pentru împărţirea dreptăţii, nici bunul renume al poliţiei.

La vremea lui, Emmanuel Legg ştiuse să transforme în muţi şi orbi mulţi anchetatori tineri şi destui dintre cei vechi. Era o artă pe care o cunoştea la perfecţie. Câteva bilete de o sută de lire, distribuite cu iscusinţă, uşurau mult lucrurile pentru un hoţ. O mie putea face să fie nebăgat în seamă. Dar, odată ce lucrurile deveneau publice, nici un milion nu mai putea opri mersul justiţiei.

Emmanuel Legg trebuia să lucreze, acum, în prima fază, şi spera să reuşească. Din cele ce aflase după ce ieşise din închisoare, poliţia nu se schimbase prea mult. Totuşi, anchetatorii secreţi erau un lucru nou pentru el. Neştiind de sumele rezervate în buget, se gândise că serviciul secret, care opera alături de poliţie sau independent de ea, era o invenţie a romancierilor. Era convins că Reeder trăia din veniturile proprii, fără a primi ceva de la stat.

Vechea lui tactică fusese să ia taurul de coarne. Aşa că, îndată ce-l identificase pe Reeder, noctambulul, treabă care-i luase câteva luni, totul i se păruse uşor de realizat. Uşor, cu condiţia ca domnul Reeder să fie sensibil la anumite argumente.

Doamna între două vârste care-i deschise uşa, îl primi într-un mod puţin încurajator.

— Domnul Reeder este ocupat şi nu primeşte pe nimeni!

— Aveţi bunătatea şi spuneţi-i că domnul Legg, din Devonshire, doreşte să-i vorbească despre ceva important şi personal, insistă vizitatorul, cu surâsul său cel mai convingător.

Guvernanta îi trânti uşa în nas, fără să-i răspundă, şi-l lăsă să aştepte atât de mult încât începuse să se teamă că nici numele său, nici amintirile pe care le putea trezi, nu reuşiseră să-i asigure întâlnirea pe care o dorea. Dar se înşela: uşa a fost deschisă şi închisă în urma lui. A fost condus, pe o scară, la primul etaj.

După câte vedea, casa era mobilată decent şi comod. Camera în care intrase avea un aspect oficial, auster. În spatele unui birou mare, cu spatele spre cămin, stătea un bărbat care, evident, era stăpânul casei. Părea să aibă între cincizeci şi şaizeci de ani. Era slab şi avea o expresie tristă. Purta o pereche de ochelari rotunzi. Părul avea aceeaşi culoare pe care o capătă un păr roşu când încărunţeşte. Urechile mari stăteau în unghi drept faţă de cap. Toate acestea, vizitatorul le-a observat într-o clipă. Apoi, bărbatul se ridică din spatele biroului şi-i întinse o mână rece şi fără viaţă, spunând sec:

— Bună ziua, domnule Legg. Luaţi loc, vă rog. De obicei, nu primesc vizitatori, dar numele dumneavoastră îmi este cunoscut... Unde l-am întâlnit?

Îşi lăsă capul în piept şi privi trist pe deasupra ochelarilor. Surâsul lui Emmanuel Legg se şterse în faţa acestei indiferenţe. Avea senzaţia că-şi pierde timpul.

— Domnule Reeder, aveam câteva informaţii să vă comunic. Bănuiesc că ştiţi că sunt unul dintre acei nefericiţi care au fost condamnaţi datorită unei trădări...

— Da, da, îmi amintesc, spuse Reeder, cu vocea lui puţin răguşită. Sunteţi acela cu casa de bani... Legg... Numele mi se părea cunoscut, dar pentru alte lucruri. Nu aveţi un fiu?

— Ba da, cel mai bun băiat care există pe lume, răspunse Emmanuel, cu căldură.

În dreapta lui Reeder era un telefon, şi în tot timpul discuţiei, acesta îi lustruise suportul cu mâneca hainei.

— Fiul dumneavoastră nu a fost anchetat niciodată? O adevărată binecuvântare... Atâţi tineri au nimerit la închisoare...

Dacă există pe lume o persoană despre care lui Legg nu-i convenea să vorbească în acel moment, aceea era fiul său. Ca urmare, schimbă subiectul discuţiei:

— Am auzit, domnule Reeder, că faceţi o muncă specială pentru guvern în domeniul poliţiei...

— Nu în domeniul poliţiei. Nici nu cunosc vreun poliţist. Doar cât îi văd pe stradă, figuri pitoreşti, majoritatea tineri. Un lucru frumos, tinereţea... Cred că sunteţi mândru de fiul dumneavoastră...

— E un băiat bun, răspunse scurt Legg, iar Reeder oftă iar.

— Copiii sunt o povară grea... De atâtea ori m-am gândit că ar trebui să fiu încântat că nu m-am căsătorit... Cu ce se ocupă fiul dumneavoastră, domnule Legg?

— Cu exportul, răspunse prompt Legg.

— Frumos, dădu celălalt din cap.

Legg nu ştia dacă era impresionat, sau îl admira pe acest băiat care-l făcea fericit pe tatăl său.

— Când eram la Dartmoor, am cunoscut mulţi oameni nefericiţi. Îmi inspirau milă, pentru că eu, spre deosebire de ei, eram nevinovat, şi fusesem condamnat numai ca să scape un individ faţă de care fusesem întotdeauna bun...

— Nerecunoştinţa... Ce lucru teribil! oftă domnul Reeder. Cât de fericit trebuie să fie fiul dumneavoastră, pentru că are un tată care s-a îngrijit de el, l-a educat cum se cuvine şi-l conduce pe drumul drept...

Emmanuel se gândi că era momentul să ajungă la ceea ce îl interesa:

— Ascultaţi-mă, domnule Reeder. Sunt un om simplu şi vă voi vorbi ca un om simplu. Am auzit că domnii pentru care lucraţi au impresia că fiul meu este amestecat în falsificarea bancnotelor. Ar fi cea mai mare durere a vieţii mele dacă aţi crede aşa ceva. Mi-am zis: mergi la domnul Reeder şi discută cu dânsul, este un om înţelegător. Îşi va da seama ce simte un tată într-o asemenea împrejurare... Aşa-s oamenii, domnule Reeder, au impresii

greşite. De exemplu, am auzit pe cineva care spunea: Domnul Reeder? E ruinat! A fost de trei ori citat la tribunal pentru datorii!

— O situaţie de moment, îl întrerupse Reeder. Oricine poate avea perioade de dificultăţi financiare, adăugă el, continuând să lustruiască telefonul.

— Nu cred că aveţi un salariu prea bun. Poate că-mi permit prea mult vorbind despre afacerile dumneavoastră... Eu ştiu ce înseamnă sărăcia... Mai demult, lucra la mine, la birou, o persoană onorabilă, dar săracă. Când mi-a spus: Domnule Legg, am nevoie de o mie, două de lire! ce credeţi că am făcut? Am scos banii, uite aşa!

Şi scoase din buzunar un teanc de bancnote, prinse cu un elastic.

Un moment, Reeder păru să nu mai fie preocupat de telefon, şi privi banii cu aceeaşi lipsă de emoţie cu care-l privise până atunci pe vizitator. Apoi, întinse mâna, luă bancnota de deasupra, privi filigranul în lumină şi spuse, cu vocea lui răguşită:

— E autentică.

Apoi, puse bancnota la loc.

— Dacă un om este ruinat, reluă vizitatorul, sau dacă are doar dificultăţi de moment, de ce nu spune? De ce nu cere cele două mii de lire?

— Şi credeţi că va fi ajutat?

— Bineînţeles! Eu cred că un om poate să fie într-o situaţie dificilă, chiar dacă este cel mai cinstit din lume. Dacă face rost de ceva bani, totul se termină cu bine: nu va fi nici un scandal, nu va fi târât în faţa tribunalului, îşi va vedea liniştit de slujbă...

— Adevărat... Sper că l-aţi învăţat şi pe fiul dumneavoastră acest sistem filantropic, plin de înţelepciune. Ce lucru mare e să ai un asemenea tată!

Emmanuel îl înjură în gând, iar Reeder continuă:

— Două mii de lire.. Dacă aţi fi spus cinci mii...

— Am spus cinci mii, îl întrerupse repede vizitatorul

— Dacă aţi fi spus cinci mii, continuă Reeder, ca şi cum nu l-ar fi auzit, aş fi fost sigur că trei mii sunt în bancnote false, pentru că azi-dimineaţă aţi scos de la bancă doar două mii de lire, în bancnote de o sută de lire, având seria GI şi numerele de la 19721 la 19740. Corectaţi-mă dacă mă înşel. Sigur, se putea să mai aveţi şi alţi bani buni în casă, dragă domnule Legg, sau fiul dumneavoastră v-a dăruit, cu ocazia nunţii lui, cele trei mii de lire... Deşi, după câte ştiu, mirele primeşte cadouri, nu le face! Puneţi banii în buzunar, domnule Legg. E curent în cameră, s-ar putea împrăştia... Aţi mai fost la Hilley Fields? E un loc delicios. Ar trebui să mergem împreună, într-o duminică, să bem un ceai şi să ascultăm muzica. Este o fanfară acolo şi, cu bani puţini, putem petrece câteva ore plăcute. Cât despre citaţiile la tribunal, le-am aranjat eu, în mod special, ca să vă fac să veniţi aici. Voiam să vă văd şi ştiam că zvonul despre sărăcia mea vă va aduce imediat.

Emmanuel Legg rămăsese cu gura căscată, iar Reeder concluziona:

— La revedere, domnule Legg! Cunoaşteţi drumul, nu?

Vizitatorul se ridică. Reeder îşi continuă treaba pe care o întrerupsese la sosirea lui Legg. Acesta bâigui:

— Voiam doar să vă spun, domnule Reeder...

— Spuneţi-i menajerei mele. Îi plac foarte mult basmele, ca unui copil. Bună ziua, domnule Legg!

12

Emmanuel Legg ajunsese departe de casa lui Reeder, când îşi mai reveni din şoc. Se duse direct acasă. Nu-l căutase nimeni.

Era ora şapte şi nu ştia nimic despre Jeff. Era nevoie să-i spună ce se întâmplase şi să-l pună în gardă. Johnny Gray, mort sau grav rănit, nu mai prezenta un pericol. Peter Kane, necunoscând încă înşelăciunea, nu era, nici el, periculos. Dar acest Reeder... Acest J. G. Reeder îl îngrijora. Omul acela obosit, cu voce răguşită, care ştia atâtea lucruri şi care adusese, cu încăpăţânare, tot timpul vorba despre Jeff... Jeff trebuia să părăsească Anglia, cât mai putea. Păcat că n-a plecat în cursul dimineţii! Acum, poate, lucrul era imposibil...

Peter Kane nu apăruse la Carlton, sau cel puţin cei doi oameni nu-l văzuseră, altfel l-ar fi anunţat. Dacă Emmanuel n-ar fi fost atât de preocupat de Reeder, lipsa oricărei acţiuni din partea lui Kane ar fi trebuit să-l îngrijoreze Ştia doar că fostul lui complice era mai periculos când nu acţiona în grabă. Pe la ora opt seara, un copil i-a adus o scrisoare, adresată lui E. Legg, într-un plic mototolit. Se duse în camera sa şi, înainte de a o deschide, încuie uşa. În plic erau şase pagini, cu un scris inegal, un raport trimis de unul dintre locotenenţii lui semianalfabeţi. Era de la un om de încredere.

Emmanuel citi scrisoarea de mai multe ori, iar când termină era îngrozit.

„Johnny Gray a ieşit nevătămat din tunel şi a vorbit cu Reeder”, aşa începea scrisoarea, care mai conţinea încă multe ştiri.

Emmanuel Legg frecventa un club din West End, iar numele lui figurase pe lista membrilor şi în perioada în care nu avusese posibilitatea să-şi exercite drepturile. Era un club mai discret, care ocupa etajele trei şi patru ale unei clădiri, ce avea la parter un restaurant italian. În mod normal, proprietarul unui restaurant n-ar fi închiriat etajele unui club, care putea să-i fie concurent. Dar proprietarii clubului erau şi proprietarii restaurantului, iar şeful restaurantului era doar un angajat.

Pentru membrii clubului Astoria, era avantajos să aibă un sediu retras. Şi mai avantajos era faptul că exista o scară ce lega etajele inferioare de cele superioare. Intrarea era comună prin coridorul care ducea la restaurant, iar un mic ascensor îi ducea la etajul trei. Consiliul primăriei, când dăduse autorizaţia, insistase asupra existenţei unei scări exterioare, pentru caz de incendiu. Lucrul acesta constituia încă un avantaj pentru membri. Unii dintre ei găseau că-i mai comod să circule pe scara de incendiu, iar pentru aceştia era deschisă, noaptea şi ziua, o uşă la capătul scării.

Pe terasa clădirii era o construcţie pe care membrii clubului n-o foloseau. Tot Astoriei îi aparţinea şi subsolul, la care restaurantul nu avea acces. Îşi construiseră, în schimb, în curte, o cameră în care îşi păstrau vinurile.

Când a ieşit din ascensor şi a intrat într-un coridor, ce avea pe podea un covor gros,, iar pe pereţi litografii. Emmanuel Legg a fost salutat cu respect de portarul în livrea, care stătea la o măsuţă, lângă uşa ascensorului. Erau multe motive pentru ca

Legg să fie respectat la Astoria, în special acela că el era proprietarul clubului, pe care fiul său îl condusese în anii în care Emmanuel fusese la închisoare.

Portarul, un fost boxeur, ieşi din spatele mesei şi rămase, respectuos, în picioare.

— Cine-i pe aici, Stevens? întrebă Legg. Arată-mi registrul, spuse el, după ce portarul îi înşirase câteva nume.

Portarul se duse şi-i aduse un mic registru roşu, iar Emmanuel îi răsfoi paginile.

— Mulţumesc, spuse liniştit, restituind portarului registrul.

— Aşteptaţi pe cineva, domnule?

— Nu aştept pe nimeni, mă întreb dacă...

— Am aflat că domnul Jeff s-a căsătorit astăzi. În numele întregului personal, îi urăm multă fericire!

Era îndoielnic că personalul de la Astoria îi dorea fericire lui Jeff Legg, pentru că nici el, nici tatăl lui nu se bucurau de multă simpatie. De altfel, nici membrii clubului nu-i simpatizau prea mult. Mulţi nu-l cunoşteau pe Jeff decât din vedere.

— Mulţumesc, sunteţi amabili, răspunse distrat Legg.

— Cinaţi aici, domnule?

— Nu, am venit doar să arunc o privire, răspunse Legg şi se întoarse spre ascensor, spre bucuria portarului.

Era opt şi jumătate. La apus, dispăreau ultimele raze, se aprindeau lămpile, iar Emmanuel Legg porni, pe jos, spre Shaftesbury Avenue. Se afla la un colţ de stradă, când îl zări pe Peter Kane, care avea pardesiul îmbrăcat peste costumul de seară. Legg se retrase într-un gang şi aşteptă până când duşmanul său trecu. Peter era cufundat în gânduri, cu ochii în jos, neinteresat de nimic în afara problemei care-l frământa.

Emmanuel era gata să plece, când apăru o a doua persoană, o femeie, care trecu repede strada şi intră în coridorul ce ducea spre Astoria, insistând să intre în lift.

— Unde este Emmanuel?

— A plecat adineauri, răspunse Stevens.

— Nu-i adevărat, ar fi trebuit să-l întâlnesc!

Femeia era cuprinsă de agitaţie, iar portarul, obişnuit cu diferitele stadii ale emoţiilor feminine, bănui motivul.

— Eşti supărată din cauza căsătoriei? Ce vrei să faci, Lila? Ştii că n-ai ce căuta aici. Domnul Legg a dat ordin să nu vii pe aici cât timp eşti în serviciul lui Kane.

— Unde-i Emmanuel? întrebă, din nou, fata.

— Nu ţi-am spus că a plecat? Chiar nu mai crezi pe nimeni?

— S-a dus spre casă?

— Tot ce se poate. Acum, fii bună, fetiţo, şi pleacă, poate să vină cineva... Johnny Gray a fost ieri pe aici, şi-i prieten cu Kane...

— Johnny ştie totul despre mine. De altfel, am plecat de la Kane.

Rămase un timp nedecisă, lângă uşa ascensorului, apoi plecă.

Astoria era un club ciudat, nu avea o sală comună. Existau paisprezece săli, separate, şi o sală de jocuri. Alimentele, pregătite în restaurantul de la parter, erau aduse cu ajutorul unui mic ascensor. Membrii clubului nu aveau prejudecăţi, printre ei erau şi femei. Principalul motiv al existenţei Astoriei era că oferea un loc sigur de întâlnire. În plus, oferea şi posibilitatea de jefuire a unor naivi care nimereau printre membrii pricepuţi la jocuri... Cât despre modul în care erau păstrate secretele, cea mai bună demonstraţie era faptul că Peter Kane era membru al clubului de douăzeci de ani, fără să ştie că stăpânul clubului era fostul lui complice, iar adevăratul conducător al clubului era Jeff Legg. E adevărat că Peter frecventa rar clubul, iar în seara în

care-l cunoscuse pe maiorul Floyd fusese adus printr-o înşelăciune.

Până la nouă şi jumătate, portarul a fost ocupat tot timpul. Soseau grupuri mici de membri, le trecea numele în registru, apoi privea ceasul.

— Nouă şi treizeci şi cinci, spuse la un moment dat, şi apăsă pe butonul soneriei.

Când apăru servitorul, portarul îi spuse ceva, iar servitorul îl privi surprins.

— Numărul 13! repetă, nevenindu-i să creadă.

— Exact, confirmă Stevens.

*

Jeff Legg cină singur. Ciudăţenia situaţiei îl impresiona oarecum: să cinezi, în noaptea nunţii, în camere separate, dintre care una e încuiată!

Încercă din nou ustensilele pe care i le trimisese tatăl său, reuşind să răsucească imediat cheia în broască. Puse instrumentele în buzunar, cu satisfacţia puterii pe care i-o dădeau. Din camera Marei se auzea zgomot de farfurii. Camerista strângea masa. Apoi, auzi uşa de pe coridor deschizându-se şi, imediat, cheia răsucindu-se în broască. Jeff aprinse o ţigară şi ieşi pe balcon, privind cu interes strada însufleţită. Era ora de începere a spectacolelor, automobilele treceau spre Haymarket. Un restaurant strălucea, plin de lumini într-un colţ de stradă, o fanfară cânta uvertura la Lohengrin. Privind atent, Jeff observă unul din oamenii trimişi de tatăl său să supravegheze împrejurimile hotelului, şi zâmbi. Peter nu ştia, în mod sigur, nimic, altfel ar fi apărut până atunci. Cât despre

Johnny... Tatăl lui fusese foarte convins când îl asigurase că Johnny nu mai constituia un pericol.

Se întoarse în cameră şi se apropie de uşă.

— Mara!

Nici un răspuns. Ciocăni în uşă.

— Mara, vreau să-ţi spun ceva! Vino lângă uşă şi ascultă-mă!

Tăcere. Jeff încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Scoase instrumentele şi răsuci cheia. Deschise uşa şi intră în cameră. Era goală. La fel şi baia. Jeff se duse la uşa dinspre coridor. Era încuiată. Cuprins de frică, ieşi pe coridor, prin camera lui, iar prima persoană pe care a întâlnit-o a fost cameristă.

— Doamna? A ieşit un pic...

— Şi unde s-a dus?

— Nu ştiu. Am văzut-o mergând pe coridor.

Jeff îşi luă pălăria şi coborî, în fugă, pe scări. Portarul n-o văzuse pe Mara, nici cei de la recepţie. Dându-şi seama de pericol, alergă în stradă. Privi în toate părţile şi alergă la omul trimis de tatăl său.

— Pe aici n-a ieşit. Mai există o ieşire, în Pall Mall, supravegheată de Jimmy Low.

Nici Jimmy Low n-o văzuse pe Mara Atunci, Jeff se duse şi-l întrebă pe director.

— Nu mai există o altă ieşire, i-a răspuns acesta. Doar dacă doamna n-a ieşit, cumva, pe scara de serviciu.

— Asta a aflat de la camerista aia blestemată! Unde este?

— Şi-a terminat serviciul. Pot să vă ajut cu ceva? Poate doamna a ieşit să se plimbe.. Cunoaşte Londra?

Jeff nu răspunse şi se întoarse în cameră. Făcu o scurtă percheziţie. Valiza Marei dispăruse! Un lucru de pe podea îi atrase atenţia: un petec de hârtie. Citi cele câteva rânduri şi se lumină la faţă. Împături petecul de hârtie, îl puse în buzunar, se

aşeză în fotoliu şi se gândi îndelung. Gândurile lui nu erau prea plăcute...

În cele din urmă, se ridică, spunându-şi:

— Camera 13! Ei bine, în camera 13 vor avea loc nişte mici surprize!

13

Parker, servitorul lui Johnny Gray, era supărat din cauza unui incident, o tragedie în faţa căreia nimic nu mai conta. Când intră în dormitor, Johnny îşi găsi servitorul, care-i pregătise hainele de seară, foarte agitat.

— Domnule Gray, nu ştiu cum, dar s-a stricat catarama vestei! Îmi pare rău, dar este singura vestă de seară!

— Nu fi supărat, dragul meu. Încearcă să coşi cele două părţi ale vestei. Te pricepi la cusut?

— Nu prea, răspunse Parker.

După câteva minute, încercând să îmbrace vesta prea strâmtă, Johnny întrebă:

— Parker, ai omorât vreodată pe cineva?

— Nu, domnule, n-am omorât pe nimeni, răspunse, serios, servitorul. Când eram mic, am călcat o pisică... Eram mare ciclist, pe atunci...

— Dar n-ai ucis nici un om? Şi nici n-ai simţit niciodată dorinţa de a ucide pe cineva?

Parker se gândi un moment, ca şi cum şi-ar fi trecut în revistă tot trecutul, pentru a răspunde sincer.

— Nu, domnule, nu cred că am avut o asemenea dorinţă.

— Frumos din partea ta, Parker. Am buzunar în spate, la pantalon? Da, văd că am.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă veţi pune tabachera acolo, fracul nu vă va sta bine. E unul din avantajele fracului...

— Nu te sinchisi de frac, Parker. Nu-mi voi pune tabachera în buzunar.

— Ceva mai mare? Nu va arăta frumos...

Johnny nu-i răspunse. Ceru să cheme un taxi. Când se întoarse, Parker îşi găsi stăpânul complet îmbrăcat.

— Poate aveţi nevoie de un baston, domnule. Se poartă la hainele de seară... Aş vrea să vă vorbesc despre un lucru care m-a preocupat mult...

Johnny, care era gata să iasă, s-a întors.

— E ceva serios?

— Îmi pare rău să vă spun, domnule, dar am discutat cu persoane competente. Jobene de tip franţuzesc nu se mai poartă... Doar actorii...

Johnny îl întrerupse, ridicând mâna.

— Parker, să nu discutăm acum despre calitatea hainelor mele. Nici nu ştiam că am un joben franţuzesc. Văd că are o formă mai frumoasă decât cel pe care-l purtam săptămâna trecută, spuse Johnny, examinându-şi pălăria.

— Vă cred, domnule.

Johnny coborî din taxi în Shaftesbury Avenue şi merse pe jos spre Astoria. Era întuneric, era deja nouă şi jumătate în timp ce traversa Piccadilly.

Membrii clubului Astoria aveau grijă să nu ajungă cu maşina până la intrarea clubului, a cărui existenţă, de altfel, o cunoşteau toţi taximetriştii. La această regulă, ca şi la altele, stabilite spontan, membrii clubului se supuneau cu stricteţe. De altfel,

nerespectarea unei reguli, la Astoria, dacă nu implica excluderea vinovatului, implica măcar un cap spart.

Chiar când intra în club, Johnny văzu pe cineva traversând strada şi-l recunoscu pe Jeff Legg. O asemenea întâlnire îl încurca, aşa că se întoarse şi se îndepărtă.

Jeff Legg era grăbit. I se părea că ascensorul merge prea încet, iar când, în sfârşit, ajunse la etajul trei, îl întrebă ceva pe portar.

— Nu, domnule, n-a venit nimeni, răspunse acesta. Dacă vine, îl trimit direct la dumneavoastră. Dar unde? N-aţi rezervat o cameră, iar a dumneavoastră a fost dată... N-am făcut-o în mod special, dar, în seara asta, erau toate ocupate, iar domnul Legg n-a avut nimic împotrivă.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Jeff. Arată-mi registrul.

Şi iar apăru la vedere registrul cu coperţi roşii...

— Acum, spune-mi cine şi unde este fiecare.

— La numărul 3, domnul George Kurlu, cu câţiva prieteni. La numărul 4, domnul Bob Albutt, cu două doamne...

Şi Stevens continuă, recitind lista clienţilor, până când ajunse la numărul 13.

— La numărul 13 ştiu cine este, spuse Jeff printre dinţi. Bine. Nu te preocupa de mine. Mă descurc eu...

Merse pe coridor şi se opri în faţa unei uşi pe care era pictat, în auriu, numărul 13. Bătu şi intră. Pe masa acoperită cu o cuvertură roşie, erau o sticlă de vin şi două pahare. Era o cameră de mărime medie, în care erau o sofa, patru scaune şi câteva mobile mărunte. Jeff nu închise uşa, o lăsă întredeschisă. Stinse lumina, lăsând aprinsă doar o veioză. Apoi se aşeză, cu spatele spre uşă, privind căminul.

Nu trecu mult şi se auzi ascensorul. Jeff zâmbi.

Johnny Gray ieşi din ascensor şi trecu pe lângă portar, făcându-i un semn prietenesc.

— Bună seara, căpitane, îi spuse fostul boxeur, zâmbind Mă bucur să vă revăd. N-am fost aici în seara în care v-aţi reîntors printre noi. Sper că nu a fost prea rău la ţară...

— Am fost în străinătate, Stevens, în străinătate, îl corectă, râzând, Johnny. Bănuiesc că sunt cam aceiaşi membri...

— Aceiaşi, domnule Gray.

— Şi aceeaşi fugă pe scara de incendiu, când face poliţia descinderi? Sau cei de la poliţie s-au mai potolit?

— Nu avem de ce să ne temem, domnule Gray. Avem la cină câţiva domni de la poliţie... Vedeţi, câteodată, clubul este foarte convenabil, nu cred că mai vor să-l închidă.

— Cred şi eu. Ce poliţişti vin pe aici?

— Domnul Craig, de exemplu.. O dată a venit şi Reeder... A venit singur. Şi-a rezervat o cameră şi a venit singur, dacă aţi mai auzit aşa ceva! A mâncat, n-a întâlnit pe nimeni, şi a plecat aşa cum a venit. După mine, e un pic ţicnit. N-am văzut pe cineva care să semene mai puţin a poliţist.

— Nici nu ştiu dacă este, răspunse Johnny. După câte am auzit, nu face parte din poliţie.

— Atunci este un detectiv particular, spuse dezamăgit portarul.

— Nu chiar. În orice caz, nu trebuie să-ţi baţi capul cu el. E cineva pe aici?

Portarul privi la dreapta şi la stânga, apoi coborî vocea, spunând cu un ton semnificativ:

— Este o persoană pe care o cunoaşteţi.

Johnny începu să râdă

— Cred şi eu. Ar fi fost ciudat să nu fie nimeni dintre cei pe care îi cunosc Nu te preocupa de mine. Îmi găsesc eu un colţişor.

Jeff privi ceasul: zece fără un sfert. Era în camera cu numărul 13, iar Mara era soţia lui. I se urcă sângele la cap. Mara! Va plăti.

Îl ajutase pe tatăl său să se răzbune, aşa cum l-ar fi ajutat în oricare altă acţiune, dar, acum, era direct interesat. Mara va plăti! Cât despre Johnny Gray...

Uşa se deschise încet, iar în deschizătură apăru o mână care ţinea un Browning. Jeff auzi scârţâitul uşii, dar nu se întoarse.

Răsună o împuşcătură Jeff simţi o durere ascuţită, de nesuportat, şi căzu în genunchi încercă de două ori să se scoale, dar, în cele din urmă, cu un geamăt, se prăbuşi pe podea.

14

Uşile şi pereţii clubului erau atât de groase, atât de izolante, încât nimeni n-a auzit detunătura. Doar portarul a ridicat capul şi a ascultat un moment

— Ai auzit ceva? l-a întrebat pe liftier.

— A trântit cineva o uşă...

— Posibil, conveni Stevens, şi reîncepu să scrie.

Trecea în registru numele clienţilor, lucru indispensabil într-un club, dar le trecea în creion, şi acesta un lucru indispensabil, pentru că, adesea, unii membri doreau să le fie trecute numele pentru a avea un alibi...

În camera 13 se aşternuse tăcerea. Apoi, uşa s-a deschis, iar Johnny Gray a intrat, cu mâna dreaptă în buzunarul pardesiului.

S-a apropiat încet de corpul ce părea neînsufleţit şi l-a aşezat pe spate. Apoi l-a căutat prin buzunare. Găsi bucata de hârtie, o citi şi o puse în buzunar. Ieşi, închise uşa şi se întoarse pe coridor.

— Nu mai rămâneţi, domnule căpitan? îl întrebă portarul.

— N-am întâlnit nici un cunoscut. S-au mai schimbat membrii clubului.

Stevens era obişnuit să nu facă observaţii neplăcute, dar se apropie de Johnny şi-i spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan, dar aveţi puţin sânge pe manşetă...

Scoase batista şi-i şterse mâneca, privindu-l îngrijorat pe Gray:

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic care te-ar putea interesa... Noapte bună, Stevens.

— Noapte bună, domnule Gray.

Portarul rămase privind registrul, în timp ce liftul cobora. Când liftul se întoarse, îi spuse liftierului:

— Stai aici şi nu răspunde la nici un apel, până când mă întorc.

Se duse repede la camera 13 şi ciocăni. Nici un răspuns. Deschise uşa. O privire i-a fost de ajuns. Închise încet uşa şi se duse la telefonul pe care-l avea pe măsuţă. Înainte de a ridica receptorul, îi spuse liftierului:

— Mergi în toate camerele şi anunţă că s-a săvârşit o crimă. Să dispară toţi!

Ţinea încă receptorul în mână, în momentul în care ultimul client intra în ascensor. Apoi formă numărul.

— Alo! Aici clubul Astoria. Spitalul Charing Cross? O ambulanţă, imediat... Da, Boburn Street, numărul 38. S-a întâmplat o nenorocire...

Apoi formă alt număr.

— Alo! Poliţia? Aici clubul Astoria. Vorbeşte portarul clubului, domnule inspector. Unul dintre membrii noştri a fost ucis.

După ce aşeză receptorul în furcă, se întoarse spre liftierul care-l privea speriat. În capătul coridorului era un grup de servitori, care se apropiau.

— Benny, îi spuse Stevens liftierului, căpitanul Gray n-a fost aici în seara asta. Ai înţeles?

Şi, luând registrul, şterse numele lui Johnny Gray, iar în locul lui scrise: domnul William Brown, din Toronto.

15

Când sosiră ambulanţa şi poliţia, clienţii plecaseră de mult. Sosise şi inspectorul şef Craig, care se aflase în apropiere. Medicul îl examină rapid pe Jeff şi spuse:

— N-a murit, dar poate muri înainte de a ajunge la spital.

— Sinucidere? întrebă Craig.

Medicul scutură din cap.

— De obicei, sinucigaşii, nu se împuşcă sub umărul drept, e o poziţie prea dificilă. Încercaţi şi dumneavoastră. După mine, s-a tras de lângă uşă.

După un tratament sumar, Jeff a fost transportat la lift. Pe coridor era o targă, l-au aşezat pe ea şi au străbătut mulţimea care începuse să se adune.

— Crimă sau tentativă de crimă, după caz. Cineva trebuie să fi notat numele celor care au fost aici, în seara asta. Arată-mi registrul, Stevens!

Inspectorul parcurse lista şi se opri la numărul 13.

— Domnul William Brown, din Toronto... Cine-i acest Brown?

— Nu-l cunosc. A rezervat o cameră prin telefon. Nu l-am văzut venind.

— Scara de incendiu funcţionează încă, răspunse ironic Craig. Nu mai era altcineva în cameră? Şi cine-i rănitul? Mi se pare cunoscut.

— Este maiorul Floyd, domnule inspector.

— Cine? Imposibil! Maiorul Floyd, pe care l-am văzut astăzi, la nuntă! Ce căuta aici? Vorbeşte, Stevens, dacă nu vrei să ai necazuri!

— V-am spus tot ce ştiam, domnule inspector. Dacă vreţi să ştiţi cine este cu adevărat, spuse Stevens, cuprins parcă de o inspiraţie, aflaţi că este Jeff Legg. Floyd era un nume fals.

— Jeff Legg! Fiul lui Emmanuel Legg!

Stevens dădu din cap. Craig era derutat complet. Avusese multe surprize în viaţă, dar aceasta era cea mai mare.

— Nu ştiau decât doi-trei dintre noi. Jeff nu lucra în văzul lumii.

— Da, spuse încet Craig. Eu, de exemplu, nu-l cunoşteam. Ştiam că Legg avea un fiu, dar nu ştiam că era un ticălos la fel de mare ca şi el. Trebuie s-o anunţ pe doamna... Drace! Soţia lui este fiica lui Peter Kane! Peter ştia cine-i era ginere?

— Nu ştiu, domnule inspector, dar cred că Peter şi-ar fi dat mai degrabă fiica de nevastă diavolului, decât fiului lui Emmanuel Legg. Vă spun lucruri pe care n-ar fi trebuit să vi le spun, dar le-aţi fi aflat, oricum, de la Emmanuel..

— Vino aici, îi spuse Craig.

Îl luă pe portar de braţ şi-l conduse într-o cameră. Lucrurile, lăsate în dezordine, arătau că oaspeţii se aflau la masă, atunci când au trebuit să fugă. Închise uşa în urma lor şi-i spuse:

— Spune-mi exact cum stau lucrurile.

— Nu ştiu mare lucru, domnule Craig, dar ştiu un lucru, nebunul de Legg voia să-i facă o figură urâtă lui Kane. Într-o seară, Kane a fost adus aici şi făcut să creadă că Jeff era un fraier

picat în mâinile cartoforilor. Peter nu îl mai văzuse până atunci. Nici eu nu ştiam, în acel timp, cine este. Auzisem vorbindu-se despre el, dar nu-l văzusem niciodată. Jeff era îmbrăcat în uniformă militară canadiană, iar Peter l-a invitat la el. Apoi, Jeff a făcut restul. N-ar fi fost fiul tatălui său, dacă n-ar fi fost în stare! A început să frecventeze casa lui Kane. Când am auzit despre nuntă, credeam că Peter ştie totul, pentru că nu mi-aş fi închipuit că i se poate face o asemenea figură.

— Peter nu ştia nimic, spuse încet Craig. Unde-i fata?

— Nu ştiu în Londra, dar unde anume, cine ştie?

— Da, la Carlton. Acum, dragă Stevens, spune-mi cine-i acel domn Brown din Toronto. Numele lui este scris altfel decât scrisul tău obişnuit, se vede că erai emoţionat. Părerea mea este că acel nume a fost scris după crimă.

Stevens nu răspunse. Inspectorul insistă:

— Hai, spune, cine era?

— Mai degrabă mor... începu Stevens, dar Craig îl întrerupse, ameninţător:

— Vei muri curând, spânzurat, în calitate de complice, dacă nu vorbeşti! Cine-i Brown?

Stevens rămase un moment tăcut, apoi cedă şi spuse, cu o voce răguşită:

— A fost pe aici Johnny Gray...

Se auzi o bătaie în uşă Era un poliţist.

— A sosit o doamnă, o fată frumoasă. Cred că o cunoaşteţi.

— N-o fi cumva Lila?

— Chiar ea. S-o aduc aici?

— Da.

Un minut mâi târziu intră în cameră Lila, speriată, cu mâinile tremurând.

— A murit? Pentru Dumnezeu, spuneţi-mi! Ştiu că-i mort! Oh, Jeff, Jeff!

— Stai jos, spuse Craig, cu compasiune. Linişteşte-te, n-a murit. Întreabă-l şi pe Stevens. O rană în plus, asta-i tot! Ce-i cu disperarea asta? Ştii ceva despre cele întâmplate?

Fata nu părea că-l aude şi gemea:

— E mort! L-a omorât! L-a văzut şi l-a omorât!

— Stevens, dă-mi puţin vin!

Portarul vărsă vin dintr-o sticlă rămasă pe masă şi duse paharul la gura fetei. Se auzi cum clănţăneau dinţii pe sticla paharului, apoi Craig continuă:

— Şi acum, fetiţo, fii un pic mai clară! Jeff nu-i mort. De altfel, ce însemna el pentru tine?

— Totul! murmură Lila, care tremura din cap până-n picioare. Ne-am căsătorit acum trei ani. Nu, nu-i adevărat, strigă ea, dându-şi seama ce spusese.

— Ba da. Fii liniştită, n-o să-l arestăm pentru bigamie.

— Ne-am căsătorit acum trei ani. N-a stat mult cu mine. Bătrânul a avut ideea să-l însoare cu fata aia, şi mi-a promis o mie de lire ca să-l ajut. M-am angajat la vila lui Kane, ca s-o supraveghez pe Mara şi să am grijă să nu-i trimită scrisori lui Johnny. Dar nu era nevoie, pentru că nu-i scria. Ideea căsătoriei nu-mi plăcea, dar Jeff a jurat că o făcea doar pentru a pune mâna pe banii lui Peter, iar eu l-am crezut. Aseară mi-a spus adevărul, ştiind că nu l-aş fi trădat. Acum, îmi pare rău că n-am făcut-o! A murit, nu-i aşa?

— Nu-i mort A fost doar rănit.

— Cine l-a rănit?

— Asta vreau şi eu să aflu. Nu cumva tu?

— Eu!

Expresia de oroare apărută pe faţa Lilei a fost un răspuns suficient pentru Craig.

— Nu, n-am fost eu! Nici nu ştiam că-i aici, nici că urmează să vină. Credeam că-i la hotel. Am avut o presimţire că va veni la club şi am aşteptat toată seara. L-am văzut pe Peter, apoi l-am pierdut din vedere.

— Peter? A fost aici?

— Nu ştiu. Venea în direcţia asta, am crezut că merge la club. Unde putea să se ducă în altă parte?

Craig îşi aţinti ochii bănuitori asupra portarului.

— Peter a fost aici? Ai mai trecut un alt domn Brown în registru?

— N-a fost, îl asigură Stevens. Nu l-am văzut pe Peter de multă vreme! Ăsta-i adevărul! Întrebaţi-l şi pe liftier!

Un timp, Craig rămase gânditor.

— Peter cunoştea cealaltă intrare?

— Scara de incendiu? Da. Dar membrii clubului nu intră pe acolo. N-au nimic de ascuns.

Craig ieşi şi merse în camera 13. Lângă uşă era o fereastră, iar lângă ea se vedea scara de incendiu. Inspectorul privi în curte şi văzu o poartă care dădea în stradă. Poarta era deschisă, dar asta se putea explica prin prezenţa a doi poliţişti cu lanterne, care examinau curtea. Craig se întoarse în cameră şi-l privi pe Stevens.

— Se poate ca să fi intrat cineva pe scară. Poate că da, poate că nu. La ce oră a sosit Gray? Cine a sosit primul? El sau Jeff?

— A sosit întâi Jeff, iar după cinci minute a sosit şi Gray.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am vorbit puţin cu căpitanul Gray, apoi a intrat în coridor.

— Acelaşi în care intrase şi Jeff?

— Da. După un minut, am auzit un zgomot, ca de uşă trântită. Am şi vorbit despre asta cu liftierul.

— Nu se vedea nici un semn de luptă pe hainele lui Gray?

— Nu. Nu cred că a avut loc vreo luptă...

— Aşa-i. Jeff Legg n-a avut posibilitatea să se apere.

Lila, stând pe canapea, plângea. Plânsul ei îi atrase atenţia lui Craig.

— A fost pe aici, în seara asta? îl întrebă pe Stevens.

— Da, dar a plecat repede. Emmanuel Legg dăduse ordin să n-o primim.

Craig nota ceva în carnet, apoi îl vârî în buzunar.

— Stevens, nu eşti arestat, dar consideră-te la dispoziţia justiţiei. Închide clubul şi să nu mai intre nimeni. Voi lăsa câţiva poliţişti aici.

— Atunci încuiaţi berea, spuse, răutăcios, Stevens.

— Nu face pe spiritualul! Dacă închidem clubul, îţi pierzi postul. Şi nu ştiu încă dacă-l închid sau nu!

Apoi, Craig luă deoparte un poliţist, cel mai vechi, şi-i şopti:

— Cred că Johnny trebuie să petreacă noaptea sub pază. Ia câţiva oameni şi duceţi-vă după el. Locuieşte în Queen’s Gate. Mă duc să-i spun fetei, apoi îl voi anunţa şi pe Peter. Sper că e nevoie să-l anunţe cineva.

16

La Carlton, Craig avu o surpriză. Doamna Floyd plecase, nu se ştia unde. Soţul ieşise, la rândul lui, şi nu se întorsese. Cineva o căutase pe doamnă la telefon, dar nu-şi dăduse numele.

— Ştiu că soţul nu s-a întors, îi spuse Craig recepţionerului. Dar nu aveţi idee unde putea să se ducă doamna?

— Nu, domnule.

— A fost pe aici tatăl ei?

Recepţionerul ezită un moment, apoi răspunse:

— Da. A urcat în apartamentul doamnei, după ce dânsa plecase. Maiorul Floyd mai era aici, întreba de doamna. Camerista l-a recunoscut, dar n-a văzut nici când a venit, nici când a plecat.

Telefonând la vila Hyacinth, în Horsham, Craig află de la Barney Ford că Peter nu era acasă. Nu ştia nimic despre fată, nici unde ar putea fi.

Craig sperase că Mara se întorsese acasă, dar îl mai aştepta o surpriză. După cum declarase Parker, servitorul lui Johnny Gray, acesta se întorsese acasă, se schimbase în grabă, luase o valijoară şi plecase, fără să spună unde.

Între timp, inspectorul aflase că Jeff trăia, dar nu era conştient. Glonţul fusese extras şi existau speranţe să supravieţuiască. Tatăl

lui era nebun de furie şi de durere. Medicul cu care vorbea Craig concluzionase:

— Nu m-ar mira să fie nebun de-a binelea. Încerc să-i dau nişte bromură, să-l mai potolesc.

— Aşa să faceţi, fu de acord Craig.

Tocmai voia să se ducă acasă, când primi un mesaj de la poliţia din Horsham, pe care-i rugase să supravegheze vila Hyacinth. Peter Kane se întorsese, iar la câteva minute apăruse şi fiica sa, pe la zece şi un sfert.

Craig voi să-l sune pe Kane, dar apoi se gândi că-i mai bine să se ducă în persoană la Horsham. Ajunse, cu o maşină a poliţiei, într-o oră, pentru că străzile erau pustii, iar noaptea senină. La vilă, nu era aprinsă nici o lumină. Când sosi automobilul, ieşi chiar Peter să deschidă.

— Cine e? întrebă. Apoi, recunoscând vocea, îi ieşi în întâmpinare. Ce s-a întâmplat?

— Jeff Legg a fost rănit. Cred că ştii cine-i Jeff Legg.

— Bineînţeles că ştiu. Rănit? Cum? Unde?

— În seara asta, la Astoria, între zece fără un sfert şi zece.

— Intră, Craig. Mai bine să nu-i spunem nimic Marei, pentru că a suferit mai mult decât poate suporta. Nu-mi pasă de nenorocitul ăla. Ar fi mai bine pentru el să moară, pentru că dacă-mi pică-n mână...

Craig întrerupse discursul ameninţător, punând mâna pe braţul bătrânului:

— S-o luăm încet, Peter. Eşti suspect, pentru că ai fost văzut lângă Astoria.

— Am fost. M-am dus la Carlton, dar fata plecase. Apoi, m-am dus spre club, dar am văzut-o pe Lila. E în combinaţie cu Jeff Legg.

— Mai precis, e nevasta lui, spuse Craig.

Kane rămase împietrit de surpriză.

— Nevasta lui! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! Îi iert pe toţi! Fie ce-o fi, nu mai e nevoie să umblu prin tribunale! Slavă Domnului că Lila e nevasta ticălosului ăla! Dar cine l-a rănit?

— Nu ştiu, se pare că trebuie să-l arestăm pe Johnny.

— Să-l arestaţi pe Johnny! exclamă, îngrozit, Kane. Îţi dai seama ce spui? Eşti nebun! Nu poate fi Johnny! Nici n-a fost pe-acolo!

— Johnny a fost la club, îl întrerupse Craig, şi a fost în camera în care s-a comis delictul în momentul în care s-a auzit împuşcătura, sau imediat după aceea. Portarul a vorbit. Nu mi-a spus multe, dar suficient pentru ca Johnny să fie condamnat, dacă Jeff moare.

— Johnny a fost la Astoria, repetă în şoaptă Peter.

— Fără nici o îndoială. Că să fiu sincer, la început am crezut că tu l-ai împuşcat pe Jeff. Când am auzit că erai pe-acolo, şi ştiam ce-ţi făcuse ticălosul, am crezut că... De fapt, ce făceai pe acolo?

— Nu pot să-ţi spun, cel puţin acum. Dacă Johnny s-ar fi dus la Astoria, l-aş fi văzut, aşa cum am văzut-o pe Lila. Cred că şi ea m-a văzut. M-am dus într-un bar, pe Shaftesbury Avenue. Eram zdruncinat de ceea ce aflasem. Pot demonstra că am fost acolo până la ora zece. Dar Johnny...

Pe neaşteptate, se auziră paşi, şi apăru Mara, palidă şi neliniştită.

— Cine-i? Johnny? A, dumneata eşti, domnule Craig! S-a întâmplat ceva? Johnny a păţit ceva?

— Nu, Johnny n-a păţit nimic, Mara, dar Jeff a fost rănit cu un foc de pistol.

Craig avu senzaţia că fata era gata să leşine.

— Jeff rănit... Cine a făcut-o?

— Nu ştiu. Încerc să aflu. Poate poţi să mă ajuţi. De ce ai plecat de la Carlton? Johnny era cu tine?

— Nu l-am văzut pe Johnny. Dar lui îi datorez totul! La hotel era o femeie... Era o hoaţă, sau ceva asemănător, venise să fure... O femeie solidă, cu părul roşu.

— O femeie cu părul roşu? o întrerupse Craig. Cum o cheamă?

— Gwenda Jones. Johnny o cunoştea şi-i telefonase să mă ajute să fug. M-a condus în afara hotelului şi am ajuns în Pall Mall. Atunci, s-a întâmplat un lucru ciudat! Această Jones era atât de grasă!

— O cunosc, o întrerupse, din nou, Craig. Şi?

— A dispărut, de parcă a înghiţit-o pământul! Mi-a spus: „Te las. Nu vreau să mă vadă omul ăla”. M-am uitat în jur, dar erau numai persoane necunoscute. Când am întors capul, dispăruse. Apoi, s-a apropiat un domn în vârstă, cu o figură tristă. Şi-a scos pălăria şi am văzut că avea părul cărunt. M-a întrebat dacă sunt domnişoara Kane. I-am răspuns că da şi m-a întrebat: „Domnişoară, pot să vă conduc într-un loc sigur? Nu trebuie să vă vadă lumea cu femeia aceea” Nu ştiam ce să fac. A chemat un taxi şi am urcat. Ce om cumsecade! În taxi, nu mi-a vorbit decât despre vreme şi avicultură, închipuiţi-vă! Până când am ajuns în Lewisham...

— Eşti sigură că aţi fost în Lewisham?

— Sau măcar în zona aceea.

— În New Cross, Brockley, spuse Craig, iar ea îl întrerupse.

— Chiar aşa, în Brockley! Am văzut o tăbliţă la un colţ de stradă. Domnul m-a condus în casă. Acolo era o doamnă, bună şi cumsecade, pe care mi-a prezentat-o ca fiind menajeră sa...

— Şi despre ce ţi-a vorbit? întrebă Craig, fascinat.

— Despre avicultură, răspunse solemn Mara. Ştiţi câte sunt găinile care fac cele mai bune ouă? Sunt convins că nu! Ştiţi care-i

rasa cea mai bună în Anglia şi care-i cea mai bună în America? Ştiţi care sunt găinile cu cele mai reduse costuri? Nu ştiţi? Eu ştiu. Mă întrebam ce voia de la mine, dar dacă-l întrebam ceva, îmi vorbea despre incubatoare, despre spaţiul necesar unei găini, despre alte lucruri de acest fel. Apoi, la ora zece, a sosit un automobil, iar el mi-a spus: „Domnişoara, vă trimit acasă”.

— A stat tot timpul cu tine?

— Nu. De câteva ori m-a lăsat singură, doar cu menajera, care nu-mi vorbea despre găini, dar împletea ciorapi de lână. A dat câteva telefoane.

— Te-a condus până acasă?

— Nu. M-a acompaniat până la maşină şi mi-a spus că sunt în siguranţă. Am sosit la câteva minute după tata.

Craig se scarpină în cap, zăpăcit.

— Nu înţeleg. Ştiu cine este femeia roşcată, dar acest domn, preocupat de găini, este foarte misterios. Nu şi-a spus numele? Ştii cumva numărul casei?

— Ba da, răspunse Mara, deschis, dar, pentru că m-a rugat să-l uit, l-am uitat. Cum se simte rănitul?

— Nu trebuie să-ţi pese de el, o întrerupse Peter. Ticălosul era deja căsătorit cu Lila. Poate că bătrâneţea m-a prostit, dacă nu mi-am dat seama că femeia aia venise în casa mea cu un scop. Fetele de felul ei nu sunt bune servitoare. Barney o bănuia şi o supraveghea.

— Domnule Craig, întrebă, pe neaşteptate, Mara, l-aţi văzut pe Johnny?

— Nu, răspunse inspectorul, dar sper să-l văd cât mai curând.

Oricât de banal fusese răspunsul lui Craig, Mara bănui ceva, pentru că îl întrebă cu o voce nesigură:

— Crezi că Johnny l-a rănit pe omul acela? Cum poţi crede aşa ceva?

— Nu poate să fi fost el! exclamă Peter. Ce idee ridicolă! Craig, ai vorbit cu Johnny?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire, iar Peter gemu.

— Ce prostie! Doamne, ce prostie!

— Tată, de ce crezi c-a fost Johnny? Ce s-a întâmplat? Cum a fost rănit acela?

— A fost împuşcat.

— Atunci sunt sigură că Johnny n-are nici o vină, răspunse fata, sigură de ea. Johnny n-ar trage într-un om!

— Fetiţo, mai bine te-ai duce să te culci. Ai avut o zi grea. Peter, spune-i să se ducă să se odihnească. Ce se aude?

— Este Barney, explică Peter. Umblă în papuci şi face zgomot când merge. Se duce să deschidă poarta. Probabil că-i unul dintre oamenii dumitale, sau îl invită pe şofer la un pahar. Barney are o admiraţie fără margini pentru şoferi. În ochii lui sunt, cu toţii, genii ale mecanicii.

Mara se liniştise un pic şi-i răspunse în şoaptă lui Craig.

— Trebuie să-i mulţumesc Domnului pentru această zi. Să ştii, domnule Craig, că te înşeli în privinţa lui Johnny. Nu putea comite un asemenea delict. Trebuie să fi fost altcineva, unul dintre complicii lui Jeff Legg, unul dintre duşmanii lui... Mi-a spus, odată, că-l urăsc mulţi oameni. Atunci, am crezut că glumeşte. Părea atât de bun, atât de serios... Tată, am fost nebună că am făcut ceea ce am făcut, chiar dacă am făcut-o ca să fii mulţumit!

— Dacă tu ai fost nebună, eu am fost criminal, răspunse Peter. Pentru tine, exista un singur om pe lume...

Uşa se deschise încet şi Barney intră în salon.

— Johnny vrea să vă vadă, spuse el.

În prag apăru Johnny Gray, care-l privea pe Craig cu calmă ironie.

17

În clipa următoare, Mara era în braţele noului venit, plângând, cu mâinile de gâtul lui.

Inspectorul tăcea, mirat şi îndurerat. Johnny nu căzuse în cursă fără să ştie ce face. Mai mult ca sigur că Barney îl avertizase despre faptul că era în vilă. Îl mira, mai mult decât orice altceva, faptul că Johnny purta haine de seară. Făcu un pas spre el, dar tânărul se desprinse din braţele Marei.

— Johnny, vreau să văd manşeta ta dreaptă, spuse liniştit Craig.

Fără nici un cuvânt, Gray întinse braţul, iar inspectorul examină manşeta imaculată.

— Sau cineva mi-a spus o minciună, sau eşti foarte abil. Arată-mi şi cealaltă manşetă.

Şi cealaltă manşetă era curată. Nu ţi-ai schimbat hainele?

— N-am fost acasă.

— Cum? exclamă, supărat, Craig. Chiar servitorul tău a spus că ai fost acasă, te-ai schimbat şi ai plecat, cu o valijoară.

— Dacă Parker a spus aşa ceva, înseamnă că era beat. Vrei să ştii ce am făcut în seara asta? Am cinat cu inspectorul care m-a băgat la închisoare!

— Cum? întrebă Craig, neîncrezător. Ai cinat cu inspectorul Flaherty?

— Chiar cu inspectorul Flaherty. Ne-am amintit atâtea.

— Atunci, cine a fost acasă la tine?

— Dublura mea, răspunse, senin, Johnny. Se pare că am o dublură.

Johnny era în centrul atenţiei micului grup. La cuvintele lui, o speranţă nebunească o cuprinse pe Mara.

— Johnny, nu cumva celălalt a comis delictul pentru care ai fost condamnat?

Dar, spre marea dezamăgire a feţei, tânărul negă:

— Eu am fost cel arestat şi închis la Dartmoor. Nu a existat nici o dublură în povestea aceea...

— Şi crezi că l-a putut înşela pe servitorul tău? interveni Craig.

— Aşa se pare.

— Ca om, te cred pe cuvânt...

— Îmi place subtilitatea dumitale. Ca om mă crezi. Ca poliţist, ai nevoie de dovezi. Bine. Dacă este nevoie de un alibi, să mergem la Flaherty şi el va confirma spusele mele.

Peter şi inspectorul avură suficient bun-simţ, pentru a-i lăsa pe tineri să se despartă, fără a le impune prezenţa lor. Craig spuse:

— Mărturisesc că nu înţeleg nimic. Ai mai auzit de aşa ceva?

— Că Johnny ar avea o dublură? Nu.

— Poate că a inventat povestea asta pentru Mara. Un lucru este însă cert: este îmbrăcat în haine de seară, în timp ce servitorul spunea că a îmbrăcat un costum cenuşiu. Pe manşete nu are nici o pată, iar Stevens nu mi-ar fi spus minciuni, pentru că-l stimează pe Johnny. Cât despre Flaherty, ne lămurim imediat. Pot să dau un telefon? Am, din întâmplare, numărul lui la mine.

Surpriza cea mare, în acea seară a surprizelor, a fost discuţia cu Flaherty.

— Aici Craig. Flaherty, cu cine ai cinat în seara asta?

— Mă scoli la miezul nopţii, ca să mă întrebi aşa ceva? se enervă irlandezul.

— Trebuie să ştiu, este o anchetă serioasă!

— Dacă-i aşa... Cu Johnny Gray. Eu l-am invitat.

— La ce oră a plecat?

— Pe la unsprezece. Ba chiar după unsprezece.

— A fost tot timpul cu tine? N-a dispărut pentru vreun sfert de oră?

— Nici un sfert de minut. Am pălăvrăgit ore în şir...

Craig puse jos receptorul.

— Johnny, nici un alt alibi nu te-ar fi salvat. Dar Flaherty este omul cel mai cinstit din Scotland Yard. Nu mai înţeleg nimic...

Craig ar fi fost şi mai uimit dacă ar fi auzit discuţia pe care a avut-o Johnny, când a sosit acasă, cu servitorul său.

— Nu m-a căutat nimeni, Parker?

— Nu, domnule.

Ce ai făcut cu manşeta pătată?

— Am tăiat manşetele şi le-am ars, domnule Am făcut-o cu plăcere, pentru că manşetele cu colţuri rotunjite nu mai sunt la modă.

— Şi restul cămăşii?

— Am îmbrăcat-o eu, domnule. E cam cald pentru două cămăşi, dar n-am avut altă idee. Să pregătesc baia?

Johnny a fost de acord, dar bunul Parker mai avea o nedumerire:

— Scuzaţi-mi obrăznicia, dar l-aţi convins pe domnul la care v-aţi dus, când aţi plecat de aici, să confirme spusele dumneavoastră?

— Flaherty? Da. Flaherty îmi datorează multe, Parker. Acum, noapte bună!

— Noapte bună, domnule. Îmi daţi voie să scot pistolul din buzunarul pantalonilor? Ştiţi, strică dunga... Da? Mulţumesc, domnule...

Apoi, după ce a ţinut un moment Browningul în mână, Parker îl aşează încet pe masă, încheind:

— Nu vă deranjează dacă mai rămân un moment? Aş vrea să curăţ pistolul, înainte de a mă duce la culcare.

18

Jeff Legg era întins sub un adăpost din ramuri, într-o pajişte care se întindea la poalele unui deal. În faţă se vedeau apele albastre ale Canalului Mânecii, iar deasupra, albastrul şi mai intens al cerului fără nori.

Jeff întinse mâna şi luă un pahar de pe masă. Bău cu dezgust lichidul pe care-l conţinea, apoi strigă, nerăbdător. Lila sosi în grabă.

— Ia porcăria asta de aici şi adu-mi un whisky cu sifon.

— Doctorul a spus că ai voie să bei doar limonadă Jeff, ascultă-l!

— Când o să mă vindec, o să-ţi sparg capul! Fă ce-ţi spun! Unde-i tata?

— A plecat în sat să expedieze nişte scrisori.

— Dacă mai vine poliţistul ăla nenorocit, spune-i că mă simt prea rău ca să-l primesc.

— Cine? Craig?

— Da, ticălosul ăla de Craig. Dacă nu l-ar fi cumpărat pe Craig, la ora asta Johnny ar fi fost la închisoare, pentru ceea ce mi-a făcut. Cred că a dat o mie de lire, ca să nu se întoarcă la Dartmoor!

Lila luă un scaun şi se aşeză.

— Vezi tu, Jeff, nu cred că a fost Johnny. Chiar tatăl tău îl suspectează pe Kane. Fereastra de lângă scara de incendiu era deschisă. Se poate ca Peter să fi intrat pe acolo. Cunoştea intrarea...

Jeff mormăi ceva, iar Lila nu mai insistă.

— Unde-i Mara? S-a întors la tatăl el?

Lila dădu din cap, fără să răspundă.

— Cine le-a spus că eşti nevasta mea?

— Nu ştiu!

— Mincinoaso! Tu le-ai spus! Nimeni altul nu ştia! Dacă ajung la puşcărie din cauza asta, te omor! E a doua oară când mă încurci!

— Nu ştiam ce vorbeam.. Eram aproape nebună de durere...

— Nebună? Mai bine înnebuneai de-a binelea! Nu mă supăr din cauza femeii, nu mă interesează, ci din cauza planului tatei, şi a altui plan, pe care mi-l făcusem... Lucruri de felul ăsta, dacă nu merg ca ceasul, devin un pericol continuu, încep să meargă rău, poliţiştii te tot sâcâie. N-ai vorbit şi de asta?

— Nu, Jeff, pentru că nu ştiu nimic...

Rănitul o privi atât de bănuitor, încât, în cele din urmă, Lila izbucni:

— Ascultă, Jeff! Sunt o femeie răbdătoare şi, pentru că eşti bolnav, îţi suport toanele. Dar vremurile s-au schimbat şi, dacă vrei să mă baţi, îţi dau cu ceva în cap! Poate că nu aşa procedează o soţie bună, dar e mai înţelept decât să taci şi să suporţi orice! Nu cred în egalitatea sexelor, dar cred că o femeie poate să se facă respectată.

Prudent, Jeff schimbă vorba.

— Au percheziţionat clubul?

— Da.

— Au cântat şi-n pod?

— Da. Stevens mi-a spus că au răscolit totul.

— Mda... Cine-i ăla care vine încoace?

Jeff privea o figură ciudată, care se apropia traversând pajiştea. Lila se ridică şi-i ieşi în întâmpinare. Necunoscutul îşi scoase pălăria şi se înclină, zâmbind încurcat.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Frumos loc, nu-i aşa? Dacă-mi amintesc bine, aici este vicariatul din Dellsea. Îl cunosc pe vicar, un om amabil... Îmi închipui că i-aţi închiriat casa.

Lila era uşor amuzată de personajul acesta caraghios.

— Într-adevăr, este vicariatul din Dellsea, răspunse ea, scurt. Căutaţi pe cineva?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Jeffrey... Aşteptaţi Jeffrey... A, da: Jeffrey Legg. Chiar aşa: Jeffrey Legg.

— E bolnav, nu poate primi pe nimeni.

— Îmi pare rău, exclamă necunoscutul.

Apoi, îşi puse nişte ochelari mari pe nas, mai mult din obişnuinţă, pentru că privi pe deasupra lor, şi spuse:

— N-ar fi de acord să mă primească pentru câteva minute? Am venit să mă informez despre sănătatea lui...

— Cum vă numiţi?

— Reeder. J. G. Reeder.

Lila simţi că păleşte şi se întoarse, spunând:

— Mă duc să-l întreb.

Jeff a fost uimit, auzind numele.

— E individul pe care-l plăteşte banca, sau guvernul, să mă hăituiască. Adu-l aici.

La semnul femeii, Reeder se apropie de bolnav, cu paşi scurţi şi repezi, şi începu:

— Domnule Legg, îmi pare rău să vă văd într-o stare atât de deplorabilă.. Sper că tatăl dumneavoastră se simte bine.

— L-aţi cunoscut pe tatăl meu? întrebă Jeff, surprins.

— Da, l-am cunoscut pe domnul Legg. Un om foarte abil, foarte ingenios, răspunse, cu entuziasm, Reeder.

Apoi, pentru că bolnavul tăcea, fără să se arate impresionat de laudele aduse tatălui său, continuă, accentuând cuvintele:

— În ultimul timp, se vorbeşte în Londra de o anumită faptă, clandestină, după câte am auzit... Eu trăiesc retras, izolat de lume, dar am auzit zvonuri despre o difuzare de bancnote false...

— Adevărat? întrebă Jeff, neştiind dacă trebuie să se amuze sau să se sperie.

— Eu sunt convins, continuă vizitatorul, pe un ton confidenţial, că persoanele care se ocupă cu o asemenea activitate nu şi dau seama de gravitatea faptelor lor.

În acest moment, Reeder se opri şi privi pajiştea şi grădina din marginea ei.

— Ce frumoasă este lumea, domnule Jeff! Scuzaţi-mă, am vrut să spun: Domnule Legg Ce frumoase sunt florile! Ce trandafiri frumoşi! Am senzaţia că le simt mirosul...

Închise ochii, ridică nasul şi mirosi. Era un spectacol ridicol, dar Jeff nu râse.

— Nu cunosc multe lucruri, reluă Reeder, dar am auzit că la Dartmoor sunt puţine flori, doar în ghivece, dar numai deţinuţii cei mai ascultători au dreptul să le îngrijească. O viaţă fără flori trebuie să fie tare tristă, domnule Legg.

— N-am o pasiune specială pentru flori, spuse Jeff.

— Ce păcat! Oricum, din închisoare nu se vede nici marea, nu se văd nave, lipseşte, mai ales, senzaţia delicioasă a libertăţii! Nimic din ceea ce face viaţa suportabilă pentru cineva, condamnat, să zicem, la cincisprezece ani închisoare.

Jeff nu răspunse. Vizitatorul ciudat îi puse, apoi, o întrebare cu adevărat surprinzătoare:

— Vă plac iepurii de casă?

— Nu mă omor după ei...

Tot timpul discuţiei, Lila stătuse în picioare, nemişcată, ascultând şi încercând să înţeleagă.

La răspunsul lui Jeff, Reeder suspină.

— Mie îmi plac foarte mult. Când văd unul într-o cuşcă, îl scot, îl duc în pădurea cea mai apropiată şi-i dau drumul. Poate că-i o bunătate prostească, pentru că sărmanul animal, născut şi crescut în captivitate, s-ar putea să nu aibă calităţile necesare supravieţuirii... Dar ce vreţi. Îmi place să-i văd liberi, aşa cum altora le place să-i vadă în cuşti. Să nu ajungeţi un iepure în cuşcă, domnule Jeff! Scuzaţi, domnule Legg!

— Nu sunt nici iepure, nici găină, nici vulpe, ca să fiu pus în cuşcă, răspunse Jeff. Iar cuşca în care să fiu pus eu, încă nu s-a construit!

— Ehe, făcu Reeder. Am cunoscut un domn care spunea acelaşi lucru, cu mulţi ani în urmă. Nu mai ţin minte în ce închisoare a ajuns, cred că la Wandsworth. I-am văzut mormântul. Pe cruce erau trecute doar iniţialele. Ce lucru trist! Ce sfârşit urât pentru o carieră plină de promisiuni! Oricum, nefericitul o duce mai bine pe lumea cealaltă, după părerea mea, decât dacă ar fi rămas în celulă timp de douăzeci de ani... Douăzeci de ani lungi, domnule Legg! Aşa ceva nu poate păţi un om care a decis să aibă grijă de soarta lui. Să presupunem că acela care a falsificat bancnotele se hotărăşte, la un moment dat, să le ardă pe toate, să distrugă maşinile şi sculele, să renunţe la complici. Nimeni nu se va mai preocupa de el. Va fi tratat cu multă înţelegere, mai ales dacă bancnotele fuseseră atât de bine falsificate, încât nu puteau fi deosebite de cele reale...

— Ce s-a întâmplat cu domnul Golden? întrebă deodată Jeff.

— Golden era predecesorul meu, răspunse Reeder, suspinând. O persoană foarte amabilă, din anumite puncte de vedere..

Din nou, Jeff îl întrerupse:

— Dacă nu mă înşel, era persoana însărcinată de poliţie să se ocupe do bancnotele false. A murit?

— A plecat în străinătate, răspunse Reeder. Domnul Golden nu putea suporta clima de aici. Suferea de astm, sau sciatică, nu ştiu bine. L-aţi cunoscut? Nu? Păcat! Aţi pierdut o ocazie unică! Golden îşi cunoştea bine meseria! Nu era atât de şiret cât ar fi trebuit, dar era deştept. De exemplu, nu lucra deschis, iar aici, după mine, greşea. Este o greşeală să te închizi într-un birou, într-o atmosferă de mister. Şi eu simt, uneori, dorinţa de a comite aceeaşi eroare. Acum, domnule Logg, cred aţi înţeles parabola mea şi că vă veţi gândi la ea.

— Aş face-o dacă aş fi un falsificator, dar, din nefericire, nu sunt, zâmbi Jeff.

— Bineînţeles că nu sunteţi, se grăbi să fie de acord vizitatorul. Nici nu în am gândit la aşa ceva! Dar puteţi povesti parabola mea printre cunoscuţii dumneavoastră. Nu-mi place să văd iepuri în cuşcă, sau păsări în colivie! Apoi, Dartmoor suferă de lipsă de estetică. Ce lucru groaznic să-ţi petreci acolo cei mai frumoşi ani din viaţă! Primăvara, locul acela este plăcut, dar vara este prea cald, iar iarna prea frig. Şi acum, bună ziua, domnule Legg.

După care, Reeder se înclină profund în faţa Lilei. În acel moment, îi căzură ochelarii. Se aplecă să-i ridice, murmurând cuvinte de scuză, şi se îndepărtă, urmărit de privirile celor doi.

19

— Ce fel de poliţist este ăsta, după tine? întrebă Jeff, cu un ton dispreţuitor.

Lila nu răspunse imediat. Prezenţa acelui om o speriase, deşi nu era femeia care să se teamă de un poliţist. Răspunse, cu o voce nesigură:

— Nu ştiu ce să spun. Mi-a făcut o impresie... cum să spun... de şarpe bun...

— Bun pe dracu! izbucni Jeff. E mai rău decât Golden, ţi-o spun eu! E în stare să răstoarne o organizaţie mare, ca a noastră!

— Cine era Golden?

— Un bătrân. Dar am scăpat de el. Eu am fost cauza concedierii lui. Pe urmă, a apărut acest Reeder. Dar în trei ani, n-a reuşit să facă nimic.

— Jeff, nu-i nici un pericol? întrebă Lila, foarte serioasă.

— Pericol? Pericol este tot timpul. Dar nu ţi face griji! N-au cum să se atingă de mine, mi-am luat toate măsurile de precauţie. Odată imprimate bancnotele, nimeni nu va putea spune că eu le am făcut.

— Da, odată imprimate... Ascultă, Jeff, tu eşti „regele falsificatorilor”?

— Să vorbim, mai bine, despre altceva.

Când se întoarse Emmanuel Legg, Lila îi ieşi în întâmpinare şi-i povesti despre vizita lui Reeder. Spre mirarea ei Emmanuel luă lucrurile mai în serios decât fiul său.

— E nebun, concluzionă el, nebun, dar cinstit... cel puţin până la cincizeci de mii de lire. Dincolo de suma asta, nu rămâne nimeni cinstit! Totul este o problemă de preţ.

— De ce l-a căutat pe Jeff?

— Cei care se ocupă de problemele astea nu sunt siguri dacă Jeff este sau nu „regele falsificatorilor”. Ultima lui carte a fost să vină aici. Cum se simte băiatul?

— Bine, dar e cam nervos.

— Doar n-o să se vindece într-o zi! Apropo, clubul a fost redeschis.

— Fusese închis?

— Nu chiar. Rămăsese sub supraveghere. Nu te mai gândi la rană. Îl voi pedepsi eu pe vinovat.

— Îl cunoşti?

Era prima dată când Legg vorbea cu calm despre delictul care era să-i ucidă fiul, iar pe el să-l ducă la nebunie.

— Da. Este Peter Kane. Dar voi avea eu grijă...

— Jeff crede că...

— Nu te sinchisi de ce crede Jeff. Fă ce ţi spun eu.

O trimise pe Lila să-i aducă o ceaşcă de ceai. Pe de o parte, Emmanuel Legg era un mare băutor de ceai, pe de altă parte voia să vorbească cu fiul său în lipsa Lilei.

— Jeff, bancnotele tale sunt foarte cerute. Am primit o scrisoare de la Harvey. Spune că mai este unul care face aceeaşi treabă în nordul Angliei şi care scoate marfă destul de bună. Dar o preferă pe a ta, pentru că o poate plasa repede şi fără probleme. O jumătate de milion de lire pe continent! Harvey avea dreptate.

Dacă în timpul bolii tale producţia scade, poliţia devine bănuitoare.

— Aşa cred şi eu. Anunţă-i pe toţi cei interesaţi că săptămâna viitoare vor fi gata alte bancnote.

— Sănătatea îţi permite?

Jeff dădu din cap, dar se strâmbă de durere.

— A fost pe-aici Reeder... Ţi-a spus Lila?

— Da, dar nu-mi pasă de Reeder. Cei care au fost la Dartmoor îl consideră un om mare, dar ştii cum stau lucrurile: tot ce-i necunoscut ţi se pare mai mare decât este în realitate.

Râseră amândoi. Apoi, cu excepţia momentelor în care Lila era de faţă, discutară despre afacerile lor.

Când îi spusese Lilei că-şi luase toate măsurile de precauţie, Jeff nu exagerase. Avea, în diferite zone ale Angliei, douăsprezece conturi în bancă; iar într-o casetă, o sumă enormă, bani gheaţă, pregătiţi pentru orice eventualitate.

— După aceea, îţi vei întrerupe un timp munca, spuse Emmanuel Legg. E o mare tentaţie să lucrezi la o asemenea scară!

Jeff primi surâzând acest omagiu adus abilităţii sale, iar bătrânul continuă, privind distrat marea.

— Trebuie să termin într-un fel sau altul. Nu văd însă cum.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Peter Kane, respectabilul Petei Kane, care îi ivită la masă poliţişti. Ticălosul de Johnny Gray se va căsători cu Mara, ştiai?

Jeff se întoarse şi răspunse, cu prefăcută indiferenţă:

— N-are decât să se mărite cu cine vrea.

— Nu poate să se mărite până nu divorţează întâi de tine înţelegi? Legea aşa spune. Dar nu poate divorţa până ce nu te denunţă pentru bigamie. Aici este problema: aşteptăm să te denunţe, sau acţionăm acum? Dacă aş avea timpul necesar, l-aş

pune la locul lui pe Kane, iar tu ai păstra fata! Nu uita că, în faţa legii, este soţia ta!

În cuvintele lui se ascundea ceva, care-i atrase atenţia lui Jeff.

— Ce plan ai?

Emmanuel Legg se aplecă peste fiul său şi-i răspunse în şoaptă:

— Să presupunem că Peter ar fi „regele falsificatorilor” şi că va fi prins cu mâţa-n sac. Se poate întâmpla, nu? Nu trebuie să-i punem nişte lucruri compromiţătoare în casă, pentru că n-ar crede nimeni. Şi nici nu cred că voi putea. Dar dacă reuşim, nimeni nu-l va mai salva, nici prietenul său de la Scotland Yard Ce zici?

— Imposibil, răspunse, pe loc, Jeff.

— Imposibil? E suficient să vrei şi poţi face orice. Să vrei şi să fii în stare.

— Aşa, nu voi avea fata.

Emmanuel se întoarse, încet, spre fiul său:

— Dragul meu, odată prins „regele falsificatorilor”, rămâne de descoperit locul în care se tipăresc bancnotele. Avem ceva timp avans, iar cu ajutorul avioanelor, trei ore înseamnă patru sute de mile! Jeff, dacă vom fi prinşi, vei fi condamnat pe viaţă! Chiar dacă vei lua fata cu forţa, nu-ţi vor putea da o pedeapsă mai mare.

— S-o răpim? întrebă surprins Jeff, căruia nu-i venise o asemenea idee.

— Dragul meu, e singurul lucru care-ţi rămâne de făcut. De altfel, din anumite puncte de vedere, nu faci nici un rău, pentru că-i vorba de soţia ta. Ce ar fi să-i invitam la cină pe Peter, pe fată şi pe Johnny Gray? Ar fi o sărbătoare plăcută...

— Unde să-i invităm?

— Unde? În camera cu numărul 13. Înţelegi? În camera 13. O sărbătoare frumoasă. Nu-ţi se pare? Apoi, un pic de narcotic.

— Eşti nebun! îl întrerupse Jeff. Crezi că Peter Kane va accepta invitaţia ta şi va veni şi cu fiica? Dacă-ţi închipui aşa ceva, eşti nebun de a binelea!

— Ai încredere în mine, răspunse Emmanuel Legg.

20

Mergând într-o dimineaţa pe Regent Street, Johnny Gray văzu o figură cunoscută. Un om care stând pe trotuar, vindea ineluşe de doi bani, pe care le ţinea într-un vas. Johnny mersese deja câţiva paşi, până-şi aduse aminte cine era. Se întoarse. Se părea că şi vânzătorul ambulant îl recunoscuse, pentru că îi zâmbi.

— Bună ziua, my lord. Doriţi să cumpăraţi ceva?

— Te numeşti Fenner, nu-i aşa?

— Chiar eu, căpitane. Credeam că nu m-aţi recunoscut. Cum merg treburile?

— Bine, răspunse, automat, Johnny. Tu ce faci?

Vânzătorul ambulant dădu din umeri.

— Vând lucrurile astea şi, între timp, mă distrez privind trecătorii...

Johnny dădu din cap, dezaprobator. Cuvintele ambigue ale lui Fenner însemnau că se ocupa cu furtul din buzunare.

— Te-au biciuit şi de data aceea?

— Nu, răspunse Fenner, dispreţuitor. Ştiam că n-aveau cum, de aceea l-am pocnit pe paznic. Altă dată... Dacă pun mâna pe Emmanuel Legg...

Johnny se dădu mai aproape. Un poliţist care trecea îi privi bănuitor. Aspectul îngrijit al lui Johnny îl linişti şi trecu mai departe.

— Arătaţi bine, căpitane! Ce faceţi, de fapt?

— Ceva ce n-o să-ţi vină să crezi, dragă Fenner. Fac pe gentlemanul...

— O meserie pe care n-o cunosc, recunoscu, cinstit, vânzătorul ambulant. L-aţi mai văzut pe Emmanuel Legg? Un om mare! Iar fiul, Jeff! Ce băiat!

În ochii lui era ceva care-l făcu pe Johnny să înţeleagă mai mult decât spusese. Fenner continuă:

— Ţineţi-vă departe de familia Legg, căpitane, ascultaţi-mi sfatul! Tovărăşia lor nu aduce bine nimănui, cu atât mai puţin unui om cu educaţia dumneavoastră! Am o datorie faţă de Legg, dar nu mă gândesc atât de mult la el, cât se gândeşte el la dumneavoastră. Sunteţi exact ceea ce urăşte el: îmbrăcat ca un domn, cu o comportare de domn... Exact omul care ar distribui bancnote false fără să trezească vreo bănuială.

— Deci, eu aş fi „regele falsificatorilor", râse Johnny.

— Exact. Şi Jeff este un mate falsificator. La Dartmoor se vorbeau multe, dar ăsta-i adevărul. Jeff are cea mai mare tipografie care a fost vreodată în Anglia... Îl vor prinde, odată şi odată. Când te ocupi de aşa ceva, te cântă până la urmă cineva... Se pare că are duşmani. Cine l-a împuşcat?

La această întrebare, Johnny dădu din umeri. Văzând că Fenner îl privea fix, izbucni în râs.

— E un mister, după câte se spune. Nu mă privi aşa, Fenner. N-am fost eu. Şi nu sunt prieten cu Jeff. Cum stai cu banii?

— Rău, răspunse, scurt, Fenner.

Johnny puse câteva bancnote în vasul cu inele şi voi să plece, dar Fenner îi spuse.

— Ţineţi-vă departe de puşcărie, înţelegeţi? Nu vorbesc aiurea. Nu mă refer la Dartmoor, sunt altele mai rele, vă spun eu, care am văzut multe.

După care, Fenner luă banii din vas şi-i puse în buzunar, fără să-i mulţumească. Apoi, continuă:

— Închisoarea din Keytown e cea mai rea din Anglia. Cea mai rea, nu uitaţi, Johnny Gray! Dacă înţelegeţi, faceţi tot posibilul să nu ajungeţi acolo!

Mentalitatea delincvenţilor fusese un obiect de studiu pentru Johnny, în timpul cât stătuse la Dartmoor, şi, în timp ce mergea, se gândea la cele spuse de Fenner. Îi dădea un sfat pe care nu-l urmă. Acest sfat dezinteresat, de la un vechi puşcăriaş, nu era un lucru nou pentru Johnny. Nu auzise de închisoarea din Keytown, dar nu era ceva ciudat că Fenner avea o antipatie deosebită pentru ea. Fiecare delincvent îşi avea gusturile lui. Unii preferau închisoarea din Wandsworth celei din Pentonville, alţii invers.

Johnny era cufundat în aceste gânduri, când se lovi de cineva. Era Craig. Lucrul nu fusese întâmplător, inspectorul se aşezase deliberat în faţa lui.

— La ce te gândeşti? Cum să jefuieşti un magazin de bijuterii, sau cum să truchezi derby-ul?

Johnny zâmbi.

— Nici la una, nici la alta. Mă gândeam ce poate fi, în mod deosebit, rău la închisoarea din Keytown. Unde se află, de fapt?

— Keytown? Lângă Oxford. Du ce?

— Cineva mi-a spus că-i cea mai rea închisoare din Anglia.

— Orice închisoare este cea mai rea, Johnny. Da, cea din Keytown este, într-adevăr, rea. Este o mică închisoare de provincie, dar nu mai aparţine Direcţiei închisorilor. A fost vândută, îndată după război, din motive de economie, când au fost închise şi alte închisori mici. Au fost păstrate doar cele mari,

în care personalul costa mai puţin, raportat la numărul de deţinuţi. Din acelaşi motiv a fost închisă şi închisoarea din Hereford. Deci, nu te preocupa prea mult de Keytown. Te-a avertizat o cunoştinţă de a ta de acolo?

— Ai ghicit, răspunse Johnny, fără să mai adauge nimic, ştiind că, dacă Craig va merge pe Regent Street, îl va vedea pe vânzătorul ambulant.

— Jeff Legg se vindecă, iar Scotland Yardul se bucură. Dacă dorim ca un om să trăiască, pentru a fi arestat, acela este Jeff Legg. Îmi poţi spune că nu avem probe împotriva lui. Aşa e. Jeff e foarte abil, l-a depăşit mult pe tatăl lui. Nu face greşeli, calitate rară la un falsificator. Nu are, nici în casă, nici asupra lui, bancnote false. Uită-te puţin!

Craig văzuse pe cineva pe trotuarul de vizavi. O figură cunoscută, domnul J. G. Reeder, care purta un pardesiu destul de uzat şi un joben îndesat pe cap. Sub braţ, o umbrelă prost închisă. Purta mănuşi de bumbac, cenuşii. Ochelarii, în vârful nasului, păreau gata să cadă în orice clipă.

— Îl cunoşti? întrebă Craig.

— Cred că-i un oarecare, Reeder. Un poliţist...

— Da, într-un fel. Dar nu de felul meu.

— Este angajatul băncii?

— Depinde de care bancă vorbeşti. Nu-i un prost, aşa cum pare. Ştiu că ieri s-a dus să vorbească cu Jeff Legg. Un om de-al meu l-a urmărit, pentru că eram curios să văd ce va face. Ştie despre Jeff mai mult decât ai crede.

Când Johnny se despărţi de Craig, Reeder dispăruse. Când ajunse, însă, în Piccadilly Cucus, îl văzu aşteptând, răbdător, autobuzul. Vehiculul sosi, iar Reeder urcă în mod automat. Johnny privi tăbliţa care arăta destinaţia autobuzului: Victoria Station.

— Ciudat! Ce-o fi căutând acolo? se întrebă Johnny, mirat.

Deoarece ştia că, pentru a ajunge în Horsham, adică la vila Hyacinth, trebuia să iei trenul din gara Victoria.

21

Reeder coborî, într-adevăr, la gara Victoria, luă un bilet dus-întors pentru Horsham şi cumpără două ziare, „Economist” şi „Avicultura” îşi căută un compartiment gol şi se aşeză într-un colţ. Până ajunse în Horsham, urmări, alternativ, fluctuaţiile bursei şi particularităţile diferitelor rase de găini.

Deşi în gară erau două maşini, Reeder rămase surd la ofertele şoferilor şi, servindu-se de umbrelă ca de un baston, porni pe strada care ducea la vila Hyacinth.

Peter Kane stătea în salon, fumând gânditor, când intră Barney şi-i spuse:

— A venit un bătrân care vrea să te vadă. Nu-l cunosc, zice că-l cheamă Reeder.

— Reeder! exclamă Kane Ce fel de om este?

— Un bătrân, prea neîngrijit ca să fie poliţist. Seamănă cu unul din aceia care repară orgile din biserici.

Descrierea nu era prea departe de adevăr, după câte ştia Peter.

— Adu-l aici şi ţine-ţi gura. Să ştii că-i poliţistul cel mai poliţist care a fost şi va fi vreodată!

— Adevărat? întrebă Barney, neîncrezător.

— Unde-i Mara?

— În budoar, răspunse Barney, foarte încântat că făcuse referire la budoarul Marei. Scrie scrisori. I-a scris una lui Johnny, care începe aşa: Dragul meu...

— De unde ştii?

— Fiindcă am citit-o. Ştiu să citesc...

— Adu-l pe Reeder, îl întrerupse, ameninţător, Kane. Şi ţine minte, dacă îmi citeşti scrisorile, te distrug! Şi nu mai sta la discuţii! Du-te!

Barney ieşi, mârâind ameninţător, aşa cum făcea de fiecare dată când era certat. Imediat intră Reeder, cu pălăria într-o mână şi cu umbrela în cealaltă. Pe figură avea expresia unei profunde tristeţi.

— Bună ziua, domnule Kane. Ce dimineaţă plăcută! Păcat că staţi în casă. Dacă aş avea o grădină cu trandafiri...

— Vreţi să vorbim în grădină? Poate că-i mai bine...

Barney, care asculta la uşă, mormăi ceva.

— Ieri am fost într-o grădină, spuse Reeder.

— Unde anume, domnule Reeder?

— Într-un sat, pe malul mării. Un adevărat rai pe pământ. Un loc pe care un om inteligent şi-l alege ca să-şi petreacă convalescenţa...

— L-aţi vizitat pe Jeff Legg? Luaţi loc, vă rog.

Şi Peter se aşeză pe banca de marmură pe care, cu câteva zile mai înainte, meditase Johnny asupra nefericirii sale.

— Nu, mulţumesc, răspunse Reeder, sufăr de reumatism. Prefer să mă plimb, domnule Kane.

Apoi, privind către palierele care împărţeau grădina, adăugă:

— Nu-mi plac oamenii care trag cu urechea. Uneori, aud mai mult decât trebuie. Am auzit, de exemplu, de un domn, care, din spatele unui tufiş, a auzit cine era în realitate ginerele lui. N-a fost bine pentru el să ştie lucrul acesta.

Peter ştia despre ce vorbeşte, dar se făcu a nu înţelege.

— Domnule Reeder, vă sunt îndatorat pentru ajutorul dat fiicei mele...

Reeder îl întrerupse, exclamând entuziast:

— O fată atât de drăguţă! Şi pasionată de avicultură! Rareori întâlneşti femei care să se intereseze de avicultură...

Ajunseră într-un loc unde era imposibil să-i audă cineva. Peter, care bănuia că vizita ascundea ceva important, aştepta ca Reeder să vorbească. Dar Reeder îşi continuă ideile:

— Bărbatul despre care vă vorbeam, aflând că ginerele lui este un ticălos, era într-o situaţie dificilă. Avea un trecut dubios şi ajunsese la o viaţă onorabilă, dând dovadă de multă abilitate. Ce-ar fi dacă am presupune că acest om a transmis domnului Emmanuel Legg ştirea că, la o anumită oră, într-o anumită cameră, parcă numărul 13, domnul Gray se va întâlni cu domnul Reeder, pentru a-i transmite unele informaţii, în baza cărora fiul lui Emmanuel Legg va nimeri la puşcărie pentru mulţi ani? Dacă am presupune că omul nostru a imitat scrisul unuia dintre tovarăşii lui Legg, făcându-l pe acesta să intre în Astoria pe scara exterioară şi să-l împuşte pe cel pe care-l credea că-i Johnny Gray, iar în realitate era chiar fiul lui? Ce credeţi, în acesta caz: a acţionat omul nostru cu cap?

Peter nu răspunse, iar Reeder continuă:

— A făcut, oare, bine că s-a dus la hotelul în care fusese fiica lui şi a lăsat pe podea o bucată de hârtie, iar domnul Jeff Legg a crezut că doamna se va întâlni cu Johnny Gray în camera 13, la ora nouă şi jumătate? Recunosc faptul că omul nostru a reuşit să-l aducă pe Jeffrey Legg în locul dorit, la momentul dorit, fiindcă, bineînţeles, Jeffrey s-a dus la Astoria să-şi surprindă soţia în flagrant delict. Dar, domnule Kane, trebuie să recunoaştem că amicul nostru a fost foarte imprudent, pentru că Jeffrey putea fi

ucis... Iar dacă scrisorile ajungeau în mâna poliţiei, amicul de care vorbeam ar fi fost arestat pentru crimă...

Îşi scutură praful de pe mâneca pardesiului şi continuă:

— Evenimentele au luat un aspect tragic. Jeff era întors cu spatele, Emmanuel n-a fost văzut când a plecat de la club, şi doar pe baza unui mărturii false n-a fost arestat Johnny Gray.

— Johnny n-a fost acolo, spuse, brusc, Peter.

— Ba a fost. Vreiţi să admiteţi că a fost? Altfel, întreaga mea speculaţie se prăbuşeşte, iar un om de profesia mea refuză să recunoască drept eronate propriile-i deducţii.

— Johnny şi-a petrecut seara cu un inspector de poliţie. Cel care a fost la Astoria era dublura lui.

— Cine ştie? murmură Reeder. Oamenii seamănă între ei mai mult decât credem, ca găinile.

Privi spre cer, ca şi cum aştepta să-i vină inspiraţia şi adăugă:

— Domnul Jeffrey Legg v-a făcut mult rău este evident, un om fără principii şi fără onoare, şi merită cea mai rea soartă...

Peter aştepta, tăcând. Pe neaşteptate, pentru prima dată, Reeder îl privi în ochi.

— Aţi auzit multe despre Jeff Legg, nu-i aşa, domnule Kane? Ştiu că, după acea întâmplare extrem de neplăcută, nu pot aminti de el fără să produc o nouă durere, dar nu credeţi că aţi aduce un serviciu societăţii dacă...

— Dacă l-aş turna? îl întrerupse, liniştit, Peter. Nu ştiu nimic despre Jeff Legg, decât că-i un ticălos. Dar dacă aş avea cheia locului în care îşi imprimă bancnotele, dacă aş avea dovada vinovăţiei lui...

— Ce-aţi face? întrebă Reeder, văzând că Peter se oprise.

— Nu v-aş spune nimic, zise, hotărât, Kane. Aşa ceva nu se face.

Reeder oftă adânc. Îşi scoase ochelarii, îi şterse cu batista, şi vorbi din nou, abia după ce şi-i puse pe nas.

— Este mare lucru, domnule Kane, să-ţi păstrezi principiile. Mă gândeam că oamenii se aseamănă cu găinile. Anumite rase de găini nu se amestecă cu altele, stau doar între ele, chiar dacă se bat şi se ciupesc. Fiica dumneavoastră se simte bine?

— Mulţumesc, se simte foarte bine. Credeam că va suferi mult, dar...

În acest moment, pe scara dinspre terasă apăru chiar cea despre care vorbeau. Peter îi făcu semn cu mâna.

— Îl cunoşti pe domnul Reeder?

— Bineînţeles, răspunse, bucuroasă, Mara. Ştiţi că aproape m-aţi convins să mă apuc de avicultură?

— Se pot face în viaţă, lucruri şi mai rele, răspunse, serios, bătrânul. Sunt puţine femei care se interesează în mod inteligent, de asemenea lucruri. De obicei, bărbaţii se ocupă de găini.

Peter îl privi atent. În tonul bătrânului investigator era o ironie subtilă, avea în ochi o expresie neaşteptată, încât înţelese, într-o clipă, mai mult din firea acestui om ciudat, decât în tot timpul cât stătuseră de vorbă. Se hotărî şi făcu un pas îndrăzneţ:

— Ştii, Mara, domnul Reeder este un poliţist însărcinat de Banca Angliei cu capturarea celor care difuzează bancnote false.

— Poliţist! exclamă, surprinsă, fata.

Reeder se grăbi s-o corecteze.

— Nu sunt poliţist, domnişoară Kane. Sunt un investigator, nu un poliţist. N-am arestat un om în viaţa mea...

— Oricum, zâmbi Mara, nu semănaţi a poliţist.

Reeder scoase un portofel din buzunar şi-l deschise. Înăuntru era un teanc de bancnote, prinse cu un elastic. Văzându-l Peter tresări.

— Aveţi curaj să umblaţi cu atâţia bani!

— Ce curaj, protestă investigatorul, sunt un om timid, un fricos...

Extrase din portofel o bancnotă şi i-o întinse lui Peter. Acesta o privi şi spuse:

— E o bancnotă de cinci lire. Şi?

Reeder îi întinse o altă bancnotă, de o sută de lire.

— Vreţi să mi le schimbaţi?

Peter îl privi surprins.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am întrebat dacă vreţi să mi le schimbaţi. Dar, poate, nu aveţi mărunt. Aveţi dreptate, nu se ţin în casă asemenea sume...

— Ba da, vi le schimb cu plăcere.

Peter scoase portofelul, dar Reeder îl opri cu un gest.

— Sunt false.

— Nu se poate, exclamă Peter.

Luă o bancnotă, o frecă între degete, îi privi filigranul în lumină... Bancnota era bună, existau toate semnele care deosebeau o bancnotă bună de una falsă. Voia să-şi umezească un deget cu salivă, dar Reeder îl opri.

— E inutil, rezistă şi la proba asta.

— Şi chiar este o bancnotă falsă?

Anchetatorul dădu din cap. Peter mai examină o dată bancnota. Văzuse multe bancnote false, dar aceasta era perfectă.

— Aş fi schimbat-o fără nici o grijă... Şi celelalte sunt false?

— Da.

— Şi cum le deosebiţi de cele adevărate? întrebă Mara.

Înainte de a primi răspunsul, în mintea ei se făcură unele legături şi bâlbâi, uimită:

— Jeffrey Legg! Doamne!

— Da, a fost de acord Reeder. Nu avem dovezi împotriva lui, dar, poate, vom găsi...

Se întoarseră la bancă, dar Reeder nu vorbi decât după ce privi prin toate tufişurile.

— Vă voi spune câteva cuvinte, domnule Kane, pentru că sunt convins că puteţi să mă ajutaţi, cu toate principiile dumneavoastră. Doar doi oameni pe lume pot desena aceste bancnote şi doar unul singur poate fabrica hârtia. Imprimarea poate s-o facă oricine are cunoştinţe în domeniu. Cei doi oameni despre care v-am vorbit sunt Lacey şi Burns. Au fost arestaţi ca falsificatori, au fost eliberaţi acum zece ani şi, de atunci, n-au mai fost văzuţi. Celălalt, este un fabricant de hârtie, care a lucrat la monetărie şi a fost condamnat la şapte ani de muncă silnică pentru că a furat hârtie specială pentru bancnote. Şi el a fost eliberat de mult timp şi a dispărut.

— Lacey şi Burns? Am auzit de ei. Pe celălalt cum îl cheamă?

— Jennings.

— N-am auzit de el.

— Vă cred, pentru că-i tipul de delincvent greu de identificat şi de întâlnit. De altfel, nu-i un delincvent în sensul obişnuit al cuvântului. Mai mult ca sigur, s-a instalat pe continent, deoarece, pentru a fabrica hârtie, este nevoie de maşini complicate, moderne. N-ar avea unde s-o facă în Anglia. În Anglia, însă, sunt imprimate bancnotele.

— Unde? întrebă, cu nevinovăţie, Mara, şi, pentru prima dată, îl văzu pe Reeder zâmbind.

— Vreau să-l arestez pe şeful bandei. Aş putea s-o fac oricând, pentru bigamie, dar n-o voi face, pentru că vreau să-l arestez pe falsificator, nu pe bigam.

Se auzi o tuse şi apăru Barney.

— Vrea cineva să-l vadă pe domnul Emmanuel Legg?

— Eu, nu, răspunse hotărât Reeder, şi nici domnişoara. Veţi rămâne singur, domnule Kane.

22

Peter Kane intră în salonul în care-l aştepta Legg, privind tablourile de pe pereţi. Vizitatorul se întoarse şi-i surâse omului pe care îl ura.

— Nu credeam că mai pui piciorul pe aici, începu Kane, cu un calm ameninţător.

— Nu? De ce? Şi eu care voiam să lămurim lucrurile...

— N-avem ce lămuri. Cu cât pleci mai curând, cu atât mai bine pentru tine!

— Dacă aş fi ştiut că fata de care s-a îndrăgostit Jeff este fata ta, l-aş fi oprit. Băiatul a fost crescut cinstit, şi nu te cunoştea. Ciudat, câtă lume nu-l cunoaşte pe Peter Kane! Crezi că fiul meu s-ar fi căsătorit cu fiica omului care i-a trădat tatăl? Acum, lucrul este făcut şi nu mai poate fi desfăcut. Fata îl place, băiatul o place.

— Când termini de făcut pe bufonul, sper să pleci, îl întrerupse Peter. Nu-mi place să râd înainte de masă!

— Nu? Dar după? N-am venit la momentul potrivit. Să vorbim despre afaceri, dragă Peter.

— N-am afaceri cu tine! îl întrerupse stăpânul casei, deschizând uşa.

— Graba este punctul tău slab, dragul meu, răspunse Legg, fără să se mişte. Nu trebuie să te enervezi. Eu mi-am pierdut odată capul, am tras într-un poliţist, şi mi-au dat cincisprezece ani. Cincisprezece ani în care tu ai trăit în lux, primind vizitele domnilor din vecinătate, făcându-i să creadă că eşti un om cinstit... Vreau să-ţi cer o favoare.

— Să vedem despre ce e vorba.

— Un lucru simplu. Vă invit, pe tine şi pe Johnny, să veniţi şi să luăm masa, împreună cu Jeff, iar la masă să lămurim, raţional, lucrurile. Nu vrei ca fiica ta să apară în faţa tribunalului, nu? Un proces de divorţ este necesar, chiar dacă Jeff este căsătorit cu o altă femeie. De altfel, băiatul nici nu-i căsătorit. Nu-mi puteam închipui că tocmai tu puteai crede în povestea căsătoriei cu Lila. Toate femeile de felul ei spun acelaşi lucru, din vanitate, dragă Peter!

— Poate de data asta este vorba de vanitatea funcţionarului de la biroul de stare civilă, care a încheiat actul de căsătorie, şi a martorilor care l-au semnat. Am o copie după act, dacă vrei, ţi-l arăt.

Surâsul nu dispăru de pe figura lui Legg.

— Ce om tare eşti! exclamă admirativ. Chiar dacă Jeff este căsătorit, fiica ta va trebui să apară în faţa tribunalului, pentru a anula căsătoria. Şi, cât timp nu face asta, nu se poate căsători cu altul! Căsătoria nu va fi anulată până când fiul meu nu va fi denunţat pentru bigamie, iar tu vei face asta, draga Peter, ca să nu afle toată Londra cât de tâmpit ai fost! Ascută-mi sfatul, veniţi să vorbim, tu, Johnny...

— De ce să vină şi Johnny? Nu te mulţumeşti cu mine?

— E una din părţile interesate, spuse, cu subînţeles, Legg. Mă întreb dacă nu-l interesează şi altceva, în afara Marei...

În faţa cinismului lui Legg, Kane făcu un efort puternic să se stăpânească.

— Nu discut cu tine despre Mara. Bine, voi discuta cu tine şi cu falsificatorul tău! Cred că Johnny va accepta să vină şi el. Nu văd, însă, cum veţi reuşi voi doi să faceţi un lucru pe care legea nu-l poate face.

— Îţi voi arăta cum. Adevărul este că Jeff şi-a dat seama că a făcut o greşeală. Credea că s-a căsătorit cu fiica unui om respectabil, iar când a aflat cine eşti în realitate, a rămas uluit. Mi-a reproşat că nu l-am avertizat la timp.

— Nu ştiu ce vrei să înscenezi, dar n-o să-ţi meargă! Unde vrei să ne întâlnim?

— Ce-ar fi să mergem la Astoria? Chiar în camera în care s-a întâmplat nenorocirea?

— Camera în care l-ai împuşcat pe fiul tău?

O clipă, Legg îşi pierdu siguranţa. Faţa i se acoperi de pete roşii.

— Eu l-am împuşcat pe fiul meu? Eu? Dragă Peter, ai visat sau bătrâneţea te-a sclerozat! Eu să-l împuşc pe fiul meu!

— Las-o baltă! Bine, voi veni la întâlnire.

— Şi Mara? întrebă, ezitând, Legg.

— Mara n-are de ce pune piciorul la Astoria. Dacă ţi-ai închipuit măcar o clipă aşa ceva, eşti nebun! Nici pentru Johnny nu garantez. Va face ce crede el de cuviinţă. Eu voi veni.

— Atunci, joi e bine?

— Orice zi e la fel de bună. La ce oră?

— La opt şi jumătate mâncam ceva şi stăm de vorbă. Îţi aminteşti de prânzul pe care l-am luat înainte de a sparge casa de bani de la South Bank? Acum vreo douăzeci de ani... Atunci te purtai corect, pentru că banii erau la mine! Nu să umfli două sute de mii şi să spui că erau doar o sută douăzeci de mii!

De data asta, Peter Kane se duse la uşă şi-i făcu semn lui Legg să iasă. Legg înţelese că nu era cazul să exagereze. Deveni brusc serios, dar seriozitatea nu-l înşelă pe celălalt.

— Vezi, Peter, vreau să lămurim un lucru. Am îmbătrânit, vreau să plec în străinătate, împreună cu fiul meu. Este un băiat frumos, va întâlni şi alte femei... N-ai decât să crezi ce vrei, dar Jeff este necăsătorit!

Peter se mulţumi să zâmbească batjocoritor, iar Legg continuă:

— N-ai decât să râzi, dar ăsta-i adevărul. S-a căsătorit cu Lila, după cum ai aflat. Dar te-ai uitat şi în registrul de divorţuri? A divorţat după un an. Apoi Lila s-a plictisit de amantul ei şi s-a întors la Jeff. Tu, care le ştii pe toate, interesează-te. Vorbeşte şi cu Reeder...

— Dacă vrei, vorbeşte-i tu. E în grădină.

De abia pronunţase cuvintele, că Peter regreta deja. Legg tăcu un moment, apoi spuse cu amărăciune:

— Reeder este în grădină... A venit să te facă să cânţi? Dar n-ai ce spune.. Ce vrea?

— De ce nu-l întrebi chiar pe el?

— Tipul ăsta îşi petrece viaţa trecând dintr-o grădină în alta, mormăi Legg.

Cine l-ar fi auzit, ar fi crezut că singurul lucru care i s-ar fi putut reproşa lui Reeder ar fi fost pasiunea pentru horticultură.

— Ieri, de exemplu, a fost la mine. Ţi-a spus? L-a plictisit de moarte pe bietul Jeff. Îţi cam place tovărăşia poliţiştilor... Ce mai face vechiul prieten Craig? E normal, eu sunt un hoţ... Tu nu... Deci, am spus că ne întâlnim joi. Mai sunt şase zile...

— Bine, joi să fie!

Când Peter se întoarse pe peluză, Reeder şi Mara stăteau de vorbă. Le povesti ce discutase cu Legg, iar investigatorul observă, dând din cap:

— Mă tem că acest domn nu prea spune adevărul. N-a existat nici un divorţ între Lila şi Jeff. M-am interesat la tribunal. Cred că acea cină, la clubul Astoria, va fi foarte interesantă... Sunteţi sigur că domnul Legg nu m-a invitat şi pe mine?

Şi, pentru a doua oară, Peter văzu în ochii decoloraţi ai investigatorului, un licăr de ironie...

23

Emmanuel Legg avea multe de făcut la Londra. Închiderea temporară a clubului întrerupsese distracţia membrilor, marea parte a acestora având motive să evite vizita unor poliţişti prea curioşi. Stevens, portarul, se întorsese la postul său, deşi, după părerea lui Legg, comportarea sa în seara în care fusese rănit Jeff, fusese suspectă. Pe de altă parte, Stevens era un om de încredere şi a renunţa la serviciile sale, fără un motiv serios, nu era recomandabil.

Spre surpriza lui Legg, Stevens, pe care voia să-l concedieze, luase iniţiativa, anunţând că pleacă, dacă nu se fac schimbări de personal. Personalul în cauză era Benny, liftierul.

Benny vorbise, era explicaţia dată de Stevens, şi nu voia să aibă de-a face cu spioni.

— A vorbit şi el cu mine, zâmbi Legg. Mi-a spus, de exemplu, că ai căutat să-l acoperi pe Johnny Gray.

— Şi ce-i rău în asta? Gray este unul dintre membri, răspunse agresiv Stevens. De unde să ştiu eu pe care membri trebuie să-i ajut şi pe care nu? Bineînţeles că am încercat să-l ajut pe căpitan. Era normal s-o fac, era datoria mea.

Discursul lui Stevens nu era lipsit de logică, aşa că Benny a fost înlocuit.

Într-o zi, la ieşirea din ascensor, Emmanuel văzu pe covor urme încă umede şi întrebă:

— A intrat cineva de curând? Ale cui sunt urmele?

— A, sunt ale mele, a răspuns, fără ezitare, portarul. Am ieşit să chem un taxi pentru Monty Ford.

— Şi nu există ştergător?

Stevens nu răspunse.

Emmanuel trebuia să lămurească, printre altele, problema casei din Berkeley Square. Deşi nu se mai ocupa de furturi sau lucruri de felul ăsta, nu renunţase să câştige bani prin mijloace mai mult sau mai puţin suspecte. Închiriase casa, cu banii lui, complet mobilată, pentru un an. Intenţiona să facă acolo o casă de jocuri de noroc. Din nefericire, proprietarul, care avea o colecţie de picturi şi bijuterii vechi, ştia câte ceva despre noul locatar, un om de paie al lui Legg, şi anulase contractul. Chestia îl costase pe Legg o mie de lire, iar lui nu-i plăcea să risipească banii.

Când a plecat de la club, se făcuse noapte. Voia să doarmă în Londra şi să plece cu primul tren de dimineaţă, pentru a-şi vedea fiul, încă în convalescenţă. Plouase, strada era goală când ieşi de la Astoria, ridicându-şi gulerul pardesiului.

Făcuse câţiva paşi când, un om care stătuse ascuns lângă o uşă, trecu în faţa lui, împiedicându-l să meargă mai departe. Legg băgă mâna în buzunar, dar necunoscutul îi vorbi, cu o voce care i s-a părut ciudat de cunoscută:

— Lasă artileria, Legg!

Emmanuel se străduia să-i vadă figura, dar întunericul era prea mare

— Cine eşti?

— Un vechi prieten. Doar n-ai uitat timpul petrecut la ţară! Chiar şi acum, când trec pe lângă un paznic, duc mâna la pălărie.

Legg îşi aminti:

— Te recunosc, eşti Fenner!

— Bineînţeles că sunt Fenner, cine altul? Te-am aşteptat, Emmanuel Legg. Îţi aminteşti că la Dartmoor am fost biciuit? Cincisprezece lovituri... Tu n-ai fost biciuit. Nu-i un lucru prea plăcut... Când m-au dus în celulă, am rămas în pat o săptămână. Tot timpul acela m-am gândit cam aşa; n-ar fi mult câte o mie de lire pentru fiecare lovitură, şi ar fi normal ca omul care a făcut să fiu biciuit să-mi dea banii...

Legg rânji.

— Un şantaj? Şi vrei doar cincisprezece mii de lire!

— Cu cincisprezece mii de lire se pot face multe lucruri. Aş putea pleca în străinătate, mi-aş putea cumpăra o casă la ţară...

— Nu vei primi de la mine nici un ban! Şi acum, lasă mă în pace!

Şi se îndreptă spre adversar. Acesta se dădu la o parte, văzând ce ţinea în mână. Legg plecă, fără să-l piardă din ochi pe Fenner.

— Ce să zic, Legg, ai un pistol frumos... Dar, cine ştie, poate ne mai întâlnim, când n-o să-l mai ai la îndemână...

Lui Legg îi trecu o idee prin cap şi se întoarse.

— Auzi, Fenner, ce rost are să ne certăm? Nu eu am făcut să fii biciuit. Erau încă cinci-şase persoane care au văzut că l-ai atacat pe paznic.

— Dar acele cinci-şase persoane n-au vorbit, răspunse ironic Fenner. Numai tu!

Legg răspunse, după o scurtă tăcere:

— Oricum, este o poveste veche. Cincisprezece mii de lire reprezintă o sumă prea mare, nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Dacă vrei îţi dau două sute de lire.

— Atunci, dă-mi-le chiar acum!

— N-am bani la mine. Spune-mi unde te găsesc şi-ţi trimit banii mâine dimineaţă.

Fenner ezita. Nu crezuse că va obţine ceva, iar faptul că duşmanul lui cedase, îl neliniştea. În cele din urmă, răspunse:

— La dormitorul public din Wimborne Street, Pimlico.

— Sub ce nume?

— Fenner, răspunse celălalt, evaziv.

— Bine, mâine la zece vei avea banii. Eşti un prost, Fenner, că te cerţi cu mine. Ai putea să câştigi nu cincisprezece mii, ci douăzeci de mii de lire!

— Cum?

Din sufletul lui Fenner părea să fi dispărut toată ura. Legg îi răspunse, fără ezitare:

— Este o casă, în Berkeley Square, numărul 973... Ai înţeles?

Într-un asemenea moment, îşi amintise de problemele lui. Ştia că, în acele zile, casa era nelocuită, era doar un îngrijitor la parter.

— Aşteaptă-mă aici.

Se întoarse la club, merse în biroul său şi scoase dintr-un sertar o legătură de chei, dublurile cheilor din Berkeley Square, pe care le făcuse în perioada cât avusese originalele. Când coborî, Fenner îl aştepta în locul în care îl lăsase.

— Uite cheile. Casa-i goală. Un om al nostru a avut cheile şi a reuşit să facă copii după ele. Într-o casă de bani sunt bijuterii de vreo opt mii de lire. Argintărie câtă vrei, de mare valoare...

Fenner se juca cu cheile.

— De ce nu te duci tu?

— Nu-i genul meu. Încerc să merg pe drumul drept... Vreau partea mea. Să nu crezi că te ajut pe gratis. Ai timp, noaptea asta sau mâine, să dai lovitura. Apoi, se întorc locatarii...

— Şi de că-mi dai afacerea tocmai mie? întrebă Fenner, încă bănuitor.

— N-am pe nimeni la îndemână. Să-ţi mai spun ceva: bijuteriile s-ar putea să fi fost depuse la bancă... Argintăria, însă, e sigură. Nu mă gândisem la tine, dar sunt convins că voi primi partea mea.

— O vei primi, fii sigur, îl întrerupse Fenner. Poate fac o prostie că mă bag în afacerea asta, ştiind ce fel de om eşti, dar îmi asum riscul. Dacă-mi faci vreo figură, te omor!

— Dragul meu, sunt mai mult de patruzeci de inşi care-mi vor viaţa. Dacă nu vrei afacerea, las-o! Mâine îţi voi trimite două sute de lire, şi cu asta, gata! Dă-mi cheile!

— Mă mai gândesc, spuse Fenner, şi dispăru în întuneric.

Era unu noaptea, iar Emmanuel Legg se întoarse din nou la club.

— Au plecat toţi, Stevens?

— Au mai rămas un domn şi o doamnă, la numărul 8. De la ora 9 se tot ceartă. Or fi terminat la ora asta...

— Dă-mi legătura la mine în birou.

În spatele mesei portarului era comutatorul telefonic. Stevens introduse două fise.

Legg avea câţiva prieteni printre detectivii de la Scotland Yard. Cunoştinţe cam costisitoare, dar care se puteau dovedi utile. În acea noapte, Emmanuel avu noroc, îl găsi la birou pe sergentul Shilto. Se produsese o spargere într-un magazin de bijuterii, iar sergentul avusese de lucru.

— Dumneata eşti, Shilto? Aici Manileg.

Manileg era pseudonimul lui Legg, pe care-l folosea în asemenea afaceri delicate.

— Bună seara, domnule Manileg, răspunse sergentul. Ce doriţi?

Vocea lui arăta curiozitate, pentru că ştia că Legg nu telefona decât în caz de absolută necesitate.

— Vrei să dai lovitura? Un oarecare Fenner...

— Bătrânul puşcăriaş? L-am văzut pe stradă, vindea inele...

— Vrea să fure nişte argintărie, în Berkeley Square, 973. Stai prin apropiere, îl vei vedea când intră. Fii atent, pentru că-i înarmat. Dacă te grăbeşti, ajungi înaintea lui. Noapte bună.

După aceea, Legg aşeză receptorul în furcă şi zâmbi. Prostia majorităţii delincvenţilor era chiar amuzantă.

24

Peter Kane îi scrisese lui Johnny Gray despre invitaţia făcută de Emmanuel Legg, iar tânărul primise scrisoarea în cursul dimineţii.

Stătea pe canapea, îmbrăcat cu o haină de casă, ţinându-şi bărbia cu mâna şi gândindu-se. Parker, care se învârtea prin cameră, tăcea, pentru a nu-i deranja meditaţia. În cele din urmă, după ce a recitit scrisoarea, a rupt-o în bucăţi şi a aruncat-o la coş. Apoi se întoarse spre Parker. Avea obiceiul de a supune judecăţii servitorului său cele mai multe probleme, fie direct, fie sub forma unei parabole.

— Parker, dacă ai fi invitat la cină în vizuina unui leu, cum te-ai îmbrăca?

Parker îl privi gânditor, apoi răspunse:

— Un moment, domnule. Dacă sunt şi doamne, în haine de seară şi cravată albă. Am mai auzit şi altă dată de o astfel de cină. Când eram copil, în oraşul nostru a sosit un circ. Unul din numere consta într-o cină care avea loc în cuşca unui leu feroce. Îmi amintesc bine că dresorul era îmbrăcat în frac şi cu cravată albă... Adevărat, purta cizme.. Dar e imposibil ca un domn să poarte cizme la haine de seară. Acela era doar un dresor...

— Să presupunem că dresorul avea de rezolvat o problemă importantă, împreună cu leul. Ai crede potrivit să te îmbraci în armură? întrebă Johnny, fără să zâmbească.

Parker se gândi un moment.

— Atunci, domnule, ar fi vorba de un bal mascat. La care este permis orice fel de costum. Eu, personal, nu m-aş duce să cinez în cuşca unui leu, indiferent de modul în care m-aş îmbrăca.

— Acesta este răspunsul pe care-l aşteptam. Este lucrul cel mai înţelept pe care l-ai spus, de săptămâni întregi. Totuşi, nu-ţi voi urma sfatul, iar joi mă voi duce să cinez la clubul Astoria. Adu-mi ziarele de dimineaţă, n-am apucat să le citesc.

Johnny parcurse ziarele, indiferent la problemele politice care agitau Londra. Totuşi, o rubrică dintr-o pagină internă îi trezi interesul. La „ultimele ştiri" era relatată arestarea unui spărgător, prins în timp ce intra într-o casă din Berkeley Square. Arestatul declarase că se numeşte Fenner...

Tânărul clătină din cap. Nu se îndoia că hoţul era chiar acel Fenner pe care-l cunoştea. Întrucât arestarea avusese loc în timpul nopţii, amănuntele lipseau. Johnny, punând ziarul de-o parte, începu să se gândească. Sărmanul Fenner! Se va întoarce în acel infern. Cel mai rău era în închisoarea din Keytown... Dar Keytown era închisă, dacă era adevărat ce-i povestise Craig, că statul vânduse închisoarea.

Privind ceasul, Johnny văzu că era ora unsprezece, şi se ridică. Avea întâlnire cu Mara. Urmau să ia o gustate, apoi să meargă la un matineu. Peter îşi însoţea fiica. Urmau să se întâlnească în staţia Victoria.

De când se întorsese de la Dartmoor, Johnny nu avusese ocazia să vorbească, în linişte, cu Mara. Ziua promitea să fie o zi memorabilă...

În gară, a aşteptat un pic trenul, care avea o mică întârziere. În timp ce privea, distrat, călătorii şi feroviarii, observă un om care se ţinea după el.

Johnny avea acel al şaselea simţ, specific cercetătorilor, detectivilor şi hoţilor: simţea, înainte de a vedea, prezenţa cuiva, ca prin telepatie. Aşa că aşteptă ca necunoscutul, un bărbat prost îmbrăcat, să-i vorbească. Recunoscuse în el unul dintre deţinuţii pe care-i văzuse la Dartmoor, şi-şi aminti că fusese arestat odată cu Fenner, pentru acelaşi delict.

— Domnule Gray, v-am urmărit pentru că nu voiam să vă vorbesc pe stradă, începu necunoscutul, aparent cufundat în lectura ziarului şi vorbind fără să-şi mişte buzele.

Johnny îl aşteptă să continue, întrebându-se ce avea de comunicat, fiind însă convins că era ceva în legătură cu Fenner.

— Fenner a fost arestat! L-a vândut Legg. S-a dus să ia nişte argintărie dintr-o casă din Berkeley Square, iar Shilto îl aştepta.

— De unde ştii că l-a trădat Legg?

— El este, răspunse omul, fără să dea nici o justificare. Dacă aţi putea pune o vorbă bună pentru sărmanul Fenner, v-aş rămâne îndatorat...

— Cum aş putea pune o vorbă bună? În asemenea circumstanţe, n-aş putea face nimic nici pentru propriul meu frate... Dar voi face tot ce voi putea...

Sosi trenul. N-a fost nevoie să-i spună necunoscutului să se îndepărteze, pentru că acesta, cu perspicacitatea hoţului de meserie, văzuse că ochii lui Johnny se luminaseră şi observă şi cauza acestei schimbări, aşa că dispăruse. Johnny se grăbi s-o întâmpine pe Mara.

Frumuseţea Marei îl lovi ca un lucru nou, ca o surpriză delicioasă. Nu-şi amintea exact figura ei când era departe, iar

când o vedea, realitatea îi apărea superioară amintirii şi imaginaţiei.

În timp ce Mara urca în taxi, Peter îl luă deoparte:

— Cina cu familia Legg nu-mi pare lucru curat. Mesele cu prieteni nu sunt specialitatea lui Legg şi bănuiesc că-i ceva urât la mijloc. Să fii pregătit...

— Da. Şi mie mi se pare ceva suspect. Motivul iniţiativei este artificial, nu pot crede că ne întâlnim doar pentru a rezolva problema Marei.

Figura lui Peter se întunecă.

— Problema e uşor de rezolvat. Dacă ticălosul este vinovat de bigamie, va plăti în faţa justiţiei. Va fi neplăcut să fac reclamaţia în numele Marei, dar voi merge până la capăt!

După ce-şi salută fiica, plecă, iar Johnny urcă în taxi.

— Ce-aţi avut de vorbit? Îl văd gânditor... Poate că-i preocupat de soarta mea, dar nu are de ce. Eu sunt mulţumită...

— De ce? întrebă, indiscret, Johnny.

Ea se înroşi uşor.

— De ce... În primul rând pentru că nu-s măritată... Ideea acelei căsătorii îmi era odioasă. Dar tata a insistat... Şi când te gândeşti că a făcut totul pentru a mă căsători cu un om respectabil! Mă întreb dacă tu îţi dai seama de imoralitatea indiferenţei mele, ştiind că sărmanul tata a făcut atâtea lucruri ilegale...

— Totuşi, a fost un şoc teribil să afli...

— Da. Şocurile sunt ca loviturile: întâi te doare, apoi, încetul cu încetul, durerea trece. Sigur că nu-i plăcut să vezi lucrurile altfel decât erai obişnuit... De exemplu, când am aflat...

Se întrerupse, ezitând. Johnny continuă liniştit fraza:

— Când ai aflat că eram un delincvent, vrei să spui?

— Johnny, de ce-ai făcut aşa ceva? Un om cult, un gentleman! Tata avea o scuză. Mi-a povestit despre tinereţea sa, despre eforturile inutile de a se descurca... Banii câştigaţi necinstit nu-ţi aduc nici o bucurie, nu crezi? Dar nu sunt eu cea în drept să-ţi ţin lecţii şi nici nu-ţi cer ca în viitor să rămâi cinstit de dragul meu. Pentru că, Johnny, nu vreau să fac fapte bune, ca în cărţi, şi nu încerc să te salvez din greşeala ta...

— Dar sunt cinstit, protestă Johnny, zâmbind. Ai perfectă dreptate, n-am nici un motiv să încalc legea. Am fost victima unor împrejurări. Îţi voi povesti, peste câteva zile, de ce m-am depărtat de drumul drept. E o poveste ciudată, dar cam lungă.

Mara n-a mai făcut nici o aluzie la trecutul neplăcut, iar în timpul mesei s-a arătat bine dispusă. Privindu-i mâna, Johnny observă, cu satisfacţie, că-şi scosese verigheta şi o înlocuise cu un ineluş de aur cu o turcoază. O cunoscuse pe Mara la o sărbătoare sătească, o acţiune de binefacere, şi-i cumpărase ineluşul la un stand, fără să-l coste mare lucru. Nu valora mai mult de o liră, dar toate milioanele din lume n-ar fi putut să-i ofere bucuria de a-l vedea din nou în degetul Marei.

Odată terminată masa, discuţia se reîntoarse la lucruri neplăcute.

— Johnny, fii atent... Tata spune că Jeff Legg te urăşte. Crede că ambii Legg ar face orice ca să-ţi facă rău... şi mie...

Johnny se apleca spre ea şi-i spuse, cu voce scăzută:

— Mara, când totul se va termina, adică după ce căsătoria ta va fi anulată, mă vei voi, aşa cum sunt?

Ea îl privi drept în ochi şi dădu din cap.

Era un moment ciudat pentru a face o asemenea cerere şi de a o primi.

Iar Jeffrey Legg, care asistase, neobservat, la întâlnirea din gară, şi îi urmărise pe cei doi tineri, iar acum îi supraveghea de

pe coridorul restaurantului, înnebunea, înţelegând semnificaţia acestei scene.

25

În după-amiaza zilei de joi, Emmanuel Legg, ieşind din ascensorul de la Astoria, a fost salutat de portar şi s-a dus spre camera în care îşi avea biroul.

Timp de o jumătate de oră, rămase la birou, cu mâinile aşezate pe un dosar, cufundat în gânduri. În cele din urmă, apăsă pe un buton şi apăru, după câteva momente, şeful chelnerilor din club, un francez simpatic.

— Louis, ai pregătit totul pentru cina din seara asta?

— Da, domnule.

— Vreau cele mai bune vinuri. Ce avem mai fin!

— Cele mai bune, domnule Legg.

— Vom fi patru comeseni: maiorul Floyd, Johnny Gray, Peter Kane şi eu.

— Doamna nu va veni?

— Nu cred.

Când chelnerul ieşi, Legg încuie uşa şi se întoarse la birou. Părea că simte o adevărată plăcere trăgând sertarele şi scoţând dosare, pe care era scrisul lui Jeff. Jeff îi era drag ca lumina ochilor.

În cele din urmă se ridică, se duse spre un fişier fixat în perete şi trase unul din sertare. Fişierul se dădu la o parte, lăsând liberă

o uşă care, odată deschisă, dădea spre o scară ce ducea atât în sus, cât şi în jos. Lăsând uşa deschisă, Legg apăsă pe un întrerupător, aprinzând lumina pe scară, şi, după o scurtă ezitare, coborî. La capătul scării era o uşă care dădea în subsolul clădirii. Din interior venea un aer atât de încins, încât, un moment, nu putu să respire. În subsol nu erau mobile, cu excepţia unei mese şi a unui scaun, aşezate sub o lampă care le ilumina puternic. Lângă perete era un cuptor, de la care venea căldura insuportabilă. După câţiva paşi, Legg se simţi acoperit de sudoare.

La masă stătea un om diform, scund, dar cu membre foarte puternice. Când auzise cheia în broască, se întorsese spre uşă. Văzându-l pe Legg, se ridică şi-i ieşi în întâmpinare. Era metis. În afară de pantalonii do culoare stridentă, nu avea nimic pe el. Avea un aspect animalic, respingător.

— Cum funcţionează cuptorul, Pedro? întrebă prietenos Emmanuel.

Pedro mormăi nişte cuvinte de neînţeles şi, luând un vătrai, deschise uşa cuptorului. Legg îşi puse mâna în faţa ochilor, pentru a se proteja de flăcări.

— Închide-l!

După ce piticul se supuse, se apropie de gura cuptorului. În faţa acestuia era un fel de tavă de metal, pe picioare, la vreo şaptezeci de centimetri de podea. Deasupra ei era un tub, care părea, pentru cine nu cunoştea secretul subsolului, un tub de aerisire. Emmanuel ştia că duce până la acoperiş, iar scopul lui nu era aerisirea...

— Ai aprins un foc bun. Poţi să arzi şi un om.

— Poţi arde orice, nu şi un om! mormăi metisul.

— Ţi-e frică să nu fac vreo crimă? Nu-i cazul. Focul ăsta e în stare să topească şi arama...

— Aşa şi trebuie...

— Ultima oară, cum a funcţionat cuptorul?

Metisul dădu din cap, agitându-şi distrat mâinile enorme.

— Vineri, când a fost rănit şeful, prietenii mi-au trimis tot ce aveau, ştiind că va veni poliţia. Aşa că poliţiştii n-au găsit nimic.

— Foarte bine.

— Şeful a ordonat ca, timp de o săptămână, cuptorul să rămână aprins. Îmi e tare greu, domnule Legg. Mor de cald.

— Poţi să ieşi noaptea şi, de altfel, sunt săptămâni întregi când nu lucrezi. În seara asta avem nevoie de tine. Ţi-a spus Jeff?

Piticul, dădu din cap. Emmanuel ieşi, încuind uşa în urma lui. În contrast cu temperatura din subsol, casa scării părea o gheţărie. Urcă pe scară până la capătul ei de sus, unde era o altă uşă, şi bătu de două ori. După un timp, cineva bătu din interior, ca şi cum ar fi răspuns semnalului, apoi se deschise o ferestruică prin care un ochi bănuitor privi vizitatorul.

În cele din urmă, uşa se deschise, iar Legg intră într-o cămăruţă. Ocupantul era un om chel, cam de şaizeci de ani. Aspectul lui grotesc era datorat mai puţin staturii sale scunde sau îmbrăcămintei elegante, cât mai ales unui monoclu mare, pe care-l purta la ochiul drept.

În centrul camerei era o masă pe care se aflau tot felul de obiecte, de la un microscop la un vas plin cu biluţe negre. Sub veioza puternică se vedea un teanc de plăci de aramă, dreptunghiulare, la care lucra omuleţul. Mai ţinea încă în mână dalta de gravat.

— Bună ziua, Lacey, ce faci? întrebă Legg, cu acel ton binevoitor şi protector pe care-l foloseşte patronul unei întreprinderi faţă de lucrătorul favorit

— Bancnotele noi de cinci lire, răspunse gravorul. Jeff vrea să imprime o cantitate mare. Are minte, băiatul! Altul s-ar fi folosit

de fotografie. Ştiţi ce înseamnă asta: după ce se imprimă câteva sute de bancnote, încep să apară diferenţe. Gravura rămâne gravură. Închisorile sunt pline de proşti care au crezut că pot imprima bancnote cu un aparat de fotografiat şi o placă de zinc.

Lui Emmanuel Legg îi plăcea să audă laude aduse fiului său. Prin ochelarii lui groşi, examină teancul de plăci în lucru şi, cu toate că nu se pricepea la gravură, admiră fineţea lucrului pe care-l făcea falsificatorul.

În partea stângă a camerei era o deschizătură în perete, asemănătoare celei prin care lifturile aduceau hrana de la bucătărie la etajele superioare. Aici se termina tubul care pornea de la subsol, de lângă cuptor. Astfel, poliţia nu-l putea surprinde pe falsificator, care avea timp să distrugă orice obiect compromiţător, aruncându-l în subsol, unde Pedro îl vâra imediat în focul din cuptor.

— Şi asta-i tot ideea lui Jeff! Ce minte! spuse admirativ Lacey. Băiatul a redus riscul la minim. E o plăcere să lucrezi cu el.

— Pedro e la postul lui.

Gravorul zâmbi. Luă de pe masă o placă de aramă, o examină şi spuse:

— Vedeţi, asta-i o placă rebutată, a fost prea mult acid. Priviţi!

Se duse la capătul tubului, vârî mâna şi apăsă pe butonul unei sonerii. Se auzi un ţârâit îndepărtat. Dădu drumul plăcii în tub şi se auzi un alt clopoţel, sub masă.

— Acum, placa se topeşte, explică, satisfăcut, Lacey. Pedro face treburile aşa cum trebuie şi nu-i nici un risc. Ce lucruri a putut imagina Jeff! Mă credeţi, domnule Legg, că nici acum nu ştiu unde se imprimă bancnotele? Sunt convins că omul care le imprimă nu ştie unde sunt gravate plăcile.

Când se întoarse în birou, Emmanuel Legg era ca un tată mândru de urmaşul său. Închise fişierul cu grijă, apoi se duse în

camera 13. Masa era deja pregătită. În mijlocul mesei era un vas mare, plin cu trandafiri, iar cristalurile, foarte fine, de un fel pe care membrii obişnuiţi ai clubului nu le văzuseră niciodată.

După scurtă inspecţie, Legg se duse la portar.

— Domnule Legg, îl întrebă Stevens, de ce trebuie să spun membrilor că sunt ocupate toate camerele? L-am trimis acasă pe Lew Brandy, şi ştiţi că nu se uită la bani...

— Am invitat câţiva prieteni şi nu vrem să fim deranjaţi. Vine şi Johnny Gray... Nu mai face mutra asta! Dacă aş bănui că eşti omul lui, n-ai mai rămâne aici nici o clipă! Vine şi Peter Kane.

— Cred că lucrurile nu se vor desfăşura în linişte. Ce trebuie să fac? întrebă ironic Stevens. Să chem poliţia când începe scandalul?

— Cheamă-l pe prietenul tău din Toronto! replică scurt Legg.

Şi plecă spre casă, să se îmbrace pentru cină.

26

Johnny a fost primul care a sosit la Astoria, iar Stevens îl ajută să-şi scoată pardesiul şi-i şopti:

— V-aţi luat un pistol, căpitane?

— Nu-l mai port, Stevens. E un obicei periculos...

— Nu cred că sunteţi chiar atât de naiv, răspunse portarul.

— Cine a stat la puşcărie, face parte, ca membru de drept, din Asociaţia naivilor, spuse liniştit Johnny, aranjându-şi cravata. Ce-i pe aici?

— Nu ştiu, răspunse portarul, aplecându-se să lustruiască, cu o cârpă, pantofii clientului. Dar în camera 13 se întâmplă lucruri ciudate. Să nu staţi cu spatele la uşă...

Se auzi uşa ascensorului. Era Peter Kane, iar când acesta ajunse lângă el, îi repetă în şoaptă ceea ce îi spusese portarul.

— Nu cred că vor încerca ceva, murmură Peter, dar dacă va fi aşa, cred că infirmierul de la spitalul Charing Cross va spune unei persoane pe care o cunosc: iar aţi ajuns aici?

După cum bănuia Johnny, cei doi Legg îşi aşteptau oaspeţii în camera 13. Tăcerea care urmă, după ce intraseră toţi în cameră, era neplăcută. Cel care o întrerupse a fost Emmanuel.

— Sunt încântat să te văd, Peter, spuse el, fără să întindă mâna fostului său tovarăş. Vechi prieteni ca noi ar trebui să se

întâlnească mai des. Iată-l pe fiul meu, Jeffrey. Cred că v-aţi mai întâlnit...

Şi Legg zâmbi.

— Aşa este, răspunse Peter impasibil, privindu-l pe Jeff, ce părea că se restabilise de pe urma rănii care era să-l coste viaţa.

— Să stăm jos, propuse Emmanuel. Stai aici, Johnny.

— Prefer să stau lângă fereastră. E întuneric şi vreau să văd ce mănânc, răspunse Gray, şi se aşeză pe locul pe care şi-l alesese.

Peter, fără să aştepte, se aşeză în stânga lui. Emmanuel, puţin dezorientat de acest început, nu prea potrivit cu planurile lui, se aşeză pe locul rezervat lui Johnny. Gray surprinse un schimb de priviri între cei doi Legg şi mai observă că pe dulapul de lângă el nu erau aşezate farfuriile care ar fi trebuit să fie acolo. Se întreba, ce pericol ar putea să-i ameninţe din acea parte a camerei?

Dintr-un colţ al dulapului, până la colţul camerei, atârna o perdea grea, albastră, care, după câte îşi dădea seama, acoperea uşa ce comunica cu camera 12. Peter, care cunoştea mai bine Astoria, ştia că numărul 12 era o sală de joc, iar cele două camere formau un apartament.

— Acum, băieţi, nu-i nevoie să pălăvrăgim, spuse vesel Emmanuel. Suntem la masă şi nu avem altceva de făcut decât să găsim o soluţie pentru a păstra un nume imaculat fiului meu.

— Părerea mea este că trebuie mai mult decât o cină, ca să redai strălucirea unei reputaţii murdărite, mârâi Peter.

— Ce cuvinte! îşi exprimă Emmanuel admiraţia. E vina mea că nu sunt în stare să vorbesc astfel. Am avut doar tot timpul să studiez, cât am stat la Dartmoor. Tu n-ai fost la puşcărie, nu-i aşa?

Peter nu răspunse, iar Jeffrey interveni:

— Ascultă, Peter. O să joc cu cărţile pe faţă: îmi vreau nevasta!

— Ştii mai bine decât mine unde-i Lila, răspunse Kane. Nu mai este servitoarea mea.

— Nu vorbesc de Lila. M-am însurat cu Lila, e adevărat, dar era deja măritată. Pot demonstra asta.

Discuţia se întrerupse, intrase chelnerul cu supa.

— Ce vin doriţi, domnule? îl întrebă pe Peter.

— Acelaşi pe care-l bea domnul Legg.

Emmanuel Legg râse batjocoritor.

— Crezi că vreau să te otrăvesc? Ce om suspicios!

— Apă, răspunse Johnny, când chelnerul ajunse la el.

— Eşti abstinent, Johnny? Foarte bine. Un tânăr care are meseria ta trebuie să-şi păstreze mintea limpede. Eu vreau şampanie, Fernando. Nu-i nimic mai potrivit decât şampania, pentru a avea un moral ridicat. La fel şi pentru maiorul Floyd.

Când a fost adus vinul, Peter a urmărit atent fiecare mişcare a chelnerului. Emmanuel îi spuse acestuia:

— Deocamdată, nu mai avem nevoie de nimic, Fernando.

După ce chelnerul ieşi, Johnny avu senzaţia că a auzit cheia răsucindu-se în broască.

— Suntem închişi aici? îl întrebă, pe un ton glumeţ, pe Emmanuel, care-i răspunse:

— De ce să fim închişi aici? Crezi că mi-e frică să nu vă pierdem, aşa cum ţi-e ţie frică să n-o pierzi pe Mara?

Johnny bău câteva înghiţituri de apă, fără să-i piardă din ochi pe cei care stăteau în faţa lui. Vedea, în acelaşi timp, şi dulapul, şi se întreba ce mister poate să ascundă o mobilă cu un aspect atât de nevinovat. Era un dulap ca oricare altul. În partea de jos avea două uşi. I se părea, se întreba Johnny, sau într-adevăr uşile erau uşor întredeschise?

— De ce te-ar impresiona faptul că suntem închişi? N-ai mai fost închis? întrebă Emmanuel, care, se pare, era responsabil de

conversaţie. Ultima oară ai luat trei ani. Cu cât te-ai ales prima dată?

— Atunci a fost prima dată, răspunse liniştit Johnny.

Legg se gândi, scărpinându-şi bărbia:

— Ai fost la Keytown, Johnny? Pe tine te întreb degeaba, Peter. Tu n-ai fost nici la Keytown, nici în altă închisoare. Eşti prea abil!

— Să vorbim, mai bine, despre altceva, interveni Kane. Despre povestea privind altă căsătorie a Lilei. De fiecare dată când am încercat să vorbim, ai inventat altă poveste. Vreau să-ţi spun ceva, în amintirea timpurilor trecute. Te-ai comportat ca un ticălos şi ai fost mai aproape de moarte decât crezi, pentru că, dacă planul tău ieşea aşa cum voiai, te omoram ca pe un câine!

— Iată-l pe bătrânul Peter în rol de pistolar nemaipomenit! se amuză Emmanuel. După toate predicile pe care mi le-ai ţinut despre tocul acela nenorocit de pistol pe care l-am tras! Mă uimeşti! Ei bine, în amintirea timpurilor de altădată, de care ai pomenit, îţi voi spune, la rândul meu, ceva! Îmi datorezi patruzeci de mii de lire şi ştiu că n-o să-i capăt dacă nu te zgâlţâi un pic. Dă-mi banii mei şi vom aranja lucrurile cât mai bine, în ceea ce o priveşte pe soţia lui Jeff.

— Nu, asta nu, îl întrerupse Jeff, bătând cu pumnul în masă. Nu există bani pe lume care să mă facă să renunţ la Mara. Este a mea şi va rămâne a mea!

Johnny se trase uşor de lângă masă şi-şi puse mâinile pe piept, zâmbind. În această poziţie, ajungea uşor la arma pe care o purta sub braţ. Un Browning mic, dar precis, pe care-l prefera în asemenea împrejurări. Era sigur că văzuse mişcându-se uşor uşile dulapului, după cum era sigur că uşa camerei era încuiată. Discursul despre Mara fusese ţinut, evident, pentru a distrage atenţia oaspeţilor de la alte lucruri.

Trecuse timpul în care trebuiau luate farfuriile şi servit felul următor, dar nu apăruse nimeni. Acum, Emmanuel îi spunea fiului său, pe un ton de reproş:

— Jeff, fiul meu, nu trebuie să renunţi la atâţia bani. Lucrurile stau aşa: eu...

În acel moment, luminile din cameră s-au stins Johnny s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se cu spatele de perete, cu arma în mână.

— Ce înseamnă nebunia asta? se auzi vocea lui Peter. Dacă faceţi vreo prostie, în seara asta va muri cineva!

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, explică Emmanuel de la locul lui. O pană de curent... Jeff, încearcă să suni chelnerul.

În cameră intrase o altă persoană, a cărei prezenţă Johnny o simţea instinctiv, şi care se mişca spre el. Aştepta, gata să tragă, dacă cineva l-ar fi atins.

Trecură cinci secunde, apoi lumina se aprinse. Peter stătea, şi el, cu spatele lipit de perete, ţinând în mână un pistol Webley. În afara celor patru meseni, nu era nimeni în cameră.

— Ce înseamnă asta? întrebă, suspicios, Peter.

— Ce să însemne? Nu mă face pe mine responsabil de defecţiunile reţelei electrice. De unde să ştiu eu ce s-a întâmplat? Nu-s electrician! Sunt doar un hoţ bătrân, care a stat la închisoare în locul celor care ar fi trebuit. Ce idee, să porţi armă! Dragă Peter, dă-i voie unui vechi prieten să-ţi dea un sfat: fii atent cu chestiile astea! Nu mă mir de Johnny, e tânăr... Acum să ne aşezăm şi să vorbim.

— Vom sta de vorbă după ce veţi descuia uşa, răspunse Johnny. Atunci voi pune pistolul în buzunar.

Emmanuel se duse spre uşă, bombănind:

— Nu-ţi mai fie frică, deschid imediat uşa...

Apăsă cu putere clanţa, iar uşa se deschise. Apoi, se întoarse la locul lui, chicotind:

— Ai căpătat spaimă de întuneric la carceră?

Când Emmanuel apăsase pe clanţă, Johnny auzise, fără urmă de îndoială, un al doilea zgomot. Cineva stătea pe coridor, iar cuvintele lui Emmanuel fuseseră spuse pentru cel de afară. Ce puteau însemna toate astea?

Se aşezară din nou. Peter Kane turnă şampanie în pahare, fără să-şi ia ochii de pe Legg. Auzise şi el zgomotul? Johnny era convins că da. Întreruperea luminii nu fusese accidentală. Legg, sau fiul său, dăduse un semnal, iar cineva apăsase pe comutator. Uşile dulapului erau acum închise, nu se mai mişcau. Îl privi pe Jeff, iar Johnny îşi dădu seama că şi rivalul său îl privea cu atenţie. Ce aştepta? Catastrofa, după toate probabilităţile, nu urma să întârzie mult.

Jeff deschise din nou discuţia, vorbind încet şi hotărât:

— Gray, nu m-aş mira să aflu că te ocupi cu falsificarea bancnotelor. E o meserie rentabilă, se câştigă mai mult decât trucând cai de curse...

— Poate mă înveţi şi pe mine meseria ta, răspunse, sec, Johnny.

— Dacă vrei, o fac în scris, ca să mă poţi denunţa mai uşor. Sau, mai bine, îţi arăt cum se falsifică banii... Vrei?

— Pe mine nu mă interesează, dar prietenul meu Reeder...

— Prietenul tău Reeder! râse falsificatorul. Prietenul tău!

— Toţi oamenii cinstiţi sunt prieteni cu mine, răspunse, serios, Johnny, şi-şi puse pistolul în buzunar.

— Să-ţi arăt cum se falsifică banii...

Jeff se îndreptă spre dulap. Atinse un buton nevăzut, iar dulapul se învârti în jurul unei axe, lăsând să se vadă o maşină mică, dar complicată. Johnny recunoscu o maşină pe care băncile

o foloseau pentru imprimarea seriilor mici de bancnote. Îndrăzneala falsificatorului îl lăsă cu gura căscată. Jeff explică, zâmbind:

— Cei care cunosc secretul, nu vor găsi nimic în dulap.

Apăsă pe un buton, maşina începu să se învârtă, dar o opri imediat. Apăsă pe un alt buton, iar dulapul reveni la locul lui, arătând ca oricare alt dulap.

— Aşa se fac banii, Gray, spuse Emmanuel Legg, privindu-şi fiul cu admiraţie. Acum, ascultaţi-mă, băieţi, vreau să vă spun ceva care va place tuturor, fără să ne ocupăm deocamdată de Mara.

Johnny luă paharul, bănuitor.

— Iată despre ce este vorba, începu Emmanuel, chiar în clipa în care Johnny bău o înghiţitură de apă.

Abia înghiţise, că simţi un gust neplăcut. Aruncă paharul şi scoase pistolul. Dar simţea că i se topeşte creierul, iar pistolul îi căzu din mină.

Peter se ridică şi-şi privi duşmanii.

— Ce-aţi făcut?

Vru să se apropie, dar, înainte de a apuca să facă vreo mişcare, Emmanuel se arunca asupra lui. Peter încercă să-l respingă, dar se simţea extrem de slăbit. Primi un pumn în falcă şi se prăbuşi.

— În sfârşit, se bucură Emmanuel. N-ai mai fost la închisoare? Vei afla acum ce înseamnă închisoarea!

Jeff se aplecă şi deschise uşile dulapului. De acolo ieşi un om. Era Pedro, metisul, care, după cum zâmbea, părea încântat de rolul pe care-l jucase. Emmanuel îl bătu pe umăr.

— Bravo! Fiecare a căpătat ce merita. Dacă-ţi urmam sfatul, Jeff, şi încercam să ne batem cu ei, erau şi acum în picioare. Ia-i de aici, Pedro!

Deşi scund, Pedro avea o forţă extraordinară, pentru că-l ridică pe Pater, un om solid, fără nici un efort aparent, şi-l puse pe canapea. Apoi făcu acelaşi lucru cu Johnny. Scoase din buzunar o trusă, din ea o seringă, o umplu cu un lichid dintr-o fiolă şi-l injecta în braţ pe Johnny. Să mulţumi să-i privească ochii lui Peter şi spuse, zâmbind:

— Nu va face nici o mişcare, timp de o jumătate de oră.

— Poţi să-i cari în curte, coborând scara de incendiu? întrebă, îngrijorat Emmanuel. Peter e greu. Jeff, poţi să-l ajuţi? În curte e o maşină. Nu uita că la ora două ai o întâlnire.

Jeff îl ajută pe metis să-l care afară pe Peter Kane şi să-l coboare pe scară, deşi piticul nu avea nevoie de ajutor. După aceea se întoarseră, iar metisul, fără să arate că făcuse vreun efort, îl luă pe Johnny în spate şi-l cără în curte.

Jeff se îmbrăcase într-un impermeabil de automobilist şi-şi pusese pe cap o şapcă, trasă pe ochi. Uşile maşinii erau închise în aşa fel încât să nu poată fi deschise din interior. Metisul deschise poarta şi privi în stradă, pentru a vedea dacă nu-i ceva suspect. După aceea, automobilul ieşi şi porni cu toată viteza spre Oxford Street.

După ce închise poarta, metisul se întoarse la etajul trei, să raporteze patronului cum au decurs lucrurile.

Emmanuel Legg aduna pardesiele şi pălăriile celor doi oaspeţi.

— Ia-le şi arde-le. Ai făcut treabă bună. Vei primi cincizeci de lire.

— Din cele adevărate? se obrăznici piticul.

Emmanuel zâmbi. Amintindu-şi ceva, luă paharele din care băuseră Peter şi Johnny. Nu mai rămăsese nimic care ar fi putut dovedi trecerea pe acolo a musafirilor. Mulţumit, Legg se aşeză. Treaba nu era terminată, partea cea mai dificilă abia urma...

Luă telefonul, formă un număr şi aşteptă până când îi răspunse o voce feminină, vocea Marei.

— Tu eşti, Mara? întrebă el, imitând vocea lui Peter.

— Eu tată. S-a întâmplat ceva? Sunt îngrijorată...

— Totul e bine. Am descoperit, împreună cu Johnny, ceva interesant. Spune-i lui Barney să se ducă la culcare, iar tu aşteaptă-mă. Când voi ajunge, deschide-mi tu.

— Johnny vine cu tine?

— Nu, mă întorc singur.

— Totul e în regulă?

— Nu-ţi face griji. Pe la ora două, ajung acasă. Când auzi maşina, ieşi afară şi-ţi voi explica atunci.

— Dar...

— Fă aşa cum ţi-am spus, Mara, porunci Emmanuel şi, înainte ca fata să aibă timp să-i răspundă, închise.

Nu era sigur că Jeff va şti să se poarte cu Mara fără să-i trezească vreo bănuială... S-ar fi dus el, dar nu ştia să conducă maşina... Spera că-şi face griji inutile şi că totul va merge ca pe roate...

Îşi turnă un pahar de şampanie şi-l duse spre buze, când auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Uşa se deschise şi intră un bărbat, îmbrăcat într-un costum vechi de seară. Îi lipsea un nasture de la vestă, iar cravata era legată greşit.

— Deranjez?

Emmanuel nu răspunse şi rămase un moment uimit, privind ciudata apariţie. Ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de uimirea şi teama pe care le producea, noul sosit îşi aranjă manşetele prea lungi.

— Intraţi, domnule Reeder, spuse în cele din urmă Emmanuel, cu o voce nesigură.

27

Reeder intră şi închise uşa în urma lui.

— Sunteţi singur, domnule Legg? Credeam că luaţi masa în grup...

— Au fost câţiva prieteni, dar au plecat.

— Şi fiul dumneavoastră a plecat... Ce dezamăgire...

Legg gândea cu rapiditate. După toate probabilităţile, investigatorul supraveghease ieşirea clubului şi văzuse că nu ieşise nimeni. Făcu o încercare riscantă:

— Au plecat acum un sfert de oră. Peter şi Johnny au ieşit pe scara de incendiu, pentru că automobilul fiului meu era în curte. Nu lăsăm maşina la intrare. Ştiţi, lumea vorbeşte, şi după câtă publicitate ni s-a făcut...

Reeder îl întrerupse blând:

— Înţeleg. Am văzut maşina şi mă întrebam de ce iese din curte. Are numărul XC 9712, o limuzină albastră, un Daimler, parcă... Nu mă pricep la maşini, iar vederea mea nu este ce-a fost...

Legg înjură în gând, apoi răspunse:

— Da, un Daimler. Am cumpărat-o la mâna a doua, la un preţ avantajos...

Vizitatorul privea în tavan.

— Au luat cu ei şi paharele? E un obicei bun, să păstrezi amintiri de la întâlniri plăcute.. Cred că au plecat mulţumiţi...

Legg se întreba pe unde intrase Reeder. Stevens primise ordin să nu-l primească în club, iar Fernando era la capătul coridorului... Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Reeder continuă:

— Mi-am permis să urc pe scara de incendiu. A fost ceva nou pentru mine, foarte interesant, deşi sunt cam bătrân şi nu-mi place să mă caţăr, mai ales noaptea.

Emmanuel îl privi şi văzu că avea pantalonii murdari în genunchi.

— Da, pe scara de incendiu... Noroc că fereastra era deschisă! Voiam să vă fac o mică surpriză... Scara nu duce şi la alt etaj? Ciudat, domnule Legg, dar în caz de incendiu, oamenii se duc pe acoperiş.. Cum să coboare de acolo? Dacă-mi aduc bine aminte, pe acoperiş nu-i nimic, doar o mică construcţie pătrată. Deci, prietenii au coborât pe scara de incendiu.

— Erau doi vechi prieteni, Johnny Gray şi Peter Kane îl cunoaşteţi pe Peter... Erau puţin ameţiţi. Johnny nu-i obişnuit cu vinul, Peter n-a mai băut de mult... S-au cam ameţit..

— Ce lucru trist! Eu sunt un partizan al prohibiţiei. Aş prohibi vinul şi berea, furturile, falsurile, otrăvurile, adică drogurile... Deci, au plecat, luând paharele cu ei? Sper să vi le restituie. Nu-mi place ca oamenii pe care-i stimez să se ţină de furtişaguri. Şi n-au mâncat decât supa! Nu-i bine să bei atât fără să mănânci! Vreau să zic, între persoane respectabile... Mă întreb cum au putut coborî scara în asemenea hal... Bine, domnule Legg, daca-i revedeţi în seara asta, spuneţi-le că-i aştept pe amândoi, pe domnul Kane şi pe domnul Gray. Dacă mâine dimineaţă, la ora zece, nu vor fi la mine acasă...

Se opri, un moment, gânditor.

— Spuneţi-mi, aţi suferit mult de frig la Dartmoor? Se spune că zidurile sunt subţiri şi că-i greu, îndeosebi pentru persoanele în vârstă... Sigur, dacă ai un prieten sau o rudă cu tine, te-ai simţi mai puţin nefericit... De exemplu, dumneavoastră, dacă aţi şti că fiul dumneavoastră se află într-o celulă, la acelaşi etaj... Sunt trei etaje, nu? Dar se trăieşte mult mai bine la Londra, într-un apartament luxos din Bloomsbury, aşa cum aveţi... Şi e mai plăcut să te plimbi pe unde vrei, fără paznic...

Se duse încet spre uşă, apoi se întoarse.

— N-aţi uitat că la ora zece îi aştept pe domnii Kane şi Gray? Vă mulţumesc!

Închise încet uşa şi, cu umbrela prost închisă sub braţ, merse pe coridor.

— Bună seara, îi spuse lui Fernando, care era prea uimit pentru a-i răspunde la salut.

Stevens îl văzu ieşind din coridor şi rămase cu gura căscată.

— Când aţi intrat, domnule Reeder?

— Nimeni nu te vede când intri, dar te văd mulţi când ieşi, răspunse gânditor Reeder. Mai sunt şi din aceia pe care toată lumea îi vede când intră, dar nu-i vede nimeni când ies... Au trecut pe aici domnii Kane şi Gray?

— Nu, domnule, răspunse Stevens mirat. Au plecat deja?

— Da, au plecat. Sper că nu pentru mult timp. Noapte bună, Stevens... Vă numiţi Stevens, nu? Cred că acum opt ani aveaţi alt nume...

Stevens se înroşi.

— Acesta-i numele sub care sunt cunoscut acum...

— Frumos nume! Încearcă să-ţi uiţi trecutul. Eu voi fi ultimul care să ţi-l reamintesc...

Când Reeder ajunse în stradă, doi oameni, care stătuseră pe scări, se apropiară de el.

— Au plecat, le explică Reeder. Erau în maşină, după cum m-am temut. Au fost avertizate posturile de poliţie, îndeosebi cele din apropierea Londrei, cu ordin să oprească maşina. Aveţi numărul. Supravegheaţi clădirea până dimineaţă. Vreau ca Legg să fie urmărit, când va ieşi.

Poliţistul rămas de pază a aşteptat, cu răbdarea plină de filozofia caracteristică meseriei, până la ora trei. Deşi apăruseră zorile, Emmanuel Legg nu plecase. Stevens ieşise la o jumătate de oră după Reeder, împreună cu Fernando şi alţi doi chelneri, şi încuiaseră uşile. Câteva minute mai târziu, plecase metisul, îmbrăcat într-un pardesiu gros. Şi el încuiase uşa în urma lui. Plecase spre Shaftesbury Avenue.

La trei şi jumătate, agentul, lăsând de pază un sergent de stradă, îi telefonă lui Reeder că Legg rămăsese peste noapte în club.

Reeder, mai caraghios ca oricând în pijamaua prea mică pentru el, ascultă atent, apoi exclamă:

— Ciudat! Spui că n-a ieşit? Vin imediat.

Era deja lumină când ajunse la Astoria. Au descuiat poarta din curte, iar Reeder a urcat, încet, scara, până la etajul trei. Fereastra prin care se intra în club era închisă, dar Reeder, cu îndemânarea unui hoţ, a deschis-o şi a intrat.

Pe coridoare era suficientă lumină. Se duse direct la biroul lui Legg şi descoperi că uşa fusese forţată. Nici urmă de Legg.

— Toate uşile sunt descuiate, cu excepţia celei de la camera 13, spuse un poliţist. E încuiată pe dinăuntru.

— Să încercăm să intrăm prin camera 12. Se poate intra în două moduri din camera 12 în camera 13: printr-o uşă, ascunsă de o perdea, dintr-un colţ al camerei, sau printr-un dulap. Să încercăm să nu deranjăm nimic, să nu ştergem urmele.

Intrară în camera 12 şi găsiră uşa dintre cele două camere deschisă. Camera 13 era în întuneric.

— Mergi de-a lungul peretelui şi caută întrerupătorul. Ai grijă să nu te împiedici de ceva.

— De ce, domnule Reeder?

— Ştiu şi eu ce vom găsi? Aprinde lumina.

Poliţistul aprinse lumina şi văzu ceea ce bănuia Reeder.

Întins pe masă era un trup nemişcat. Arăta oribil, pentru că acel care-l omorâse pe Emmanuel Legg se folosise de un vătrai, care, îndoit şi plin de sânge, era aruncat pe podea, printre cristale şi şervetele albe ca zăpada.

28

Nu era nevoie să cheme un medic. Emmanuel Legg îşi părăsise, pentru totdeauna, activităţile mârşave.

— De unde a apărut vătraiul ăsta? mormăi Reeder, examinând gânditor instrumentul morţii.

Într-adevăr, în cameră se găseau, la locul lor, vătraiul şi făraşul, puţin mai greoaie decât cele ce se găseau în alte camere.

Investigatorul scotoci în buzunarul mortului şi găsi un bilet pe care era scris un număr de telefon, telefonul lui Peter Kane. Pentru moment, lucrul nu părea ceva deosebit, aşa că Reeder puse bucata de hârtie lângă celelalte obiecte.

Sosi şi inspectorul de poliţie însărcinat cu ancheta cazului.

— Cred că a avut loc o luptă, spuse Reeder. Sunt nişte zgârieturi la încheietura dreaptă. Pistolul lui Legg este sub masă, probabil l-a scos din buzunar, dar i-a fost smuls din mână. Cred că nu mai aveţi nevoie de mine, inspectore.

În timp ce examina coridorul principal, Reeder văzu telefonul de pe masa portarului şi-i veni o idee. Sună la vila Hyacinth. Obţinu imediat legătura.

— Cu cine vorbesc? întrebă investigatorul.

Sunt servitorul domnului Kane, răspunse o voce răguşită.

— Barney, s-a întors stăpânul tău?

— Nu, domnule. Cu cine vorbesc?

— Sunt Reeder... Te rog, cheam-o pe domnişoara Kane la telefon.

— Nu-i acasă. Am încercat să iau legătura cu domnul Gray, dar servitorul său spune că nu-i acasă.

— Dar unde-i domnişoara Kane?

— Nu ştiu. A venit cineva în timpul nopţii, cu un automobil, iar ea a plecat, lăsând uşa deschisă. M-am trezit din cauza vântului, care trântea uşa.

Reeder se gândi un moment.

— A vizitat-o cineva? A telefonat cineva?

— A primit un telefon, pe la ora zece. După cum vorbea, cred că era tatăl ei.

După o nouă tăcere, Reeder spuse:

— Vin imediat la Horsham...

După tonul cu care vorbea, Barney se linişti un pic. Dar dacă Barney l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi ştiut că atunci când Reeder folosea un ton hotărât, în locul celui blând şi plângăcios, era foarte tulburat.

Punând jos receptorul, Reeder rămase un timp pe gânduri. Deci, Mara fusese răpită. Nu exista o altă explicaţie. Cina la Astoria fusese, probabil, doar un mijloc de a-i ţine departe de vilă pe cei care ar fi putut s-o apere pe fată. Dar unde o duseseră?

Se întoarse în biroul lui Legg, pe care inspectorul îl percheziţiona minuţios.

— Caut documente ce-l privesc pe Peter Kane şi, dacă există, hărţi şi scrisori de la fiul lui Emmanuel. Ştiţi că aici a intrat cineva, forţând uşa. Poate găsim vreun indiciu.

Inspectorul se scarpină în cap.

— Mă tem că nu vom găsi prea multe. Până acum n-am găsit decât facturi şi scrisori de afaceri, lucruri care se găsesc în fiecare birou.

— Nu există un seif? întrebă Reeder, privind în jur.

Toată timiditatea lui dispăruse. Se vedea acum că era un om bine pregătit şi energic.

— Există un mic seif. L-am deschis, dar nu cred că vom găsi ceva interesant. M-ar mira ca Legg să fi lăsat aici documente de o oarecare importanţă, sau compromiţătoare. Înaintea lui, fusese un director care execută acum o condamnare, iar mai înainte, dacă-mi amintesc bine, acel Fenner care a fost arestat pentru o spargere...

— Fenner? Nu ştiam că a fost director la Astoria!

— Ba da, dar apoi s-a certat cu Legg. Cred că au fost împreună la închisoare. Fenner nu era chiar tipul de om pe care să-l crezi în stare să conducă un club, chiar dacă era vorba de un club mai special, cum era Astoria. Se pare că pentru un asemenea post se cerea mai puţină inteligenţă şi mai multă simpatie din partea unei anumite categorii de clienţi...

Reeder îl ajuta pe inspector să caute prin fişier, când atinse cu degetele un mâner. Trăgând de el, fişierul se mişcă şi în spatele lui, apăru o deschidere prin care se vedea o scară ce ducea în sus şi în jos.

— Ce lucru interesant! se bâlbâi el.

Urcă scara şi încercă să deschidă uşa, dar aceasta rezistă tuturor încercărilor. Atunci coborî la subsol, însoţit de inspector.

— E foarte cald, de parcă ar fi aprins un foc mare...

După puţin timp, descoperi comutatorul şi aprinse lumina. Privind în jur, rămase locului, surprins. Lângă cuptorul în care ardea un foc puternic, era o mică placă metalică. Se aplecă şi

recunoscu, din prima privire, un tipar al bancnotei de cinci lire, gata pentru imprimare.

Nu era nimeni în subsol şi, un moment, misterul plăcii de metal îl lăsă perplex pe Reeder.

— Poate că nu l-am descoperit pe „regele falsificatorilor”, dar pe „regele gravorilor” l-am găsit. Placa asta a fost gravată undeva sus... Dar ce căuta aici? Ba da! Ce simplu! N-am crezut că are dreptate, dar şi în privinţa asta a avut dreptate...

— Cine a avut dreptate? întrebă mirat inspectorul.

— Un prieten al meu. După el, matricele pentru bancnotele false trebuiesc gravate în apropierea unui cuptor, pentru ca în cazul unei descinderi inopinate a poliţiei, să poată fi distruse imediat. Deci, gravura a fost făcută undeva, deasupra. De ce au lăsat o placă terminată, iar omul care trebuia s-o distrugă lipseşte? Nu înţeleg... Doar dacă... Caută un topor, inspectore. Vreau să vizitez camera de sus, cea cu uşa încuiată.

După puţin timp, erau la mansardă, înarmaţi cu un topor. După eforturi serioase, reuşiră să spargă uşa. Camera era luminată de soare, iar fereastra deschisă. Reeder privi şi intră. Rezemat de perete, cu cămaşa mototolită şi plină de sudoare, Peter Kane dormea...

Cu greutate, îl aşezară pe un scaun şi-l stropiră pe faţă cu apă rece. Îşi veni cu mare greutate.

— I-au dat un narcotic, evident, observă Reeder.

Privi atent mâinile lui Peter, căutând urme de sânge. Nu găsi, mai ales că erau pline de rugină şi noroi. De altfel, primele cuvinte ale lui Peter, când îşi reveni, arătau că nu ştia nimic despre crimă.

— Unde-i Emmanuel? L-aţi prins?

— Nu, dar a avut altcineva grijă de el.

— L-a omorât? întreba Kane neîncrezător. Sunteţi sigur? Poate credeţi că eu... Bănuiesc că mă suspectaţi, dar vă spun cinstit că, dacă l-aş fi găsit, l-aş fi omorât ca pe un câine.

Povesti pe scurt ce s-a întâmplat în timpul cinei, apoi continuă:

— Am înţeles că-mi dăduseră un drog, care acţionase încet asupra mea. Am primit un pumn în falcă şi m-am prăbuşit, dar nu mi-am pierdut cunoştinţa. M-au dus în curte, pe scara de incendiu, şi m-au aşezat în maşină. În timp ce metisul ăla nenorocit l-a cărat pe Johnny, am ieşit din maşină. În curte, printre ambalaje, erau nişte saci de ciment. Am luat doi şi i-am pus în locul meu, pentru ca pe întuneric, să creadă că-i corpul meu. M-am ascuns şi am aşteptat. Am văzut când l-au adus pe Johnny, dar nu aveam cum să-l ajut. După ce maşina a plecat, iar metisul s-a întors, l-am urmat. Cred că drogul îşi făcea efectul, fiindcă, dacă aş fi fost lucid, aş fi ieşit în stradă. Nu aveam decât un gând, să-mi caut pistolul, care, credeam eu, rămăsese în camera aceea... Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată pe dinăuntru.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

— Cât timp trecuse?

— O jumătate de oră. Mi-a trebuit mult timp până am urcat scara, pentru că trebuia să rezist somnului. Am auzit paşi pe coridor şi m-am ascuns într-o cameră. Am auzit cum închideau fereastra de lângă scara de incendiu. Nu voiam să adorm, de teamă să nu fiu descoperit. Dar, fără să-mi dau seama, am adormit şi când m-am trezit era întuneric. Mi-era frig şi nu auzeam nici o mişcare. M-am întors la camera 13, dar n-am reuşit, nici de data asta, să deschid uşa. M-am dus atunci în biroul lui Legg. Ştiam unde era, mai fusesem acolo pe vremuri, înainte ca Emmanuel să fi fost condamnat. Ştiam de scara care

ducea la mansardă. Bănuiam că acolo se fabricau bancnotele false, dar nu-mi păsa. M-am dus în camera de la mansardă şi am văzut că era camera în care lucra gravorul. Pe marginea tubului de evacuare era o placă de aramă şi am vrut s-o iau. Eram ameţit, mi-a căzut din mână şi a alunecat jos, pe tub.

— Cum aţi intrat?

— Uşa era deschisă. Este o uşă care se poate încuia doar pe dinăuntru. Există un mecanism în biroul lui Legg, se poate deschide şi de acolo. Oricum, ca să intri sau să ieşi de acolo, sau din subsol, trebuie să treci prin biroul lui Legg. După ce-am intrat, nu mai ştiu ce s-a întâmplat... Probabil că am adormit, pentru că narcoticul îşi făcuse efectul. Trebuie s-o sun pe Mara, să-i spun că n-am păţit nimic...

Văzu, însă, pe faţa lui Roeder ceva care-l îngheţă.

— I s-a întâmplat ceva Marei?

— Nu ştiu. A ieşit în cursul nopţii şi nu s-a mai întors.

Peter părea că îmbătrânise cu zece ani.

— O vom regăsi. Spuneţi-mi tot ce ştiţi despre Legg. Sunt convins că fata a fost dusă în locul în care Jeff îşi tipăreşte bancnotele. Unde este acest loc?

Peter dădu trist din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, domnule Reeder. Primele bancnote au fost imprimate aici, chiar în camera 13, ştiu lucrul acesta de mult timp. Apoi, când afacerea a luat amploare, Jeff a găsit ceva mai bun. Unde însă, nu ştiu.

— N-aţi auzit nici un zvon?

— Nu. Nu prea frecventez societatea celor care fac ce făceam şi eu, pe vremuri. Johnny şi Barney sunt singurii pe care-i cunosc, în afară de Legg. Şi pe Stevens, desigur, şi el a fost la închisoare, cu câţiva ani în urmă. Pe alţii i-am pierdut din vedere. Tot ce-am aflat a fost prin intermediul lui Barney, iar ce spune el...

L-au sunat pe Barney, dar nici el n-a fost în stare să dea vreo informaţie utilă. Tot ce ştia era că bancnotele se imprimau undeva în vestul Angliei.

— Johnny ştie mai mult decât oricine, încheie Barney. Toţi spun asta. A aflat multe în timp ce-a fost închis...

Peter plecă spre vilă Hyacinth, iar Reeder telefonă lui Johnny. Îi răspunse Parker, care-i spuse că nu ştie nimic despre stăpânul său. Îi înşiră lucrurile pe care le avea Johnny când plecase de acasă, dar Reeder îl întrerupse nerăbdător:

— Nu înţelegi că-i în pericol?

— N-am nici o grijă, domnule Reeder, răspunse Parker Domnul Gray purta jartiere noi!

Pentru prima dată în viaţa lui, Reeder îşi pierdu cumpătul:

— Eşti un tâmpit!

— Sper că nu sunt, domnule, răspunse Parker, făcând o plecăciune spre telefon.

29

Era ora două şi cinci minute, noaptea, când Mara, care stătea în salon, auzi o maşină oprindu-se în faţa casei. Se duse şi deschise uşa şi, stând pe trepte, privi în întuneric.

— Tu eşti, tată?

Nu-i răspunse nimeni şi atunci coborî. Din maşină, cineva îi făcea semn cu mâna să se apropie. O voce îi şopti:

— Nu face zgomot. Urcă. Trebuie să-ţi vorbesc. Nu vreau să mă vadă Barney.

Mirată, Mara se supuse şi urcă lângă bărbatul de la volan. Nu-i distingea trăsăturile, prin întuneric. Nu-şi imagina că ar putea fi altcineva decât tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat?

Şi mai mirată, văzu că maşina se puse în mişcare.

— Ce s-a întâmplat, tată?

Drept răspuns, se auzi un chicotit, iar bărbatul de la volan răspunse:

— Stai liniştită. Dacă strigi, o păţeşti, Mara Legg!

— Jeffrey! exclamă, îngrozită, fata.

Încercă să deschidă uşa maşinii, dar Jeff o apucă cu mâna liberă şi o împinse în interiorul maşinii.

— Dacă mai încerci o dată, te ucid!

În vocea lui era o expresie ciudată, de suferinţă fizică, iar Mara îşi aminti că fusese rănit de curând şi, probabil, mişcarea pe care o făcuse îi produsese durere.

— Unde mă duci?

— La tatăl tău. Să stai liniştită. Dacă încerci să fugi sau să ceri ajutor, intru cu maşina în primul zid şi terminăm amândoi cu viaţa!

După ferocitatea cu care vorbise, Mara era convinsă că-şi va pune ameninţarea în aplicare, aşa că tăcu.

Milă după milă, automobilul îşi continua cursa, trecând prin sate adormite. Pe la ora trei, intrară într-un oraş, iar Mara văzu pe fereastră o faţadă cenuşie, pe care o recunoscu. Erau în Oxford.

Străbătură oraşul în zece minute şi se îndepărtară spre vest, pe şoseaua principală. De abia acum, Jeff deveni un pic comunicativ.

— Ai fost la puşcărie până acum? N-ai mai stat în colivie? O să stai acum. Nici tatăl tău n-a fost, dar în noaptea asta va afla ce înseamnă să fii puşcăriaş.

— Nu cred, răspunse ea, tatăl meu n-a comis nici un delict.

— Mai exact, n-a comis în ultimul timp. Oricum, există o mică închisoare care-l aşteaptă.

— O închisoare? Nu cred...

— Ea două oară când m-ai contrazis, fetiţo, şi eşti singura persoană care a ajuns s-o facă a doua oară...

Maşina coti pe o stradă laterală şi, timp de un sfert de oră, Mara putu să reflecteze asupra situaţiei în care se afla. În cele din urmă, Jeff reluă discuţia:

— Poate îţi va face plăcere să ştii că va fi şi Johnny. Scumpul de Johnny! N-a fost greu să-l înhăţăm, iar de data asta se va alege cu puşcărie pe toată viaţa, scurtă sau lungă, câtă va fi!

Maşina începu să coboare un drum denivelat, iar Mara, privind prin geamul acoperit cu picături de ploaie, văzu o clădire pătrată, joasă.

— Am ajuns, spuse Jeff, oprind maşina.

Surprinsă, Mara văzu că spusese adevărul: erau în faţa intrării unei închisori. O poartă, alcătuită din bare groase de metal, se deschise încet, maşina intră, iar poarta se închise în urma ei.

— Coboară! ordonă Jeff, iar Mara se supuse.

În fundul gangului era o uşă neagră, îngustă. Luând fata de braţ, Jeff o împinse pe uşă. Intrară într-o cameră văruită, dar scorojită de vreme. Camera era aproape goală: un cămin mare, plin de cenuşă, un scaun şi o etajeră, rezemată de perete. La lumina felinarului, văzu scris pe perete, cu litere pe jumătate şterse: Penitenciarul din Keytown.

Dedesubt, atârna regulamentul. Un bărbat solid, roşcat, intrase după ei. Evident, era paznicul de la poartă.

— Celula este gata? îl întrebă Jeff.

— Da, răspunse omul. Să le dau ceva de mâncare?

— Dacă o să le mai ardă de mâncare, îţi vor cere, i-o tăie scurt Jeff.

Îşi scoase impermeabilul şi-l aruncă într-un colţ. Apoi, o conduse din nou pe Mara în gang şi, de aici, printr-o curte, într-un alt gang, apoi intrară într-o sală lungă, luminată de un felinar. La înălţimea de trei metri de podea, era un fel de balcon, la care se ajungea pe o scară de metal. Nu era nevoie să întrebe ce însemnau uşile negre care se vedeau în peretele de deasupra balconului. Erau celulele. Mara era într-o închisoare.

În timp ce, uimită, nu ştia ce să creadă, a fost deschisă o uşă şi Mara a fost împinsă înăuntru. Se trezi într-o celulă mică, pardosită cu piatră. Într-un colţ se afla un pat ce părea nou.

Celula comunica cu o alta, în care se afla o cadă de piatră şi un lavoar.

— Aceasta este celula condamnaţilor la moarte, îi spuse, satisfăcut, Jeff. În noaptea asta, draga mea, îţi vor ţine de urât fantomele!

În sufletul ei, era îngrozită, dar nu voia ca el să observe. Răspunse scurt:

— Mai bine. O fantomă îmi face mai puţină scârbă decât tine!

Un moment, Jeff păru dezorientat de calmul ei, apoi îi răspunse:

— Vei avea parte şi de una şi de alta!

Ieşi, trânti uşa şi o încuie.

Celula era slab luminată, printr-un geam mat, aflat deasupra uşii. Când ochii i s-au obişnuit cu obscuritatea, Mara privi în jur. Închisoarea era foarte veche, zidurile erau roase. Se gândi la nenorociţii care stătuseră închişi între zidurile acelea.

Fata se înfăşură într-o pătură de pe pat, pentru că noaptea era răcoroasă, şi se aşeză în timp ce stătea, cu ochii închizându-i-se de somn, auzi o serie de lovituri, îndepărtate, dar distincte. Veneau de deasupra. Mara simţi cum îi bătea inima, gândind că în celula de deasupra era tatăl ei... sau poate Johnny...

Se urcă în picioare pe pat şi, pentru că ajungea până la tavan, bătu cu degetele. Cineva îi răspunse, dar loviturile erau în alfabetul Morse, pe care nu-l cunoştea. După un timp, loviturile încetară, iar Mara auzi pe cineva plimbându-se prin celulă. Apoi, întorcând capul spre fereastră, văzu ceva care cobora, o fâşie neagră. Scoase mâna printre zăbrele şi apucă panglica. La capătul ei era legată o bucată de hârtie. Era o bancnotă. Pe una din feţe era scris cu creionul: „Cine-i în celulă? Tu, Peter? Eu sunt deasupra Johnny”.

Mara îşi stăpâni cu greu ţipătul care-i venise pe buze. Deci, într-adevăr, tatăl ei şi Johnny erau aici! Jeff nu minţise...

Cum să răspundă la mesaj? Nu avea creion. Atunci observă că la capătul panglicii era un creionaş. Scrise câteva cuvinte pe marginea bancnotei, o legă de panglică şi o scoase pe fereastră. După un timp, panglica a fost trasă. Johnny ştia acum că era aici. Mara se simţi întărită de acest gând, deşi era conştientă că tânărul nu putea face mai nimic pentru ea.

Rămase o jumătate de oră la fereastră. Apărură zorile şi-şi zise că Johnny găsea prea mare pericolul de a comunica cu ea. Se aşeză pe pat, cu intenţia de a rămâne trează, dar, după cinci minute, dormea profund. Deodată, scârţâitul uşii o făcu să sară în picioare. Intră individul pe care-l văzuse în camera de gardă. Ducea o tavă cu pâine, unt şi ceai. O aşeză pe pat, în lipsa unei mese, şi, fără să scoată o vorbă, ieşi. Mara privi ceasul de la mână şi văzu că era ora zece.

După o jumătate de oră, omul care făcea pe temnicerul intră şi luă tava. Mara îl întrebă:

— Unde sunt?

— La închisoare, îi răspunse acesta, zâmbind. Dar o închisoare mai bună decât altele. Nu-mi puneţi întrebări, pentru că nu am voie să vă răspund.

La ora două i-a fost adus prânzul. Probabil că Jeff comandase la Oxford farfurii şi pahare, special pentru ea. Încercă să afle de la temnicer ceva despre tatăl ei, dar, de data aceasta, omul nu-i mai răspunse.

Ziua trecu încet. Se lăsase întunericul, când primi o nouă vizită. De data aceasta era Jeff Legg. Când îl văzu, Mara simţi că frica i se schimbă în uimire. Jeff era palid, iar mâinile îi tremurau, ca şi când ar fi avut febră.

— Ce vrei?

— Pe tine! răspunse el, cu o voce nesigură. Te vreau pe tine, în schimbul vieţii tatălui meu!

— Ce vrei să spui?

— Noaptea trecută, Peter Kane mi-a omorât tatăl.

— Eşti nebun! Tata este aici! Chiar tu mi-ai spus!

— Atunci nu ştiam... Şi ce importanţă are ce ţi-am spus?

— Iar minţi! Tatăl meu este aici.

— Nu. Peter Kane a fugit în timp ce-l aduceam spre Keytown şi s-a întors la Astoria ca să-mi ucidă tatăl!

30

Mara îl privi, uimită. N-a fost în stare decât să exclame încă o dată:

— Nu-i adevărat!

— Nu-i adevărat? răspunse Jeff, nebun de furie, de durere, de dorinţa de răzbunare. Zici că nu-i adevărat? Îţi arăt eu dacă este sau nu adevărat. Eşti soţia mea, înţelegi? Şi dacă nu înţelegi, te fac eu să înţelegi imediat!

Ieşi din celulă şi o încuie. Se duse în camera în care locuise, pe vremuri, directorul închisorii, iar acum era cartierul general al „regelui falsificatorilor". Bău un păhărel cu whisky, în timp ce omul care-l însoţea îl privea curios.

— Jeff, îi spuse acesta după un timp, cred că e timpul să plecăm. Nu putem să-i ţinem mult pe cei doi. Camarazilor le este frică...

— Le este frică? Cred că le este mai multă frică să n-ajungă în faţa tribunalului!

— Asta vrem să evităm, răspunse omul, care era locotenentul lui Jeff. Cred că un om rezonabil s-ar duce să respire aerul de pe continent...

Jeff nu-l răspunse, rămânând cufundat în gânduri. Când, în cele din urmă răspunse, era calm.

— Ai dreptate. Spune-le să plece în noaptea asta.

— Cum? În noaptea asta? Dar nu-i chiar atât de mare grabă...

— Spune-le că plecăm în noaptea asta, ai înţeles? Vor primi câţi bani doresc. Închid prăvălia.

— Cine l-a ucis pe tatăl tău, Jeff?

— Peter Kane, sunt sigur... Poliţia îl protejează, dar sunt sigur că el este! A fost găsit, azi-dimineaţă, într-o cameră, în vecinătatea celei în care era cadavrul.

Un timp, cei doi tăcură. Jeff privea distrat paharul pe care-l ţinea în mână. Pe neaşteptate, spuse:

— M-ai înţeles? Plecăm în noaptea asta, toţi.

— Să plec şi eu?

— Da. Vreau să rămân singur. În noaptea asta voi termina cu cei doi, aşa cum vreau eu!

— Unii dintre noi îl simpatizează pe Johnny Gray. Au fost la Dartmoor împreună...

Jeff îl întrerupse.

— Ăsta-i un motiv în plus ca să plece de aici cât mai repede.

După aceea, ieşi din cameră cu paşi mari, urmat de locotenentul său, complet derutat.

În închisoare erau două săli. Jeff se îndreptă spre a doua, care era puternic luminată. Cele mai multe celule aveau uşile deschise. Unele fuseseră amenajate ca dormitoare pentru cei cinci-şase oameni care, stând în jurul unei mese, jucau cărţi. Doar patru uşi erau închise. În acele celule se aflau maşinile delicate care, de dimineaţă până seara, imprimau hârtii de valoare engleze, franceze şi americane. Nici unul dintre oamenii care jucau cărţi nu fusese condamnat pentru fals. Jeff îi recrutase cu grijă, aşa cum un impresar îşi alege cei mai buni actori pentru a monta un spectacol deosebit. Erau oameni fără casă, fără familie,

cei mai mulţi fără speranţe, uzaţi de puşcării, care găseau în această viaţă ciudată o variaţie plăcută faţă de viaţa lor obişnuită.

Autorităţile credeau că fosta închisoare de la Keytown era în mâna unui grup care făcea experienţe complicate în domeniul imprimeriilor. De aceea, nu făcuseră greutăţi în aprovizionarea cu energie electrică. Jeff găsise, astfel, cel mai sigur adăpost din toată Anglia, într-un edificiu care, prin prima lui destinaţie, fusese construit solid.

Când toţi oamenii s-au strâns în faţa lui, le ţinu un discurs scurt şi clar.

— Băieţi, am ajuns în acel moment în care e mai bine să ne întoarcem acasă. Aveţi cu toţii bani să trăiţi comod până la sfârşitul vieţii. Vă sfătuiesc să plecaţi din Anglia cât mai repede. Aveţi paşapoarte, cunoaşteţi drumul... Nu există un moment mai potrivit.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să plecăm imediat?

— În seara aceasta. Am o maşină care vă va duce la Londra. Lăsaţi aici hainele, nu putem face altfel, şi nu contează prea mult...

— Ce facem cu instalaţiile?

— Asta-i treaba mea, răspunse scurt Jeff.

Propunerea lui nu fusese primită cu entuziasm, dar aveau atâta frică de şeful lor încât s-au supus fără comentarii.

Aşa că, pe la ora zece seara, în fosta închisoare nu rămăseseră decât Jeff şi locotenentul său

— Nu l-am văzut pe Bill Hollies ieşind, spuse acesta, dar Jeff era atât de absorbit de gândurile sale încât nu-l auzi.

— Cred că acum trebuie să pleci şi tu, Jenkins. Ia maşina sport.

— Nu pot rămâne până mâine dimineaţa?

— Pleacă imediat. Dacă rămâi, la ce-mi foloseşte că i-am expediat pe ceilalţi?

După câteva minute, poarta grea a închisorii se închise în urma maşinii sport, cu care pleca ultimul membru al bandei. Jeff rămase singur în clădire, cu soţia şi omul pe care-l ura.

Furia care-l cuprinse, la început, se potolise şi se transformase într-o hotărâre rece, crudă. Se duse şi căută într-o cameră o funie groasă. O luă sub braţ şi, ţinând lanterna în mână, se duse spre o clădire mică, lipită de zidul închisorii. Deschise cu greu uşa cu balamalele ruginite. Era o cameră mică, complet goală. Podeaua era din scânduri, acum putrezite. Jeff căută o mătură şi curăţă camera cu grijă. Cu ajutorul unei scări, ajunse la o bârnă din tavan şi legă solid unul din capetele funiei, iar la celălalt capăt făcu un laţ.

Aceasta era camera în care, pe vremuri, aveau loc execuţiile. La picioare era trapă în care cădea corpul. Era suficient să tragă mânerul ruginit, pentru a o deschide. Se gândi s-o încerce, dar se opri, gândindu-se că i-ar trebui mult timp să pună trapa la loc.

Când termină treaba, era ud de sudoare.

Se întoarse în sala în care erau celulele Marei şi a lui Johnny. Se auzi un tunet în depărtare. Dar furtuna din sufletul lui era mai puternică decât cea a vremii. Urca scara de fier în vârful picioarelor şi ajunse la uşa celulei cu numărul 4. Acolo ezită o clipă. Duşmanul său putea să se apere... Nu era nici o grabă. Să termine întâi cu cealaltă treabă.

Coborî, la fel de precaut, în timp ce inima îi bătea cu furie, şi se opri în faţa celulei condamnaţilor la moarte. Cheia îi tremura în mână când o vârî în broască. Nici un sunet nu deranja liniştea celulei, deschizând cu grijă uşa grea. Apoi, Jeff se strecură înăuntru.

Un moment îşi ţinu respiraţia, pentru că nu ştia dacă Mara dormea sau era trează. Se duse, încet-încet, spre pat. Văzu un

trup întins şi se apleca, chemând-o cu o voce răguşită, întinzând mâna spre ea:

— Mara! Mara!

Dar două mâini, ca două menghine de oţel, îl apucară de gât şi-l traseră violent.

— Te-am prins, Jeff Legg!

Era vocea lui Johnny Gray

31

Când se trezi, Johnny Gray simţea dureri puternice de cap. Se sufoca din cauza gulerului care-l strângea... Culmea, gulerul nu se rupsese, deşi nu fusese menajat deloc. Gândindu-se la satisfacţia pe care ar fi avut-o Parker, dacă ar fi ştiut, Johnny desfăcu gulerul şi se ridică, încă ameţit.

Camera în care se afla avea un aspect cunoscut: era o celulă...

Închisoarea din Keytown! Îşi aminti de cele spuse de Fenner şi înţelese. Fenner ştia! Închisoarea din Keytown fusese cumpărată de Jeff Legg. Lucrul părea ciudat, dar nu imposibil. Un negustor de legume cumpărase fosta închisoare din Hereford; un grup de proprietari de restaurante cumpăraseră una din nordul Angliei, iar în fostele celule se servea ceaiul.

Acum, totul era clar. Închisoarea din Keytown era cartierul general al „regelui falsificatorilor”. Locul fusese bine ales, la aşa ceva poliţia nu s-ar fi gândit. Probabil că proprietarul găsise cum să justifice prezenţa atâtor oameni într-un loc atât de izolat...

Auzi, confuz, voci şi o uşă trântindu-se. Îşi aminti întâmplările din cursul serii. Îl închiseseră şi pe Peter... Cu tot pericolul, Johnny zâmbi.

Deasupra patului era o fereastră. Lipseau mai multe ochiuri de geam, dar nu-şi făcea iluzii că ar putea ieşi pe acolo. Îi veni o idee

şi, aplecându-se, bătu în podea un mesaj în alfabetul Morse. Dacă dedesubt era Peter, l-ar fi înţeles. Primi un răspuns, dar loviturile erau dezordonate, nu erau în Morse. Deci, nu era Peter. Atunci, cine putea fi? Se căută prin buzunare, găsi un creionaş, dar nu avea hârtie, cu excepţia câtorva bancnote de cinci lire, pe care duşmanii săi nu se osteniseră să le ia. Deci, avea creion şi hârtie. Dar cum să transmită mesajul până la celula de dedesubt? Se gândi un moment şi găsi o soluţie. Rupse, de la smoking, panglica de mătase care tivea căptuşeala, legă biletul cu ea, legă şi creionaşul, ca să aibă o greutate, şi strecură pe fereastră fâşia astfel obţinută, în speranţa că prizonierul celălalt va putea ajunge la ea. Spre marea lui bucurie, simţi o uşoară smucitură. După câteva minute, trase panglica şi găsi, sub cuvintele scrise de el, adăugate altele, care-l făcură să pălească.

Mara era acolo! Ar fi vrut să-i scrie câteva cuvinte de încurajare, dar era deja lumină, era prea riscant.

În celulă era un vas cu apă şi o cană. Îşi clăti fruntea, ca să mai îndepărteze durerile de cap. Când i s-a adus mâncare, se simţea destul de bine.

Omul care adusese tava îi era necunoscut, după cum necunoscut îi era şi cel care îl însoţea şi rămăsese în uşă, cu un pistol în mână.

— Ce-i cu povestea asta? întrebă Johnny, stând pe pat, cu picioarele încrucişate. Jeff şi-a cumpărat o închisoare, ca să se antreneze? N-ar fi fost mai ieftin să se ducă direct la Dartmoor?

— Ţine-ţi gura, Johnny Gray! Înainte de a ieşi de aici, o să ai tot timpul să te potoleşti!

— Asta o păţesc toţi, amice. Cum se simte Putui?

— Ştii doar că a fugit! spuse paznicul, furios, înainte de a-şi da seama ce spune.

— A fugit? Adevărat?

— Nu te priveşte! răspunse omul, care-şi dăduse seama că vorbise prea mult. Vezi cum te porţi, Johnny Gray. Dacă te porţi cum trebuie, vei fi tratat bine, altfel, vom face ca Dartmoor să ţi se pară un paradis în comparaţie cu Keytown!

Şi trânti uşa cu violenţă. Johnny era atât de impresionat de informaţiile pe care le dăduse involuntar temnicerul, încât abia putu mânca.

După un timp, omul se întoarse să ia tava. De data asta era singur.

— Cum te cheamă, băiete? îi întrebă, dezinvolt, Johnny.

— Mă numesc Bill, dar tu îmi vei spune domnul Bill, ai înţeles?

— O! făcu, admirativ, Johnny. Vorbeşti exact ca un gardian!

Omul nu răspunse şi ieşi, trântind uşa.

Lui Johnny îi luaseră ceasul, porţigaretul de aur şi briceagul, pe care le avusese în buzunar. Nu-l afecta pierderea acestor obiecte. Îi rămăsese ceva care, la momentul oportun, putea să-i fie mult mai util.

Pe la ora patru, îi aduseră prânzul şi-şi dădu seama că-i era foame.

— Nu-i otrăvită mâncarea, Bill?

— De ce să fie otrăvită răspunse Bill. Dacă vrem să scăpăm de tine, e suficient să te lăsăm să mori de foame. Dacă Jeff ar fi aici, nu ştiu ce-ar zice că-ţi aduc de mâncare.

— Jeff a plecat? Închisoarea e mai suportabilă când lipseşte directorul. N-am dreptate? Ce-ai zice de două sute de lire... adevărate...

— Şi ce vrei să fac în schimb? întrebă Bill. Dacă vrei să-ţi dau drumul, eşti un prost, doar pentru că ţi-a trecut aşa ceva prin cap. Vei sta aici cât va avea chef Jeff.

Johnny auzise în timpul zilei, un bâzâit îndepărtat, şi bănuia ce poate însemna. Întrebă.

— Aveţi lumină electrică?

— Bineînţeles. Este o închisoare model!

— Te cred! Dar folosiţi electricitatea pentru iluminatul celulelor sau pentru funcţionarea maşinilor de imprimat bancnote?

Văzând uimirea individului, adăugă:

— Ştiu că aici imprimaţi banii şi nu sunt singurul care ştie! Fii atent, amice, pleacă de aici cât mai e timp, altfel, poliţiştii te vor băga într-o închisoare adevărată, cea mai adevărată pe care ai văzut o vreodată.

Dându-şi seama că individul era derutat, încercă să-l mai impresioneze puţin:

— Nu-ţi dai seama că, într-o zi sau alta, Jeff vă va trăda, pentru că-i un trădător înnăscut? El are toţi banii pe care-i vrea, se poate folosi de automobile, de aeroplane, de tot ce vrea! Tu n-ai nimic din toate acestea, va trebui să pleci pe propriile-ţi picioare... N-o să ajungi prea departe, înainte de a fi prins de poliţie...

— Taci din gură! ţipă Bill, iar discuţia se termină, ca şi cea anterioară, prin trântirea uşii.

Bill era, însă impresionat, pentru că, după un timp, deschise ferestruica din uşă şi întrebă:

— De ce crezi, că aici se imprimă bancnote false?

— Cred? Ştiu! răspunse, sigur de el, Johnny. Dacă vii aici diseară, îţi spun numele tuturor tovarăşilor tăi, locul unde sunt maşinile şi toate celelalte, inclusiv numărul de bice pe care le vei primi când vei fi la închisoare.

Bill trânti ferestruica, iar tăcerea se aşternu din nou.

Deci, Jeff era plecat. Soarta Marei îl preocupa cel mai mult.

După o oră, Bill se întoarse şi continuă discuţia:

— Voiai să mă înşeli, Johnny Gray! E aici un amic care a fost închis cu tine şi zice că nu ştii nimic, că eşti un palavragiu!

— Ba ştiu totul. De exemplu, în celula de dedesubt este o domnişoară. Cum se simte?

Un moment, Bill rămase cu gura căscată, apoi întrebă, bănuitor:

— Cine ţi-a spus? N-a venit nimeni aici, în afară de mine!

— N-a venit nimeni, dar ştiu multe lucruri. Spune-mi, cum este tratată domnişoara? Să ştii că viaţa ta depinde de ce îmi vei spune.

— E tratată foarte bine, n-ai de ce să-ţi faci griji. Au închis-o în celula condamnaţilor la moarte, are baie, un pat bun... Şi să ştii că nu mă sperii!

— Cum crezi... Adu-mi nişte apă!

Bill nu se grăbi cu apa, era deja întuneric când se întoarse. După sunetul paşilor, Johnny îşi dădu seama că era singur. Atunci, îşi ridică pantalonii, până când apărură acele jartiere noi, de care era atât de mândru Parker. Nu erau jartiere obişnuite, pentru că fiecare avea, în interior, o mică teacă, conţinând un pistol, o armă de 9-10 cm., în stare să lanseze un proiectil ucigător.

Uşa se deschise, iar Bill intră în celulă.

— S-a întors Jeff.

Johnny îl întrerupse.

— Vino încoace!

În acelaşi moment, lovise mâna în care Bill ţinea pistolul, ameninţându-l cu arma lui minusculă.

— Chiar dacă pare o jucărie, e în stare să-ţi găurească inima, ceea ce ar constitui o gravă problemă pentru scurta ta viaţă...

Apoi, îi luă pistolul.

— Hai, vino şi stai jos. Cine mai e în sală?

— Pentru Dumnezeu! Să nu te vadă Jeff! îl rugă Bill. M-ar omorî!

— Nu m-aş consola niciodată, râse Johnny.

Scoase, apoi, capul pe uşă şi privi afară. Nu era nimeni. Se întoarse la Bill.

— Du-te lângă perete şi nu te mişca! Trebuie să te percheziţionez.

În buzunarul lui Bill găsi un şperaclu.

— Acum, încearcă să nu faci scandal. Mâine vei ieşi de aici şi poate pun o vorbă bună pentru tine la tribunal. E ceva în tine care-mi place. Nu se va sinchisi nimeni de un prostănac, şi doar Dumnezeu ştie cât eşti de prostănac, sărmane Bill.

Ieşi, apoi, încuie uşa şi se furişă de-a lungul balconului, până ajunse în dreptul scării

Nu era nimeni în sală. Se părea că Bill era singurul gardian al închisorii. Când ajunse la parter, uşa din fundul sălii se deschise şi intrară doi oameni. Unul era Jeff, care se opri în faţa unei celule. Johnny înţelese că era celula Marei. Auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi duşmanul său intră, lăsându-şi tovarăşul de pază. Dacă Jeff ar fi încuiat uşa în urma lui, Johnny s-ar fi repezit asupra omului rămas de pază, fără să se gândească la urmări. Jeff rămase puţin timp în celulă şi ieşi, mormăind ameninţări de neînţeles. Erau, însă, doar ameninţări. Important era să plece Jeff.

Iar Jeff plecă, într-adevăr, împreună cu însoţitorul său. Închizând uşa sălii. Imediat, Johnny se îndreptă, în tăcere, spre celula Marei şi o deschise cu cheia luată de la Bill. Auzind zgomotul cheii, fata se retrase în fundul celulei, strigând disperată:

— Nu mă atinge! Nu mă atinge!

— Mara!

La auzul vocii lui, rămase împietrită. În clipa următoare, însă, era în braţele lui, râzând şi plângând.

— Johnny? Tu eşti? Cum ai venit aici? N-o să mă laşi?

El o linişti, aşa cum numai el ştia s-o facă.

— Rămân cu tine, nu te teme, îi spuse după un timp. Cred că ticălosul se va întoarce. Va regreta că s-a întors!

Într-adevăr, Jeff s-a întors. Iar când cele două mâini puternice îl apucară de gât, când auzi vocea pe care o ura, previziunea lui Johnny s-a realizat: Jeff regreta că s-a întors.

32

O clipă, Jeff Legg rămase paralizat de ură şi de spaimă. Apoi, disperat, dădu cu piciorul în adversarul lui, care se ridicase de pe pat ţinându-l strâns. Se auzi o exclamaţie de durere şi, un moment, strânsoarea slăbi. Atunci, se zbătu, se smulse, fugi pe uşă şi o închise. Rămase o clipă, rezemat de uşă, apoi auzi cum, de cealaltă parte, adversarul lui încerca să introducă cheia în broască. Atunci o introduse pe a lui, blocând broasca.

Johnny Gray era în celula Marei şi avea cheia! Cum reuşise? Jeff alergă spre scara de fier până la uşa în spatele căreia crezuse că se află duşmanul său îi răspunse o voce sugrumată.

— Câine! răcni Jeff. L-ai lăsat să plece! Stai aici până ai să mori de foame!

— Nu l-am lăsat! Avea un pistol!

Un pistol! Jeff încremeni. Percheziţionarea lui Johnny fusese făcută în grabă, asta era adevărat, dar nu credea că-i putuse scăpa un pistol.

— Scoate-mă de aici, Jeff! îl rugă Bill.

Cheia lui Jeff rămăsese în broască celulei, dar mai era una în biroul directorului. Poate că omul îi va fi de folos. Era nerefăcut după boală, avea nevoie de un ajutor, acum când toţi ceilalţi plecaseră, iar Johnny ieşise din celulă.

— Bine, mă duc să iau cheia. Dar dacă m-ai trădat...

— Nu-i vina mea!

Jeff nu mai ascultă justificările complicelui său şi se duse să ia cheia. După ce bău încă un păhărel de whisky, se întoarse şi-l eliberă pe Bill, care începu să-i explice:

— Mi-a luat şi pistolul! M-a ameninţat... Dar unde sunt ceilalţi, Jeff? Să-i chemăm şi să terminăm cu el!

— Au plecat, răspunse scurt Jeff.

Îşi spunea că greşise rămânând singur. Dacă oamenii lui mai rămâneau câteva ore... Oricum, nu avea de ce să se teamă, doar dacă Johnny nu reuşea să iasă pe fereastră. Cu un astfel de om nu puteai fi sigur niciodată. Îi spuse lui Bill:

— Du-te în camera mea. Găseşti un pistol în sertarul biroului. Ia-l şi du-te în curte, sub fereastra celulei. Dacă încearcă să fugă, împuşcă-l. Fii atent ce faci şi să ştii că dacă-ţi scapă, vei avea necazuri!

În acest timp, în celulă, Johnny Gray rămăsese aşezat pe pat, gândindu-se cum putea ieşi din situaţia periculoasă în care se afla.

— Mara, spuse el, în cele din urmă, se va întâmpla ceva rău, şi e mai bine s-o ştii. Sunt mai mulţi indivizi, şi, chiar dacă reuşesc să scap de doi-trei, până la urmă mă vor învinge.

Fata stătea lângă el, ţinându-l de mână. Se vedea că avea o încredere oarbă în el

— Johnny, ce importanţă are ce se va întâmpla? Nu putem ieşi, dar nici ei nu pot intra. Cât timp durează până vom muri de foame?

Johnny se gândise la acelaşi lucru.

— Trei zile, cred, răspunse, pe un asemenea ton, încât fata începu să râdă. Singura mea speranţă este ca tatăl tău, care a scăpat, să se gândească la acest loc, din câte i-am spus.

— Tu ştiai ceva?

— Ştiam câte ceva, răspunse, evaziv, Johnny. Nu era ceva sigur şi am fost un prost că nu m-am gândit mai bine la ceea ce mi-a spus Fenner despre închisoarea Keytown. Oamenii ăştia, vezi, încearcă să vorbească în parabole, să se înconjoare de mister.

Se ridică şi examină zăbrelele ferestrei. Fără scule potrivite, era imposibil să scape pe acolo. Curând, în lumina zorilor, îl zări pe Bill patrulând şi înţelese că nu aveau nici o şansă.

— Bună ziua, Bill, văd că ai ieşit!

— Johnny Gray, să nu scoţi nasul afară, că-ţi zbor creierii! îl ameninţă Bill. Acum te am prins!

— Voi sunteţi prinşi, sărmane Bill, răspunse Johnny, cu o voce tristă. Poliţia va fi aici, pe la ora nouă. Chiar ai crezut că m-am lăsat prins? V-am cântat, băiatule, şi încă cum! Era singura mea posibilitate de salvare. Aşa după cum singura ta posibilitate de salvare este să te duci imediat la poliţie şi să mărturiseşti totul. Cunoşti prea bine lucrurile astea ca să nu ştii că acel care-şi denunţă complicii are o reducere substanţială a pedepsei. Ţi-o spun ca prieten...

— Iar eu îţi spun că nu vei scăpa viu. Jeff îţi va veni de hac.

— Dar... începu să spună Johnny, când un strigăt al Marei îl puse în gardă.

— Johnny! Atenţie!

Văzu că ferestruica de la uşă se deschisese şi apăruse ţeava unui pistol. Se trânti imediat pe pat şi se auzi o bubuitură asurzitoare. Glonţul lovi peretele, ricoşă şi căzu la picioarele Marei. Înainte că pistolul să dispară, Johnny trase şi el, iar o urmă, pe balamaua ferestrei, arăta unde nimerise glonţul său.

— După cât se pare, timpul vorbelor a trecut, spuse grăbit Johnny. Frumoasa mea domnişoară, treci în colţul ăsta şi stai

liniştită. Nu te mişca de acolo până nu-ţi spun eu. Jeff a luat treaba în serios. Nu văd, însă, ce poate face. Nu poate da foc închisorii, pentru că n-are ce să ardă, nu poate intra... Dacă aş putea împinge cheia aia blestemată...

Mara avu o idee.

— Celula alăturată are altă uşă. Cred că dă într-o curte, în care se plimbau deţinuţii. Se vede pe fereastră.

Johnny se duse la uşă, o descuie şi ieşiră în curte. Era un spaţiu de circa zece metri pătraţi unde, pe vremuri, se plimbau deţinuţii care urmau să fie executaţi, fără să fie deranjaţi de alţi puşcăriaşi.

Curtea avea o singură ieşire, care dădea în curtea principală. Acolo era Bill, înarmat şi atât de speriat încât putea fi periculos. Johnny îşi scoase pantofii şi se duse, fără zgomot, spre poartă. Paşii lui Bill se auzeau foarte clar. Bill era la vreo şase metri, cu spatele spre el. Nu era timp de pierdut. Încuie uşa celulei, puse cheia în broască şi împinse poarta, înainte ca Bill să aibă timp să se întoarcă.

— Nu te mişca, şopti Johnny, ameninţător. Taci, sau eşti mort! Dă-mi pistolul!

Bill era atât de îngrozit încât se lăsă dezarmat fără să scoată o vorbă. Apoi Johnny îl împinse în curte şi închise poarta. Şi aşa, pentru a doua oară într-o zi, Bill Hollies se trezi iar prizonier.

Strecurându-se de a lungul zidului, Johnny ajunse la intrarea în sală. Uşa era deschisă. Intră înăuntru, gata să tragă, strigând:

— Mâinile sus!

Jeff Legg se întoarse şi trase. Glonţul trecu la un centimetru de capul lui Johnny, care trase de două ori, dar Jeff alergă în zig-zag prin gang şi dispăru pe uşa din faţă.

Johnny alergă după el şi ajunse în curtea principală, în faţa intrării, închisă cu zăbrele. Jeff dispăruse. Intrase în camera de

gardă, încuindu-se înăuntru. Johnny încercă să descuie uşa, dar nu reuşi. În timp ce îndrepta pistolul spre broască, auzi un zgomot. Ceva se mişca la intrare înţelese imediat, era oblonul metalic! Închisorile vechi erau prevăzute cu obloane metalice, care erau coborâte în caz de răscoală, sau când deţinuţii încercau să evadeze. La adăpostul oblonului, Jeff Legg putea să scape de adversarul său...

Johnny se întoarse spre Mara.

— Nu-ţi face speranţe prea mari. Jeff a ieşit, dar noi n-am scăpat încă...

Odată oblonul coborât, Jeff îşi îmbrăcă impermeabilul, îşi puse pistolul în buzunar şi descuie poarta închisorii. Avea încă zece ore în care putea să se salveze. Ieşi în drum şi atunci auzi o voce plângăreaţă:

— Faceţi-mi plăcerea, nu băgaţi mâna în buzunar, domnule Jeffrey! Nu-mi place să împuşc oameni. Ar fi un lucru atât de nepotrivit cu convingerile mele...

Jeff ridică mâinile, pentru că Reeder nu era singur. În spatele lui se vedeau patru poliţişti înarmaţi şi un grup din garda călare, dispuşi în semicerc, închizând orice cale de ieşire. Şi, mai ameninţător decât toţi, lângă Reeder stătea Peter Kane.

33

Pentru prima dată în viaţa lui, Jeffrey Legg simţi la mâini răceala cătuşelor. Fusese dus în camera de gardă, în timp ce doi poliţişti ridicau oblonul

— Ai avut noroc la vânătoare, Craig, îi spuse el inspectorului, pentru că acest teribil vânător de hoţi comanda poliţiştii. Vreau, însă, să-ţi spun cum stau lucrurile. Johnny Gray face parte din bandă şi fabrică, de ani de zile, bancnote false. Veţi găsi maşinile în sala a doua. Cred că alte păsări şi-au luat zborul...

— Au zburat până la postul de poliţie din Oxford, răspunse Craig. Am pus baraje pe şosele, către ora unsprezece. Din nefericire, au spus cu totul altceva şi nu l-au acuzat de nimic pe Johnny Gray.

— Iar eu îţi spun că face parte din bandă!

— Cum puteţi afirma aşa ceva! interveni, scandalizat, Roeder. Sunt sigur că domnul Gray este nevinovat!

Jeff îl privi dispreţuitor.

— Ce mai poliţist eşti şi dumneata! Craig te-a cărat după el, după câte văd!

— Nu, am venit singur, spuse umil Reeder.

— Tot ce pot spune despre dumneata este că eşti mai grozav decât bătrânul Golden. Dar nu cu mult...

— Într-adevăr, nu cu mult, a fost de acord investigatorul.

— Şi nici măcar n-ai fost în stare să afli că Johnny Gray se ţine de ani de zile de falsuri...

— Cum adică? Şi în timp ce era la închisoare? întrebă, nevinovat, Reeder. Nu trebuie să-i fi fost uşor. Dar să nu ne certăm, domnule Jeffrey.

Între timp fusese ridicat oblonul, iar Mara se repezise în braţele tatălui ei.

— Johnny, cineva face nişte afirmaţii despre tine, spuse Craig, în timp ce îi strângea mâna. Se afirmă că eşti implicat în falsificarea de bancnote. Eu nu cred până la proba contrarie.

— Cine l-a ucis pe Emmanuel Legg? întrebă Johnny, fără să răspundă.

Inspectorul dădu din umeri.

— Nu ştim. Dar Stevens a dispărut, iar Stevens era fratele lui Fenner. Mi-a spus domnul Reeder, care, după cum se pare, deţine multe informaţii.

— N-am nici un merit, protestă investigatorul. Am o singură sursă de informaţii. Cred că puteţi confirma ce-am spus, Johnny. Nu-i adevărat că Stevens e fratele lui Fenner?

Spre surpriza lui Peter, Johnny răspunse:

— Da. Ştiam că sunt fraţi şi cred că nu-i nevoie să vă spun că nu se numesc, de fapt, nici Stevens, nici Fenner. Nu-i nici o îndoială că Legg l-a trădat pe Fenner în ceea ce priveşte furtul din Berkeley Square. Poate Stevens a aflat şi a aşteptat momentul potrivit să i-o plătească. L-aţi arestat?

— Nu încă, răspunse Craig.

— Sper să nu reuşiţi.

După ce-şi exprimă această ciudată speranţă, Johnny puse braţul pe umerii Marei şi întrebă:

— Acum, ce faci cu mine, Peter?

Bătrânul zâmbi.

— Cred că trebuie să te las s-o iei de nevastă, Johnny, indiferent ce eşti, hoţ sau gentleman... Dar să ţii minte, trebuie să mergi pe drumul drept!

— Aşa va face, v-o promit eu, spuse Reeder. Acum, domnilor, trebuie să-mi cer scuze. Sunt un lup sub o piele de oaie, sau o oaie sub o blană de lup... Adevărul este că mă numesc Golden... John Golden Reeder...

— Golden! repetă Craig, uluit. Credeam că Golden nu mai face parte din poliţie...

— Nu mai face parte şi totuşi face parte... Vedeţi, eu sunt foarte priceput pentru scripte, dar nu mă pricep să umblu, să anchetez... Atunci când şef al departamentului a fost numit inspectorul John Gray...

— Cum? O clipă! Cine-i acest inspector John Gray?

Domnul Golden Reeder întinse mâna spre Johnny, care zâmbea.

— Cum? Johnny, tu eşti un poliţist? exclamă Peter, nu mai puţin uimit decât Craig. Dar n-ai fost la puşcărie?

— Bineînţeles că am fost, răspunse Johnny. Era singurul loc unde puteam afla câte ceva despre „regele falsificatorilor”. Aşa am aflat tot ce voiam să ştiu. Au fost doi ani grei, dar a meritat să suport ceea ce am suportat, deşi eram gata să-mi pierd ce am mai scump pe lume! Iartă-mă, Peter, că te-am înşelat... Un bun spion trebuie să fie imparţial. Te-am supravegheat şi pe tine şi pe prietenii tăi, dar mai ales am supravegheat-o pe Mara, pe care am s-o păzesc până la moarte!

— După cum vedeţi, spuse domnul Golden Reeder, care părea grăbit să se disculpe de orice acuzaţie de îndemânare şi pricepere, eu eram doar un simplu colecţionar, dacă pot spune aşa, al informaţiilor pe care le culegea domnul Gray. Ştiam totul

despre căsătoria domnişoarei şi, în baza instrucţiunilor primite de la domnul Gray, am strecurat persoane de încredere la Carlton. Am putut să prezentăm un alibi inexistent. Poliţia ştia cine era şi i-a procurat un alibi prin intermediul unui coleg.

— Cum aţi aflat de Keytown? întrebă, la rândul său, Johnny.

— Fenner ne-a spus totul, răspunse domnul Golden Reeder.

Maşina care o dusese pe Mara la Keytown a adus înapoi, la vila Hyacinth, două fiinţe fericite. Zona între Oxford şi Horsham este una dintre cele mai frumoase din Anglia, iar şoseaua trece printre copaci bătrâni, în spatele cărora o maşină poate fi ascunsă privirilor trecătorilor... Într-un asemenea loc, Johnny încetini viteza maşinii şi se îndreptă spre partea cea mai deasă a pădurii.

Mara, care stătea cu mâinile încrucişate, nu-i ceru nici o explicaţie.

Versiune eBook: v1.0 hy_09/04/2011